

Mi lesz veled Magyarország?

DRUSAM
Békéscsaba 2008

Szerkesztő:

Ambrus Pál*Ambrus Pál*

Előszó

Nem vagyunk rózsás helyzetben, mert mint egy utolsó stácioként, jelenlegi uraink „áldásos tevékenysége” folytán betoppant vendégségbe hozzánk az IMF, ami azt jelenti, hogy pénzükért cserébe átveszik az irányítást szeretett kis hazánk felett. Ahol ők megjelennek, ott kő kövön nem marad, s a mostani nem magyar (80 %-ban zsidó) „hatalmi elit” közreműködésével egy afrikai banánköztársaság szintjére akarják süllyeszteni, rabszolgálcra akarják fűzni az itt élő ősi népet, a magyarságot. Legalábbis ez a céljuk.

Egyet azonban számíttáson kívül hagytak. Ez a nép szabadságszerető, nem tűri a rabszolgaságot, s tudat alatti készítésre még az utolsó pillanatokban is képes olyan csodákra, mely az egész világ számára útmutató lehet. A jelenlegi helyzet egyszerűbb, mint az emberiség történelme folyamán bármikor volt. Most nem egy helyi birodalommal van dolga egy vagy több népnek, hanem az egész világot irányító, egyre láthatóbb háttérhatalommal. Elég egy kis szikra, s lángra lobban az egész Föld, elsodorva a globalizáció és a liberalizmus minden „vívmányát”. Ezt a szikrát – akár tetszik, akár nem – nekünk magyaroknak kell csiholnunk, mert ez az isteni küldetésünk. A mi útmutatásunk alapján kell az emberiségnek legyőznie itt a Földön a Sátán hatalmát. Ne ringassa magát senki abban, hogy ez egy vér nélküli békés átmenet lesz, úgy mint az „elsikkasztott rendszerváltás”, mert a Sátán foggal körömmel fog harcolni az eddig megszerzett javai és hatalma megtartása érdekében.

A kiadvány címe *Mi lesz veled Magyarország?* nem pesszimista kérdés, mert a füzet végén útmutatás található a mostani helyzetből való kilábalásra. Persze ez csak az én szerény véleményem a sok közül, mert először mindenkinek magának kell elgondolkodnia azon, hogy hol és miért született, miért éppen magyarnak, s mi a feladata azért, hogy megmaradjon még ez a „kis” hazánk, s benne a magyarság. Első dolog kishitűségünk levetése, ne majmoljunk és imádjunk idegen népeket, nézzünk hátra történelmünk csodás dolgai között, keressünk nagyjaink között példaképet (van több száz!), s próbáljunk az ő szellemiségük, magatartásuk szerint élni. A másik legfontosabb a szeretet, melyet Urunk Jézus olyan csodásan, önfeláldozóan hirdetett. Ne szégyelljük elővenni a bibliát, s az Újszövetségben Jézus tanításait magunkévá tenni. A pénz imádatának nincs semmi értelme. Pénzért nem lehet szeretet, boldogságot, egészséget vásárolni. A pénz arra jó, hogy értelmes munkánk díjazásával biztosítsuk családunk megélhetését. A majdan életrekelt „új” hazában a pénznek természetesen szerepe lesz, de nem olyan formában, mint ma.

Hogy milyen nagy bajban van az egész emberiség, azt ez a kis füzet nem képes feltárni, de talán arra elég, hogy elgondolkozva a benne lévő dolgokon, egy tisztább képet kapjunk a világ és benne Magyarország jelenlegi helyzetéről. A sokat emlegetett összefogásra nagy szükség van, de nem a pártok s egyéb szervezetek vezetésével. A népnek kell „alul” összefogni, s majd kinő belőle az a vezető réteg, s az a vezető, aki a magyarság érdekeit szem előtt tartva felépíti a magyarság közreműködésével a Szent Korona védelmével az Új Magyarországot!

Békéscsaba, 2008.11.25.

Hetesi Zsolt fizikus, tudományos kutató ELTE Fizika Tsz.csoport

Æ felélt jövő

(A Fenntartható Fejlődés Egyetemközi Kutatócsoport helyzetértékelője)

Aligha van ma fontosabb, előbbre mutató kérdés, mint a fenntartható fejlődés. Mivel globális világunkban minden mindennel összefügg, a Föld felszín alatt rejlő energiahordozók végessége mélyebben el kell gondolkodtassa az embereket, mint eddig. Drágulás, környezetszennyezés, sok-sok gond, ami a nyakunkba szakad, vagy gyermekeinkébe. Ez a tanulmány ehhez ad fontos adalékokat, szemléletet.

Ebben az írásban megvizsgálunk egy olyan jövőképet, melyet ellenségünknek sem kívántunk volna, mégis ránk vár. Ilyen jövő ismerete súlyos terheket ró az írástudóra. Milyen felelősségünk van, mit tehetünk? A kutató tényeket tár fel. Nincs döntéshelyzetben, szavát azonban fölemeli.

1. A jövő – mely tulajdonképpen nincs is

Nehéz felfogni a mai ember számára, hogy milyen válságos helyzetben vagyunk, milyen nehézségekbe sodortuk magunkat saját életformánk következtében és annak folytathatóságának érdekében. Nemzedékünk meg fogja érni a körülöttünk lévő mesterséges világ fokozatosan gyorsuló, hatványozott ütemű összeomlását. **Ha az olvasó 1960 után született, nagyon jó esélye van rá, hogy erőszak, járványok vagy éhínség végezzen vele.** (1) Állításom rendkívül merésznek, ugyanakkor félelmetesnek tűnik. Mégis, ha végigjárjuk ennek az írásnak a gondolatmenetét, nyilvánvaló lesz, hogy változás és változtatás nélkül élve a mai társadalom és annak minden jelenlegi tudása, képessége és vívmánya jórészt semmivé lesz, lakóival együtt.

Meglepő gondolataim alátámasztására a teljesség igénye nélkül felidézek néhány olyan nehézséget, vagy ha tetszik kihívást, melyek előttünk tornyosulva egyelőre lehetetlenné teszik egy olyan jövő képét, melyet talán elképzeltünk magunknak. Az első ilyen nehézség a bolygó éghajlatának nyilvánvaló változása. Önmagában ez is elég lenne ahhoz, hogy aggodalommal szemléljük jövőnket, még inkább gyermekeink jövőjét, de további, és még megoldhatatlanabb gond az a **jelenlegi ésszel fel is alig fogható, és agyonhallgatott erőforrásválság.** Ez olyan komoly, hogy tíz éven belül egyre élesebben kirajzolódva rendezetlenségbe taszíthatja társadalmunkat. A világhatalmi sakkjátszma és az ember genetikai öröksége pedig mintegy megkoronázza az egész jelenségekört.

Írásomban röviden ezekre a tényezőkre térek ki.

Alaptétel: A növekvő népesség és gazdaság növekvő erőforrás-felhasználást kíván, mely gerjesztia népességnövekedést. Ebben a visszacsatolásban áll a lényeg. A felhasználás és a népesség is nő, ugyanakkor a bolygó véges, ráadásul két súlyos nehézség (ebből következően) most egyszerre lép fel.

Érdemes megfontolni egy történetet, a Szent Máté-sziget rénszarvasainak esetét.

Egy faj, ha olyan környezetbe kerül, ahol nagy bőségben talál táplálékot, akkor komolyabb szaporodásnak indul. A szaporodásnak a táplálék elfogyása vagy a természetes ellenség vet véget. A faj a környezetében olyan változásokat is okozhat, amelyek kipusztuláshoz vezetnek. A szízetet, amíg nem élt rajta rénszarvas, tíz centiméter vastag rénszarvaszuzmó borította. 1944-ben egy 29 állatból álló rénszarvascsordát telepítettek a szízetre. A csorda szaporodása, mivel bőségesen volt táplálék, exponenciális függvényt követhetett. Az exponenciális függvény szerinti szaporodás azt jelenti, hogy a szaporulat mindig az éppen meglévő létszámmal arányos. 1957-ben már 1350 egyed élt ott, 1963-ban pedig 6000. Addigra lelegették a zuzmót és 1963-1964 kemény tele végzett a csordával. A tavaszt csak 41 tehén és egy terméketlen bika élte meg. Ez a kipusztulás törvényszerű volt, mivel a rénszarvasok felszabadultak a létszámukat szabályzó hatások alól. Egyrészt nem ritkították őket a ragadozók.

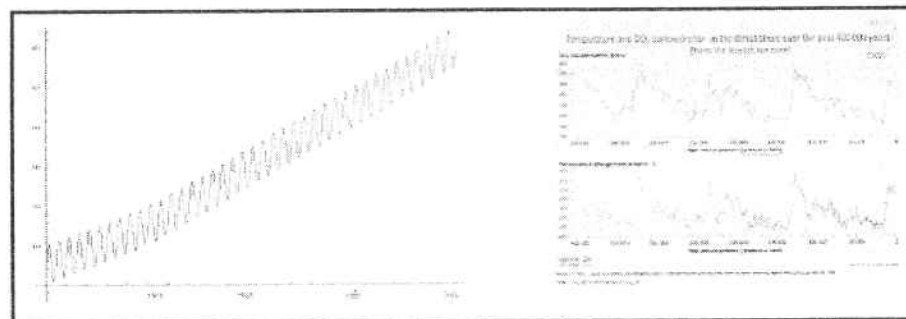
Másrészt nem vándorolhattak máshová, ezért a zuzmó nem újulhatott meg. Ha már állatok, akkor La Fontaine, aki meséinek végén mindig egy kérdést tesz fel: *moralité?* Azaz: tanulság? Hogy van-e tanulság, remélem, kiderül.

2. Éghajlati és erőforrásválság

2.1. Időjáráscsinálók

A cím arra utal, hogy régen az isteneket értették az időjárás irányítóin. Manapság már senki sem hiszi, hogy külön istene lenne az esőnek, vagy a Napnak, helyette azt gondolják, hogy az időjárás alakulásáért a légkört leíróállapotjelzők (nyomás, sűrűség, hőmérséklet, moláris összetétel, stb.), a besugárzás, a felszín tulajdonságai, a légkör átlátszósága, stb. a felelősek. Nagyon kevesen gondolnak bele abba, hogy az időjárás nagyléptékű alakítói a múlt század ötvenes éve óta **mi magunk vagyunk.**

A világméretű éghajlatváltozás tény, és most már nem lehet sokáig semmibe venni; ezt valamennyire jelzi **Al Gore** Nobel-díja is. (2) Az emberi tevékenység következtében a Föld átlaghőmérséklete 0.6 C°-ot emelkedett az ipari tevékenység előtti időhöz képest. (3) A légköri CO2 mennyiséget pedig az emberiség jelentősen megemelte; az ipari termelés előtti 280 ppm-hez képest most 380 ppm (4) (IPCC, 2007). (1. ábra)

1. ábra. Bal oldal: A légköri CO₂ mennyiségének változása 1960 és 2000 között, ppm egységekben. A növekedés oka kétségtelenül a polgárosult (civilizált) életforma és ipari termelés. Az éves ingadozások (fűrészfog-alakzat) az északi félteke lombhullató erdőinek évszakos változásaival függenek össze. Vegyük észre, hogy 1970 után a növekedés mértéke a 10 ppm / évtizedről 15-18 ppm /évtizedre változott, jelenleg pedig 30 ppm/évtizednél tartunk (ez nincs az ábrán). Jobb oldal: A szén-dioxid szint (felül) és a hőmérséklet változása (alul), az elmúlt 400 ezer év során, a Déli-sarkon vett jégminták alapján. A két görbe együttfutása nyilvánvaló, tehát a CO₂-szint változását a hőmérséklet változása követi. Kétségbeejtő, hogy napjainkban az emberi tevékenység miatt a szén-dioxid szintje elérte a 370 ppm értéket, ezt nyíl jelzi a jobb felső sarokban. A hőmérséklet kb. 4 fokot emelkedik majd, ha követi a CO₂ görbét.

Köztudomású, hogy a CO₂ üvegházgáz, azaz csekély mennyisége ellenére rendkívül hatásosan megkötí az éjszakai hőkisugárzást a Föld felszínéről a világűr felé. A légkörmodellek szerint a Földnek ekkora mennyiségű szén-dioxid hatására 2-3 C°-al kellett volna fölmelegednie, de a valóság ennek harmada (Stainforth et al., 2005). Egyre nyilvánvalóbb, hogy ez annak köszönhető, hogy az ősmaradványi erőforrások elégetése rengeteg permetet (aeroszolt) és koromból meg porból álló részecskéket juttat a felsőlégkörbe, mely csökkenti a bejutó napsugárzás erősségét. (5) Sajnos azonban még a por jelenlétében is növekszik a Föld átlaghőmérséklete. Előrejelzések szerint, ha a jelenlegi ütemű CO₂-kibocsátás folytatódik (és növekszik), akkor 2050-re a Föld átlaghőmérséklete 2-5 C°-al növekedhet meg.

2.2. Az éghajlatváltozás következményei

Jelenleg sokan egyszerűen nem érzékelik a veszélyt, amely az éghajlat változásából keletkezett. Csak röviden térek ki a legfontosabbakra.

- A jelenleg a Földön élő fajok mintegy 1/3-a kipuuszul ha még 2 C°-al növekszik a hőmérséklet. Ez elképzelhetetlen csapással járna bolygónk élő rendszerére (ökoszisztémájára). Az ember fennmaradása egy ilyen környezetben alig biztosítható, ennek egyszerűen az az oka, hogy az ember a tápláléklánc végén foglal helyet, ezért csúcsragadozóként fogható fel. Az emberiség túléléséhez 23 nagyrendszer működése szükséges, ezekből 15 jelentősen sérült, többségük visszavonhatatlanul (*Millenium Ecosystem Assesment*, 2007).

- Az átlaghőmérséklet növekedtével négy egymástól független csapás is fenyegeti az élővilágot:

1. A hőmérséklet növekedésével biztosan elolvad az Északi-sark jége. Ennek következtében a Golfáramlat előterében felhígul a só sűrűsége, ez pedig magával hozza az áramlat lelassulását, hiszen azt a só sűrűségkülönbsége (gradiense) hajtja. Egész Európa átlaghőmérséklete 4-5 C°-al fog csökkenni, a legrosszabb következmények a világtengerek mentén fekvő országokra várnak (az atlanti éghajlat szinte eltűnik és a helyét a belső, kemény szárazföldi éghajlat veszi át (6)). A grönlandi jég elolvadása megemeli a tengerszintet néhány méterrel.

2. A hőmérséklet növekedésével a világtenger is melegszik, és CO₂-megkötő képessége ezzel csökken, tovább gyorsítva a felmelegedést.

3. Továbbá a melegedés miatt összeomlik az Amazonas-medence őserdei élővilága, tovább emelve a CO₂-szintet, mintegy 150-200 ppm-el, ami akkor szintén gyorsítani fogja a felmelegedést.

4. Ha 5 C°-ot sikerül emelni a bolygó hőmérsékletén, akkor felolvad az össze-függő jégtakaró a föld alatt Szibériában. (7) Az ott található jég 10%-ban metánt tartalmaz; a vízmolekulák csapdába zárják a metánmolekulákat (klatrát-szerkezet) (Sloan, 2003). Ha mindez felszabadul (a jelenség Nyugat-Szibériában már zajlik), akkor összesen 450 milliárd tonna metán jut a légkörbe, ami rövid távon annak felel meg, mintha 23-szor annyi CO₂ jutna ki. Amikor ez megtörténik a légköri viszonyok annak felelnek majd meg, mintha a CO₂ sűrűsége 3900 ppm lenne; azaz a jelenlegi mintegy tízszerese. Ennek következtében több tíz fokos hőmérséklet-növekedés várható.

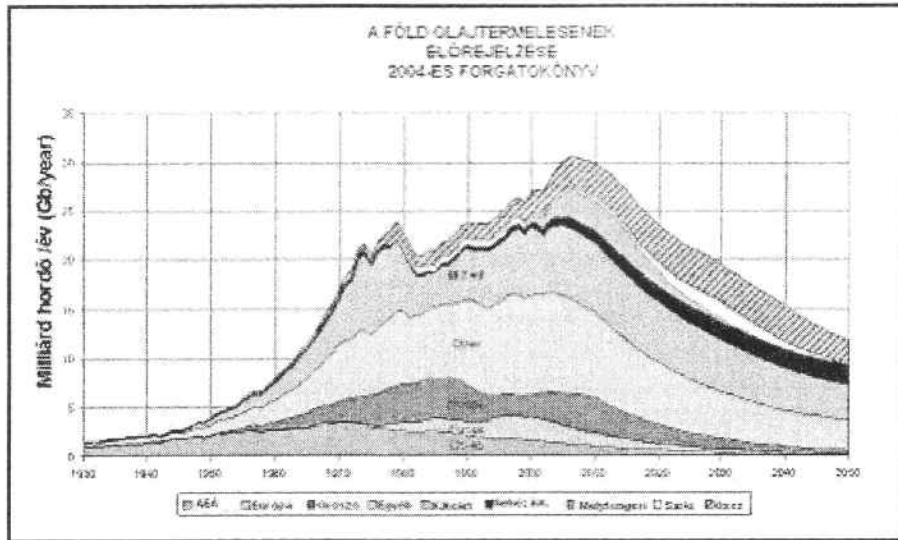
- A nagyvárosok egy részének vízhálózatára csapást jelent a fölmelegedés. Sidney víztartaléka 2 évre elegendő, mert a vízgyűjtőben a szokásos csapadék 45%-a hullik már évek óta. (*Australian*, 2004). A folyamatos aszályok következtében a Föld gabonataralékai az 1986-os 100 napról mára 40-50 napra zsugorodtak, a 2004-es kiugró termés ellenére is (a mezőgazdaságra más nehézségek is várnak, ld. később). (8)

2.3. Erőforrásválság

Egy ideje egyre többen ismerték fel, hogy az ősmaradványi erőforrásokra épülő mesterséges társadalom nem tartható fenn sokáig, mert nem lesz többé olcsó erőforrás (olaj). Óriási teljesítményeink egyszerűen annak köszönhetőek, hogy rendkívül olcsón tudunk erőforrásokat rendszerbe állítani azért, hogy bármit gyártsunk, mozgassunk, vagy hogy kényelmesebben éljünk. Az USA éves fogyasztása erőforrásokból **3-szor több, mint amit a területén élő növényzet összesen megköt.**

Az 1980-as évektől kezdve mind több kutató foglalkozott a készletek kimerülésének gondolatával, ezt nevezik *olajhozam-csúcs elméletnek* (peak oil theory). A dolog lényege a következő. A Földön a lélekszám növekszik, és legalább ezért növekedni kell az energiatermelésnek is. Egyébként már az is igaz, hogy egy ember is többet fogyaszt, mint korábban, így állandó népesség mellett is egyre több erőforrást használunk. Ezek a folyamatok hatványozódó (exponenciális) erőforrás-felhasználást eredményeznek, ám a készletek végesek. Ezért szükségképpen elérünk egy csúcst, amin túl az olajkitermelés a véges készletek miatt már nem növelhető. Ez az olajcsúcs (2. ábra).

2. ábra. A Föld olajtermelése 2050-ig, egy 2004-es, több független szakértői csoport EWG, BP, ExxonMobil, ASPO) által megerősített előrejelzés alapján. A geofizikusok egybehangzó becslése alapján könnyen (=1 hordó erőforrás ráfordításával 5-8 kitermelt hordó) olajból már nincs több a Földön; illetve annak esélye, hogy nagy mezők (mint pl. a szaúdi Ghawar, mely a világtermelés tizedét adja) már nincsenek feltáratlanul, 95%. Ezt az is alátámasztja, hogy 2001-ben 8 nagy mezőt fedeztek fel, 2002-ben 3-at, 2003-ban, és azóta egyet sem. Lehetséges a nehezen kitermelhető mezők felhasználása (olajpala és olajhomok lelőhelyek), de ez távolról sem olcsó (1 hordónak megfelelő erőforrás befektetése 2-3 hordó olajat

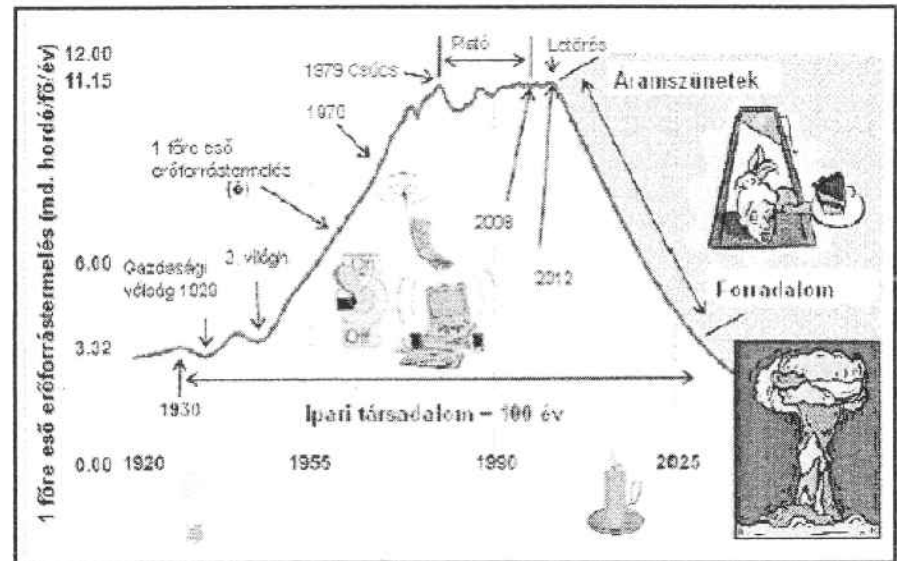
eredményez). A visszaesés kezdetét a legtöbb szakértői csoport 2005 és 2012 közé tette; de túl vagyunk már rajta. A nyersolajkészletek tetőzése 2005 nyarán volt, ha pedig mindent beleszámolunk az olajba (ún. összes folyékony készlet), akkor 2006 májusában. Egyelőre a visszaesés nem szembetűnő, mert az évi 1-1.5%-os visszaesés nem a nyugati társadalmat sújtja. Viszont 2015-re a várt növekedés és a valódi készletek különbsége 35.2% lesz, és ez egy derülátó becslés.

A fenti ábrához rendkívül hasonló az egy főre eső erőforrások görbéje is (3. ábra). Az olajcsúcs számos következménnyel jár rögtön a bekövetkezése után. A kitermelés csökkenése az első években 2-3% lehet, míg a világ igénye ugyanennyivel növekszik évente. Ez az olajcsúcs utáni évben már 4% hiányt jelent, amely 5 éven belül 15-20%-os be nem tömhető részhez vezet. Ebből olyan válság következik, amelyet nehezen tudunk elképzelni manapság. Az olaj adja a villamos áram termelés 40, illetve a közlekedés erőforrásainak 90%-át.

Ebből látható, hogy olaj hiányában súlyos ellátási zavarok várhatóak. (9) Ellátási zavarok miatt akár 2009-ben előállhat egy vészhelyzet ugyanis a kereslet és a kínálat között 5% rés lehet 2008 végén, ami 2009 közepére 8% lehet (közepesen derülátó becslés). Emlékeztetünk arra, hogy az 1979-es olajválságot, amikor Nagy-Britanniában 3 napos munkahét volt, az Egyesült Államokban pedig üres autópályák és benzinhiány, valamint áramkimaradások; 9%-os hiány idézte elő. Akkor az OPEC nem volt hajlandó adni olajat, most pedig képtelen lesz majd – ez a válság nem oldódik meg „magától”, mert nem növelhető a kitermelés.

Végül is a helyzet még bonyolultabb és komolyabb, mint ami az eddigiekből látszik. A közgazdászok döntő többsége nincs tisztában a fent ismertetett helyzettel,

ezért a gazdasági nehézségekre a folytonos gazdasági növekedés hamis képét ajánlják - sőt erőttenik - megoldásként. Csak hogy a mindenáron növekvő gazdaság veszélye kettős. Az erőforrás- és nyersanyagigény hatványozottan (exponenciálisan) növekszik. A társadalom nyersanyag-felhasználása már így is *megegyezik a teljes élővilág* nyersanyagforgalmával, a fénymegkötéssel (fotoszintézis) felhalmozott növényi erőforrások *felét* az ember hasznosítja. Az erőttenett gazdasági növekedés biztosan a végpusztulásba juttatja a bolygót, akár azzal, hogy megkétszerezi az üvegházgázokat a légkörben és ezzel az élővilág összeomlik, akár (de inkább ezzel együtt) úgy, hogy feléli az összes elérhető olcsó ősmaradványi erőforrást, és az olcsó erőforrásokra épült társadalom összeomlik. (10)

3. ábra. Az olajcsúcs jelentősége az egy főre jutó erőforrás-termelésben mutatkozik meg. A világ egy főre jutó erőforrás előállítás 1979-ig növekedett. Lényegében az első olajválság (1973) idejében torpan meg, majd állt le véglegesen, de ennek nem a fogyasztás volt az oka, hanem az, hogy az OPEC szándékosan visszafogta a termelést. Az ábra értelmében azonban 2008 és 2012 között visszafordíthatatlan folyamatok indulnak meg a világban. 2008-ban a Föld eléri az olajcsúcsot, azaz a legtöbb egy évben kitermelt olajmennyiséget. 2012-ig fokozatosan csökken a kitermelés, az igények azonban növekednének. Ez egyre nagyobb gazdasági és társadalmi feszültségek forrása lesz, 2012-ben lényegében az 1970-es szint elé esik vissza az erőforrás-termelés, és az addigra felhalmozott feszültség miatt összeomlik a rendszer. Látható, hogy a hatványozott növekedést megtorpanás, majd ugyanilyen esés követi. 2030-ra véget ér az ipari társadalom, és az 1930-as szintre áll vissza az erőforrás-termelés, ha ugyan megáll akkor a csökkenés.

A legújabb, egyelőre még csak kevesek által ismert adatok alapján a Föld termelésének harmadát adó négy nagy szaúdi olajmező termelése 2006 januárja óta csökken. (11) Márpedig, amint a 2. ábra is mutatja, 2004 után már csak a közel-keleti kitermelés állt saját csúcsa előtt; azaz, **ha a közel-keleti olajkitermelés tetőzik** (márpedig ez most bekövetkezett), **akkor a bolygó elérte az olajcsúcsot.**

Ugyan van még némi szenünk és földgázunk, azonban ezekből is egyre több fogy, ráadásul bányászatuk és szállításuk olajat igényel. Szénből az export csúcsa (azaz a piacon mozgó összes szén mennyiségi csúcsa) az idén, 2008-ban várható, a tényleges kitermelési csúcs 2012-ben. Gázra ugyanezek az adatok 2012 és 2014.

A részletek kifejtése nélkül vizsgáljunk meg néhány következményt.

- Az ősmaradványi erőforrások adják a villamos áramtermelés 66%-át (az olaj 7%-a, a földgáz 44%-a, a kőszén 88%-a, a víz- és atomerő 100%-a ide fordítódik). Az ősmaradványi erőforrások kiesése fokozatos áramkorlátozást, illetve teljes kimaradást okoz 5, illetve 10 éven belül. Áram nélkül a mai társadalom nem képes fennmaradni, a városi életforma megoldhatatlan nehézségekbe ütközik. Ha nincs szállítás, az élelmiszer nem jut el a városokba (a szállítás 90%-a olaj alapú); áram nélkül megszűnik a vízellátás, a tájékoztatás és a hírközlés. Mivel a fejlett világ a kapcsolattartásra egyre jobban a világhálót és a hordozható telefon-rendszert használja, ezért ez a terület is komoly visszaesést fog elszenvedni. (Duncan, 2006) 2015-re a jelenlegi kitermelés egyharmadával visszaesik. *Ez az áramtermelésben 500 ezer MW villamos teljesítmény kiesését jelenti.*

- Olaj hiányában a műanyaggyártás (mely az élet egyre több területén kizárólagos, és az anyagforgalom jó részét teszi ki) visszaesik.

- Ősmaradványi erőforrások nélkül nem lehet műtrágyákat és vegyszereket előállítani. (12) A gépek is leállnak, mindez együtt a zöld forradalom utáni mezőgazdaság végét jelenti. A természetlágok a harmadukra-ötödükre esnek vissza.

- A növekvő erőforrás-árak miatt pénzromlás lép fel, mely többé nem áll meg. A folyamatot gazdasági válság és munkanélküliség követi, mely a fogyasztói társadalom bukásához vezet; ezzel megszűnik az anyagfölötti vágyak elnyomása, és a társadalom szűk érdekcsoportok általi kihasználása és tudati befolyásolása.

- A Marshall-görbén az árindex fölfelé, a termék-kibocsátás balra (csökkenően) mozdul el, a következmény: árszínvonal-növekedés, fogyasztáscsökkenés, tartós világválság.

- Az összeomlás sorrendje: az erőforrás-kinálat csökken, a gazdaság zsugorodik, a közegészségügy, mint a legdrágább és legkifinomultabb ágazat, összeomlik, ezt követik a zavargások, járványok és éhínségek. A fejlődő világban a zöld forradalom utáni mezőgazdálkodás megnövekedett természetlágai a népesség növekedését is maguk után vonták. Amikor ezekben az országokban az erőforráshiány miatt visszaesnek a természetlágok, továbbá összeomlik a gazdaság, a valószínűsége hagyatkozva egy embernek 1/5 = 20% esélye lesz élelemhez jutni, és 50-60% esélye lesz túlélni a járványokat és zavargásokat, azaz összesen 85-90% eséllyel nem ma-

radhat életben. Az egész harmadik világ népességére nézve ez mintegy 4-4.5 milliárd ember halálát jelenti majd, körülbelül 2040-ig bezárólag. (13)

- A nyugati világ szerencsésebb, mert a megnőtt természetlágokat nem követte a népesség megugrása, a termelt többletet a haszonállat-állomány eszi meg, ezért van mindennap hús a nyugatiak asztalán. Ezt a közbeeső láncszemet eltüntetve a táplálékláncból, a nyugati világ élelmezése megoldható. Azonban az igények jó részéről le kell mondani, hogy a túlélés biztos legyen. Ez, és az erőforráshiány óhatatlan zavargásokkal jár majd, így nyugaton is számítani kell 50% embervesztésre, ez mintegy 700 millió fő. (14)

A következmények súlyosságát tekintve ez az eddigi legnagyobb csapás, ami ránk vár. Most nézzük, hogy mi az, amit nem érdemes, vagy lehetetlen megoldani, és miben felesleges hinni.

2.4. Ami nem megoldható

Sokak válasza az a fenti nehézségekre (amiket ők inkább „kihívásnak” mondanak), hogy a gazdaság a kényszer hatására majd megkeresi azt az utat, ami járható. Ráadásul egy közkeletű válasz szerint majd kitalál valami megoldást a tudóstársadalom. Többen a megújuló erőforrásokban látják a jövőt.

Úgy tűnik, hogy szinte minden vezető államférfi és közgazdász a fenti tévedések valamelyikének rabja: ezeken keresztül, illetve ezek következtében pedig egy mit sem sejtő népesség él a világon. A tudománynak sokan természetfölötti hatalmat tulajdonítanak, pedig eredményei mögött a fizika törvényei állnak – és nem utolsósorban erőforrás-felhasználás. „Üzemanyag” nélkül a tudomány sem működik; s mivel a tudomány rendkívül kifinomult vívmányokat használ, ezért működése roppant erőforrás-igényes. Továbbá egyes tudománytörténészek szerint a tudomány jelenleg nincs „felfedező kedvében”, a felfedezések arányában csak az 1600-as évek szintjén áll, és messze van attól a csúcstól, mely az 1870-es éveket jellemezte (Huebner, 2005).

Ezen összetett okok miatt úgy tűnik, hogy nincs sok esély egy átütő tudományos felfedezésre. A piac pedig, amely kikényszeríthetné a változást, már régen nem befolyásolható, nem téríthető ki a növekedés pusztító folyamatából.

Ami a további olajlelőhelyeket illeti, erről már írtam, annak esélye, hogy még vannak könnyen kitermelhető, olcsó olajat adó nagy mezők a Földön, 5%. A felfedezések egyre csökkennek, az igény nő, kinyílt az olló, és napról napra nyílik.

A megújuló és zöld erőforrások esete sem biztató. Ezek a termelés 1-2%-át teszik ki, ami egyszerűen túl kevés bármihez. Annyi fejlesztésre és építésre, illetve gyártásra már nincs sem idő, sem pedig hagyományos ősmaradványi erőforrás, amennyi akár a jelenlegi termelés 1/10-ét adná később! Egy példa. Németországnak van a legnagyobb szélenergiarendszere az Európai Közösségen belül. Azonban ebben az országban a fogyasztás növekedésével sem tud lépést tartani a szélenergiák létesítésének üteme, nemhogy a villamos áramtermelésből egyre többet teljesítene.

Összességében is igaz, hogy bármelyik zöld erőforrást 40-szeresére kellene fel-

skálázni ahhoz, hogy lépést tartsunk az ősmaradványi források fogyásával. Szám szerint: 2015 decemberéig naponta 400 MW új erőforrást kellene rendszerbe állítani az összeomlás elkerülésére. Összehasonlításként: Paks egy blokkja 440 MW vilamos teljesítményű.

Az egyik varázsszó a területen a hidrogén. Azt állítják egyes szakértők, hogy a hidrogén lehet a jövő olaja. Ez persze két okból sem működik. Egyrészt ha a hidrogént üzemanyagként szeretnénk használni, akkor elő kell állítani, ez pedig hagyományos erőforrásokat köt le, ráadásul a hidrogén nehezen szállítható, folyékonyá pedig csak -235 C° -on válik, és könnyen elillan, továbbá sokkal robbanásveszélyesebb, mint a benzin.

Előállítás, és szállítása hagyományos erőforrást igényel, tehát azt kiváltani nem képes. Ráadásul, ha hagyományos erőforrásokkal (pl. földgázzal) állítják elő, több CO₂ keletkezik, mintha azt a hagyományos erőforrást közvetlenül használtuk volna fel; ugyanakkor a folyamat teljes mérlege elég rossz ahhoz, hogy ne lehessen varázsszernek felfogni.

Az atomenergia veszélyes, ez szinte közhely, mégsem riadnánk vissza tőle, ha segíthetne. De erre nem képes. Az urán is véges készletekkel van jelen a Földön, kitermelése a jelenlegi erőműpark működtetésével 2030 környékén tetőzik, de ha az ősmaradványi készletek fogyása miatt növeljük az atomenergia részarányát, akkor az hamarabb beköszönt.

A fúziós erőművek első, valóban működő példánya 2040-re várható. Látható a fentiekből, hogy akkor már késő. A fúziós erőművek pillanatnyilag szinte csak megoldandó nehézségekkel küzdenek technológiai szinten. (15)

Abban sem nagyon bízhatunk, hogy az emberiség képes lesz nagy léptékeken összefogni. A piaci társadalom nagyon erősen kiélezte fogyasztói ösztöneinket, amelyek természetes genetikai örökségünk legmélyebb rétegeiben vannak; ezért olyan rendkívül hatékony a fogyasztásra és felhalmozásra felhívó reklám.

Az ember genetikailag a rövid távú előnyökre van hangolva, és ha nem mérlegel józanul, akkor azokat is választja (Hanson, 2007).

3. Ami megoldható

3.1. Itthon is

Mivel az erőforrásválság és az ellátási nehézségek elsősorban a városokat érintik (16) ezért célszerű falura költözni, (első lépés) hiszen a vidéki környezet még ma sem áll messze az önellátástól (pl. Erdélyben). Arra a tudásra, amit a vidék paraszt-sága évszázadokon át felhalmozott újra nagy szükség lesz, hiszen a földeket megint kézzel és állati igával kell művelni, vegyszerek és műtrágya nélkül. Ebben a munkában ismét foglalkoztatottá válik a falun élő lakosság 80-85%-a, megszűnik a munkanélküliség vidéken, aminek elsődleges kiváltó oka a mezőgazdaság szerkezetváltása volt az 1960-as években.

Továbbá valószínű, hogy a legszükségesebb iparcikkek kivételével (lábasok, tányérok, üveg, stb.) minden helyben fog készülni. Újra előbukkannak a rég eltűntnek hitt szakmák, a kovács, a szíjártó, a takács, a molnár, a fazekas, a tímár, a bog-

nár és így tovább.

Második feladatunk tehát a földművelés hagyományos módszereiről és kézműves mesterségről szóló még meglévő tudás ápolása és bővítése. A vidéki házakat (és az egyéb fenntartani kívánt épületeket) szereljük fel a következő létfontosságú berendezésekkel: napelem, fűtő kút, (17) melyből kézzel is húzható víz, művelésre alkalmas földterület, pince, és lehetőleg fa tüzelésére alkalmas kazán, de még jobb a kályha.

Harmadik feladatunk tehát az alapvető ellátás megszervezése (erőforrás és víz). Azután, még ha egyelőre csak szórakozás szintjén is, tanuljunk meg egy hasznos szakmát, vagy többilyent. A földművelés, kézművesség, ezermesterség nagyon kifizetődő tudás lesz az elkövetkező időkben. A társadalom jelenlegi állapotához szorosan kötődő, és/vagy rendkívül magas fejlettségű berendezésekhez kapcsolódó szakmák nem lesznek hasznosíthatók (az elsősorban a manager és a könyvelő, a másodikra az úrhajós és a maroktelefon-tervező jó példa).

Negyedszer tehát tegyünk szert olyan hasznos ismeretre, mely egyrészt segítheti túlélésünket, másrészt nagyobb értékkel ruház fel minket élve, mint holtan. Mivel a magasan gépesített és rendkívül kifinomult egészségügy fog először akadózni, törődünk sokat egészségünkkel, és lehetőleg váljunk függetlenné az egészségügyi rendszertől, például azzal, hogy megtanuljuk, melyik fűben-fában milyen orvosság van.

Ötödször, ismerjük meg a gyógynövényeket és vigyázzunk az egészségünkre. Rendkívüli csapások fogják érni az emberiséget, ez pedig mindig könnyebben kivédhető, illetve feldolgozható egy szorosan egymásra utalt közösség kereteiben. A közösség tagjai éppen úgy megoszthatják a munkát egymás között, mint ahogy azt a jelenlegi rendkívül bonyolult társadalom is megteszi – csak az ipari korszak alkonyának közösségei lényegesen kevesebb taggal is működőképesek, hiszen a rendkívül szakosított foglalkozások eltűnnek. Egy hagyományos falunak megfelelő méretű közösség, minden szükséges foglalkozást űző taggal, és lehetőleg falun, már nagyjából 500-1000 fő esetén is fenntartható lehet.

Hatodszor keressük hasonló emberek barátságát, és lehetőleg együtt telepedjünk le, egy városoktól távolabb fekvő faluban. (18) A társadalomban már most vannak olyan magasan képzett szakemberek, akik a fent leírt válságtünetekkel (vagy egy részükkel) tisztában vannak. Az emberiség felhalmozott tudását nem szabad veszni hagyni. Minden tájegységnek szükséges lenne kiépíteni egy tudás- és tárolóközpontot, ahol van áramszolgáltatás, számítógép-központ, legalább vezetékes távbeszélő-összeköttetés vagy rádiókapcsolat a világ többi ilyen központjával; illetve az emberiség tudásának egy fontos ága nagymértékben, és általános tudás tekintetében pedig kisebb, de átfogó részben képviselve/tárolva van.

Hetedszor, halmozzunk fel minél több tudást a fejünkben, és ha tehetjük könyvek formájában is, mert azok hozzáférhetők villamos eszközök nélkül is. Keressünk hasonlóan képzett embereket, hogy együtt gondolkodhassunk. Ha van napelemünk, akkor egy hordozható számítógép jó befektetés lehet – főleg kutatók számára.

3.2. Közösségi csoportok, az Egyház szerepe

Mint azt fentebb már említettem, a közösségek szerepe óriási. Megtartó erőt, támaszt és védelmet jelentenek az elesetteknek, ugyanakkor alapvető tájékozódási pontul szolgálnak saját tagjaik számára. A jövő ezeké a közösségeké. A falura települt, legtöbb feladatukat maguk ellátó közösségek válhatnak jellemzővé, melyek a tudásközpontokkal állnak kapcsolatban, ahonnan beszerzik azt, amelyet csak ezek a régi városmagokra épült központok állítanak elő – persze csak akkor, ha sikerül a békés átmenetet biztosítani.

Jelenleg Magyarországon az egyetlen nagyjából világos jövőképpel rendelkező, a teljes országot lefedő szervezet a katolikus Egyház, és a történelmi felekezetek. Mivel azt nehéz megjósolni, hogy milyen hatalmi változások várhatók a magyar állami életben, ezért úgy kell készülni, mintha nem várhatnánk külső segítségre. A teendők világosak.

1. *A KÉSZ segítségével fel kell kutatni azokat az értelmiségieket, akik elfogadják a fentieket, és hajlandók tenni valamit az ügy érdekében.*

A feladat a következő: magasan képzett szakembercsoport vizsgálja meg a lehetséges utakat, illetve a legjobb megoldás kidolgozása után készítse elő a híveket és a papságot a teendőkre. Az ismeretek átadása, illetve a megoldások felvázolása fontos lehet akár egy plébánia felújításakor, de az egyházmegyei tudásközpontok létrehozásakor is.

2. *A meglévő egyházi közösségeket fel kell készíteni, hogy sokkal nagyobb nyomást is kibírjanak, mint amilyen ma nehezedik rájuk, ugyanis ez csak lélektani, míg akkor fizikai lesz.*

A közösségi tudat, és a társadalmi/személyes kapcsolatok erősítése képessé tehet egy közösséget azonosságtudat és túlélőkészség kifejllesztésére egy olyan világban, ahol a polgárok egy része rendezetlenségbe fullad. Az alapvető közösségek, közösségi magok nem árt, ha egybeesnek a jövőendő fenntartható faluközösségekkel, de legalább részét képezik annak.

3. *Minden egyházmegyében ki kell jelölni 5-10 fontos plébániát, melyeket fenntartható módon fel kell szerelni, és amelyekből szükség esetén ellátható akár az egész egyházmegye.*

A papság és a hívek részaránya ezekben a zürzavaros időkben növekedni fog, hiszen a társadalmi összeomlás folyamatában az egyetlen szilárd pont maradhat, mely világos értékrendet képvisel. A pásztori feladatok ellátása azonban legjobb esetben is az 1930-as évek színvonalán képzelhető el; (19) a szerző becslése szerint a hanyatlás közepesen derűs előrejelzés szerint itt állítható meg.

3.3. Lehetséges jövő

Elképzem a jövőt, kétféle is. *A rosszabbikkal kezdem, hogy a jót lehessen értékelni majd.*

3.3.1. Bukás

A világgazdasági rendszer tehetetlenségénél fogva mindenképpen igyekszik fenntartani arculatát. Az AEÁ erőforrásainak java része a Közel-Keleten és Közép-

Ázsiában folyó tartós háborúskodásban emésztődik fel. Az iszlám és a nyugati életfelfogás közötti szakadék mélyül, a két világ közötti súrlódások, összecsapások ereje egyre hevesebb. A szélsőséges iszlám erők elérik céljaikat, bizonytalanná teszi a fejlett világ olajellátását.

Az egyetemesítés (globalizáció) nemkívánatos mellékhatásai felerősödik, ugrás-szerűen növekszik a nemzetközi bűnözés szerepe, amely a világgazdaságba és az államéletbe beépülve annak meghatározó tényezőjévé válik. A fogyasztói társadalom ragaszkodik a lényegéhez, a folytonos gazdasági növekedéshez. A hirdetések eszközei fokozatosan még erőszakosabbakká válnak, emiatt a még jobban hajszolt emberek élete évről évre reménytelenebbé lesz. A globalizáció egységesítő hatása egyre erősödik. Az azonossá gyúrt emberek társadalmi hallatlan veszélyek hordozójává válik. Az ugyanolyanná válás, ugyanúgy gondolkodás épp azt jelenti hogy az emberek az állatokhoz hasonlóan kezdenek viselkedni. Ebben az ember számára természetellenes helyzetben kiszámíthatatlan, hogy változások esetén mi fog történni. Az emberekből kilúgozták az emberre jellemző erkölcsi gondolkodást, a személyes felelősség érzetét. A belőlük válsághelyzetben összeverődött tömegek bármire képesek.

A környezeti válság fenyegetéseire tekintet nélkül, minél többet kicsikarva kiaknázzák a bolygó olaj, földgáz, szén, lignit, olajpala és olajhomok készleteit. Az energiaárak ugrás-szerű emelkedése így sem kerülhető el. A pazarló rendszer azonban fennmarad, még jobban pusztítva az embert éltető természetes környezetet. A szegények és a gazdagok közötti ellentét még kirívóbb lesz, a csökkenő népességű gazdag országokba való bevándorlás ellenőrizhetetlenné válik. A természeti csapások egyre nagyobb pusztításokat okoznak, amelyek feltartóztathatatlan népvándorlásokhoz vezetnek. Az erőforráshiány elsősorban a szegényebb, nagy népsűrűségű országokat sújtja. A kőolaj és földgáz hiánya miatt a mezőgazdasági termelés csökken és a ma Észak-Koreában tapasztalható éhínség általánossá válik. Mivel számos ilyen helyzetbe kerülő ország atomfegyverrel is rendelkezik, világszerte elképzelhetetlenül súlyos összeütközések alakulnak ki.

A természet fokozódó szennyezettsége, a természetes környezet romlása újabb és egyre pusztítóbb betegségek sokaságának megjelenéséhez vezet. Az emberi immunrendszer nem tud alkalmazkodni a mérgezett környezet okozta végzetes változásokhoz. Az orvostudomány képtelen kezelni az újabb fertőző kórokat, az immunrendszer újabb és újabb betegségeit. Az egészségügy rendszere összeomlik.

A kaotikus folyamatok kezelhetetlensége nyilvánvalóvá lesz. Az egyenként még talán megoldható kérdések hatalmas mértékben felerősítik egymás káros hatásait. A pénzügyi és gazdasági világrendszer szétesik, a világrend összeroppan és a végítélethez hasonlító viszonyok alakulnak ki. A válságba zuhanó fogyasztói társadalmak tömegei az ugyanolyanná gyúrt gondolkodásuk miatt képtelenek alkalmazkodni. A csupán a kocsivezetésre, távirányítók, maroktelefonok kezelésére kiképzett, csak a szűk szakmájához értő emberek társadalmi benuálttá válik. A rájuk zúdult balsors miatt a felbőszült emberek bűnbakokat keresnek.

A tömegek azokra a hirtelen kiemelkedő hangadókra hallgatnak, akik leginkább megérzik az akaratlanul is állatias viselkedésre beállított emberek lelke mélyén kavargó torz indulatokat. A tömegek azok ellen fordulnak, akik vezették őket és amint a 20. században is annyiszor, utólag felfoghatatlan és értelmezhetetlen borzalmakat követnek el. A legsúlyosabb zavargások a fejlettnek nevezett országokat sújtják.

3.3.2. Megállunk a lejtőn

Most jöjjön a *siker*es forgatókönyv. (20)

A politikai-gazdasági hatalmat birtokló gazdag országok polgáraiban tudatosodik a fenyegető világméretű válság veszélye. Felismerve a fenyegetettséget, az emberek takarékoskodni kezdenek és gondolnak nemcsak maguk, hanem gyermekeik jövőjére is. Rájönnek arra, hogy a gátlástalan fogyasztás, az igazából szükségtelen javak halmozása nemcsak az életterünket pusztító tevékenység, a természetes környezet, így a jövőnk elleni véték, hanem az ő életük minőségét is rontja. Tudatosabban tervezik vásárlásaikat, csupán azzal, hogy elhalasztják például a kocsiacserét, mert takarékosabb kocsikra várnak, elérik a kulcsiparágnak számító járműipar gyökeres átalakulását. Mivel a katonai jellegű megoldások sorra kudarcot valtanak, a hadipar és a nemzetközi fegyverkereskedelem veszít súlyából. A szélerőművek egyre jobban elterjednek.

Az olajárak ugyan jelentősen emelkednek, de csak fokozatosan, mert a gyorsan terjedő többfeladatos termelési rendszerek (21) egyre kevesebb erőforrást használnak fel. A mezőgazdaság, ipar, kereskedelem olyan rendszerekbe szerveződik, amelyek a helyi adottságokhoz alkalmazkodva lehetőleg kevés erőforrással tartják fenn magukat. Az emberek fehérjeszükségletüket elsősorban növényi fehérje fogyasztásával fedezik.

Az olajár emelkedése miatt számos, csupán cuccnak nevezhető árucikk ára annyira felszökik, hogy eltűnik a piacról. A tudatosabb vásárlások részarányának növekedése magával vonja a hirdetések visszaszorulását. Eltűnnek a hirdetésből élő kereskedelmi hang- és képcsatornák és ponyvasajtó nagyobbik része. Ezzel megszűnik az emberek idegeinek naponta több órán át történő borzolása, feszítése, a tájékoztatási szemét termelése és terjesztése. Kezdetben ez a nagy többség számára szokatlan lesz, nem tudnak majd mit tenni a rengeteg sok szabad idővel, erővel, de fokozatosan rájönnek arra, mit kezdjenek magukkal. Sokkal több idejük lesz egymásra, olvasásra, sétálásra, a gyermekekre, a tudományra, művészetekre, mozgásra. Fel fogják fedezni, mennyivel tartalmasabb így az életük. Megszabadulva a pazarló fogyasztás kényszerétől az emberek oldottabbak lesznek. Természetüknek megfelelően egyre többet foglalkoznak a szellemi értékeik gyarapításával. Vissz tér az emberek életkedve, a társadalmak gyermekbaráttá válnak, a népesség előregedésének folyamata megszakad, a bolygó népessége egy adott szinten állandósul.

A mezőgazdaság gyorsított ütembe tér át a szerves módszerek használatára. A megtermelt élelmiszer mennyisége nem csökken annyira gyorsan, hogy nagyméretű éhínségek alakuljanak ki. A népesség növekedése a szegényebb országokban is

megáll és a túlnépesedett országok lélekszáma nagyobb megrázkódtatások nélkül csökken arra a szintre, amit a térség magától, külső erőforrások bevonása nélkül is el tud tartani.

Sikerül megállítani az erdőterületek csökkenését, sőt világszerte hatalmas területeket adhatnak vissza a természetnek. Nem csökken tovább a fajok száma, a természetes környezet növekvő aránya csökkenti az éghajlatváltozások okozta csapások erejét. A 20. század során felhalmozott mérgező, pusztító anyagokat lassan feldolgozzák, ártalmatlanítják és ezzel fokozatosan csökkentik a természet szennyeződését. Ezzel az emberiség egészségi állapota is fokozatosan javul, az egészségügy fő feladatává az egészség megőrzése, a megelőzés válik.

Az egyetemesítés ezredvégi rendszere lassan átalakul. Vívmányaiból elsősorban a világot behálózó informatikai rendszer válik maradandóvá. Ez a rendszer lehetővé teszi, hogy az emberek az őket érdeklő ismeretekhez gyorsan hozzájussanak, a legfontosabb egyetemes ágazattá a szellemi javak terjesztése válik. A látványosan kibontakozó tudományos-műszaki forradalom mindenkinek teret nyit arra, hogy képességeinek megfelelő módon tevékenykedjen. A rendkívüli helyzet kivételes alkalmat kínál az emberek szellemi megújulásához, a fogyasztói társadalom lelkileg megalázott és megnyomorított polgárai emberibb módon kezdenek élni. Gyermekeik már igazi személyiségeké válhatnak. A felszabaduló hatalmas emberi erőforrások akkora lendületet adnak az átalakulási folyamatnak, hogy száz-kétszáz éven belül az emberiség életrendjét fenntartható pályára sikerül állítanunk.

3.3.3. Még ez is álomnak tűnhet, ez a közepesen sikeres forgatókönyv

Van egy közepesen sikeres forgatókönyv is, ami tudásközpontokkal, és az 1930-as évek szintjén élő vidéki lakossággal, gőzvontatású vonatközlekedéssel, repülők nélkül, jelentős hiányok nélkül, talán még vidéken is korlátozott áramhasználattal, elképzelhető, és esélye 30-40% lehet. Itt szélkerekek adják az áramot, és biomassza-erőművek. Az éjszakai áram hidrogént bont, amivel mennek a buszok, és az alapvető feladatot ellátó személykocsik. Nagyobb áramhiány nincs, a fogyasztás a fénykorbelinek fele. Van korlátozott számítógéphálózat, vezetékes telefon, tömegközlekedés, biotüzemanyaggal magát ellátó mezőgazdaság, szervezett ellátás.

Itt is igaz, hogy csökken a károsanyag-kibocsátás, átértékelődik a valódi munka szerepe, megnő a szabadidő, a közösségi élet ideje; eltűnik a lélekölő munka és reklám, az előbbi forgatókönyv vívmányai jórészt itt is igazak. Ha csak ez sikerül, már elégedettek leszünk.

4. Erkölcsi felelősségünk

4.1. Az ember szerepének újfajta értelmezéséről a teremtésben

Hogyan jutottunk idáig? Hagyományosan a Teremtés Könyvében található teremtéstörténet értelmezése a következő. A világ teremtésekor Isten mindenről kijelentette, hogy „jó”. Az emberrel koronázta meg művét, akit saját képére és hasonlóságára teremtett (Ter 1,26). A teremtés során az ember minden hatalmat megkapott a Földön, hogy „uralkodjon rajta” (Ter 1,26), és hogy nevezze el (22) az állatokat és növényeket (Ter 2,19). Mindezek arról a felfogásról tanúskodnak, misze-

rint az Isten egyértelműen azért teremtette az embert, hogy leigázza a Földet. A bűnbeesés ezen ugyan nehezített, de mint cél, megmaradt. Arról, hogy mennyit ártott az élővilágnak a Teremtés Könyvének ez a (félre)értelmezése mások már írtak, sok elképzelés szerint ez adta azt a téves magatartásformát, melynek következménye a mostani erőforrás- és környezeti válság. (23)

Az ember istenképűsége olyan viselkedést eredményez, melynek jellemzője a távlatosság. Az istenképű ember térben és időben kiejedten él és gondolkodik. Istenképűségének következtében az idő és a tér távlatait egyaránt megéri és felfogja, és ez befolyásolja viselkedését. A tér távlati azt jelentik, hogy nemcsak arra a helyre korlátozódik a felelőssége, melyen él, hanem tekintetbe veszi annak tágabb vonatkozásait is. Az időbeliséget pedig az utódok felé mutatott magatartáson, az ő jövőjük megőrzésén keresztül érthetjük meg. Ha valaki úgy él, hogy életének nyoma (azaz az ökolábnyoma) elég teret hagy leszármazottainak (időbeli távlat), valamint másoknak (térbeli távlat) akkor a teremtett világot tágabban szemléli. Ezek a viselkedésminták kevésbé köthetők az értő és elemző gondolkodáshoz (okos, azaz okokat ismerő és felderítő gondolkodás), hanem sokkal inkább a bölcsesség eredményei.

Okos az, aki az okok láncolatát végigköveti, és helyesen ismeri fel a következő tényeket. Ha átlátható a helyzet, az okos gondolkodás célravezető. Ellentéte a buta, aki nem képes átlátni az ok-okozati hálót. A bölcs az élete során szerzett sok tapasztalatot hasznosítja egy olyan helyzetben, amikor nem látni az okok rendszerét. Hasonlóságot fedez föl, élete tapasztalatai segítik ebben. Ellentéte a bolond, aki nem képes megérteni, hogy egy helyzet mennyire bonyolult és nem leegyszerűsíthető.

Úgy tűnik, a bölcs gondolkodás a mindennapokban nem térül meg, s nincs is rá szükség. Valóban, a bölcs döntések hatása hosszabb távon mutatkozik meg, rövid távon az okos részesül előnyben. Napjainkban a természetet leigázó tudomány képviselőjét az ok-ost ünnepeljük, aki hozzásegítette a társadalmat a jóléthez. Nem ártott volna azonban bölcsként, istenképűként hozzáfogni a természet birtokbavételéhez. Az istenképűség elvesztésével azonban az ember ok-osan, azaz beszűkült tér- és időbeliséggel látott hozzá a természet birtokbavétele helyett, annak leigázásához. Ennek következtében sérült az a parancs, mely a dekalógust megelőzve a teremtés alapvető parancsa lenne: az ember „művelje és őrizze” a világot (Ter 2,15). A művelés úgy értendő, hogy közben marad elég lehetőség arra, hogy a természet megmaradjon (térbeliség), és elég idő arra, hogy megőrződjön (időbeliség).

A ma tán legfőbb, és mégis alig hallott parancs tehát ez: őrizd és műveld! Aki szereti Istent, az szereti azt is, amit Isten alkotott. A szeretet teológiáján keresztül pedig bekapcsolható az Újszövetség világa is ide.

Menetközben a mai világ már elfelejti, hogy az ember istenképű, és hogy ezt az istenképűséget felvillantja a keresztség, amikor megtöri az eredendő bűn láncolatát, a világ mai fia elfelejti saját megváltását. A mai világ Isten mellett nem társteremtőként és munkatársként szemléli az embert, hanem kisistenként, aki azt tesz,

amit akar. Nem képe másnak, mint magának, nem hasonlít senkire, csak magára, nem felelős senkinek, csak magának.

A szeretet hiánycikk. Úgy szeressétek egymást, ahogy én szerettelek titeket, mondta Jézus apostolainak az utolsó vacsorán. Fordítsuk ezt a gondolatot meg! Úgy szeretjük Istent, ahogy egymást. Ez azt jelenti, hogy Istent már talán nem is. Hiszen kivessz az emberek közti szeretet is. Szociáldarwinizmus hódít, a töretlen fejlődés vakhitté vált. A kijózanodás a küszöbön áll, de nem elég a válság anyagi oldalát meglátni, mert akkor arról fogunk töprengeni, hogy pazarló és anyagelvű világunk életét milyen (esetleg borzalmas) áron hosszabbíthatnánk meg, akár csak évekkel is. Ha nem értjük meg, hogy a szemlélet hibás, hogy messze vagyunk attól, amit Isten szánt nekünk tervében, hogy okosak vagyunk de bolondok; akkor elveszünk. És még tanulni sincs idő hibáinkból.

4.2. Az egyén

Közhely, hogy társadalmunk csoportjai egyre nagyobb nyomásnak vannak kitéve, a közösségek feldarabolódnak. Napjainkban az elüzletiesedett fogyasztói világrend a család, mint utolsó akadály ellen indított támadást. Az egyénekre szakadt társadalomban sokkal nehezebb védekezni. Mit tehet egyetlen ember? Hagyjon magának időt. A nagy döntéseket nem lehet mérlegelés nélkül megüszni.

A mai világ azonban gyors döntések sorozatát kívánja meg, és nem hagy arra időt, hogy az ember elképzelje: másképp is élhetne. Nincs lehetősége arra, hogy túlterhelt agya lélegzethez jusson, és kitörjön ebből a fogyasztói társadalomnak nevezett mókuskerekéből. Dolgozik, hogy növelje az előállított vacakok mennyiségét, és pénzből, amihez egyre nehezebben jut hozzá, vásárol, hogy fenntartsa a vacakokat gyártót.

A lengyel munkások sztrájkja az 1980-as évek elején a rendszer összeomlásához vezetett. Azonban a durva kizsákmányolás helyett, melyben az alapvető látszat sincs meg (azaz nincs kirakat) és nincsenek jogok. Lengyelország kapott egy kirakat rendszert, melyben a látszat szép, de a munkások négyszer dolgoznak többet, kétszer annyi pénzért – azaz kétszer jobban ki vannak zsákmányolva. Művilágunk kirakatai elfedik az igazságot: a lét roncsolása zajlik körülöttünk. Alapvető létfeltételeink szűnnek meg azzal, hogy egyre növeljük a termelést, duzzasztjuk az új rendet, de egyre reménytelenebbek és boldogtalanabbak vagyunk. Mert nincs időnk megállni és végiggondolni egy kizsákmányolás nélküli, bölcsen igazgatott javakra épülő világ lehetőségét. A rendszer nem ad rá időt. Azt sem tudjuk megtenni, hogy felmérjük tetteink következményeit, hiszen életünk folytatásához egy csomó apró, de gyors döntést kell hoznunk, a következmények meg ráérnek.

A szerző alapvető tapasztalata, hogy az emberek fejében 2-3 naptól 1 hónapig terjedő időszakra léteznek egyáltalán feladatok és tervek, ráadásul rangsorolva. Így teljesen nyilvánvaló, hogy az átfogott időszak határain túl jelentkező válságok (éghajlatváltozás és erőforrás-válság), nem épülhetnek bele ebbe a rendszerbe.

Az idő, mint korlát belép. Ugyanígy elgondolható, hogy a képcsatornákon keresztül megérkező képek a válság első jeleiről kívül esnek a tucateMBER tapasztal-

lásának területén, úgyhogy itt feltűnik a térbeli korlát.

Ha az egyén nem tanul meg időben és térben újra Isten tervei szerint istenképűként élni, akkor a következő vár rá. A válság előbb-utóbb (2012-ig bizonyosan) belép tér- és időbeli látókörébe, de akkor már elmúlik a kegyelemteli idő. Az már a vizsga lesz. Külön csoportot képez az egyének között az írástudó. Az akinek feladata lenne átlátni az egészséget, és bölcsként irányt adni a dolgok folyásának, rámutatni a jóra, és a rosszra, segíteni a tér- és időkorlátok megszüntetését. Erre csak a megfelelő világképű ember képes, az aki hiszi, hogy az ember istenképű, és meg van váltva. Humanizmusból legfőljebb az emberekért rajonghat valaki, a teremtett világért már kevésbé. Sajnos napjaink írástudói nem értik a bajt, mert vagy nem részei a keresztény gondolkodók táborának, vagy ha azok is, már nagyon sújtja őket evilág gondolkodása: nem látnak annyira előre, amennyire kellene. Azon kivételes kevesek, akik látják a bajt, köznevetség tárgyai.

Pedig azt, hogy baj van, a felelős írástudók már érzik. Akik Istent hisznek, azoknak nyilvánvaló, milyen messze áll a világ egy keresztény társadalomtól. Sokszor mégsem a saját maguk bölcsességéhez fordulnak, hanem a világhoz. Ám ez a bölcsesség legfőljebb humanista lehet, semmiképpen sem teista, pedig csak egy ilyen bölcslet képes láttatni a teremtett világ egyedülállóságát.

4.3. Kereszténység és közösség

Az összeomlást csak olyan közösségek képesek túlélni, melyek rendelkeznek azokkal az ismeretekkel, melyek a fenntartható élethez szükségesek, továbbá ismerik azt a hibás utat, melyet elődeik jártak be.

Helyes és az ember számára üdvösséget adó jövőképpel rendelkeznek a történelmi keresztény gyülekezetek, főképp pedig a Katolikus Egyház. Országos hálózatuk biztosan szerephez jut a jövőendő összeomlás utáni értékmentésben. Ráadásul itt még fellelhetőek a gondolkodás korrumpálódása előtről való bölcsleti elemek, amelyek mentén felismerhető a szerző által is leírt elcsúszás az istenképűségtől az emberiség történelme során. Ha pedig megvan a hiba, talán még egyszer nem sétálunk bele.

Az élő közösségek képesek elviselni azt a lelki és fizikai nyomást, melyet a mai rend szétesése eredményez majd, és képesek lesznek hálót alkotni ahhoz, hogy létrejöhesse egy új társadalom. Az Egyház szerepe óriási. Vezetői itthon még nem mindig látják tisztán a teendőket, néha még a válságot sem – de itt minden lehetőség adott a felismerésekhez, és a társadalom továbbéléséhez. Hiszen az Isten Egyházát a Szentlélek vezeti.

5. Összefoglalás

Ha nem teszünk semmit, hazánk, a nyugati világ részeként 2015-ig bezárólag belesodródik a polgárosult világ végét jelentő erőforrásválságba, mely porba dönti a tudományos és ipari vívmányok mellett a ma megszokott egész életünket. Ehhez semmit sem kell tenni, csak folytatni eddigi életvitelünket...

A Fenntartható Fejlődés Egyetemközi Kutatócsoportról: A csoport alapítói több, mint 5 éve foglalkoznak a mai fogyasztás és túlnépesedés okozta válsággal. 2007 ő-

szén hivatalosan is megalakították az FFEK-t, mely a tájékoztatás és figyelemfelkeltés mellett szeretné ellátni hiteles adatokkal a nemzetért felelős döntéshozókat is.

A kutatók megjósolták a jelenlegi olajválságot, 1999-ben annak kezdetét 2010-re, 2005-ben pedig 2008-ra tették. Az olaj átlagára két éve előrejelzéseik szerint alakul. Jósolataik az olaj- és gáztermelésről, a gabonaárakról, az éhínségről, a bioüzemanyagokról és a döntéshozók felkészületlenségéről sorra helyesnek bizonyultak. Részletes számításaik és programjaik, valamint kész javaslataik vannak az ország áttállítására...

Oldaluk: <http://astro.elte.hu/~hetesizs/FFEK.html>

Hivatkozások

Australian Journal, 2004, July 2.

Duncan, S. 2006: *Social Contract*, 2005-2006 winter issue

Flannery, T. 2006: *Időjárás-csinálók*, Bp. 2006. Akkord

Hansen, J. et al. 2005: *Science*, 308, 1341.

Hansosn, J. 2007: *Social Contract* 2006 January

Huebner, 2001: *Technological Forecasting and Social Change*, Vol. 72, Issue 8, October 1, 2005

IPCC, 2007: http://www.unis.unvienna.org/unis/hu/thematic_info_climate_change_ipcc.html

Korten, D. C. *Tőkés társaságok világalma*, Bp. 1996. Kapu

Millenium Ecosystem Assesment, 2007: www.maweb.org/en/index.aspx

Sloan, E. D. 2003: *Nature*, 426, 353.

Stainforth, D. A. et al. 2005: *Nature*, 433, 403.

Végh László - Hetesi Zsolt: *Fenntartható élet*. Jegyzet, ELTE TTK, 2006.

Lábjegyzetek:

1 Ennek valószínűsége földrészről-földrészre változó. A harmadik világban 80-90%, a ma fejlett nyugati világban kb. 40-50%. Míg a túlnépesedett Ázsiában és Afrikában a járványok és az éhínség a fő kockázati tényező, addig a jelenleg fejlett világban az erőszakos halálokok ugrásszerű növekedése jelent valós veszélyt.

2 Jelenleg már közvetlenül mérhető a felmelegedés. A Föld egy m²-ére 235 watt teljesítmény esik a Naphól. Ha hőmérsékleti egyensúly állna fenn a Föld esetében, akkor ennyit is sugározna ki. A kisugárzás azonban csak 234.15 W / m². (Hansen et al., 2005)

3 Teljesen nyilvánvaló az ipari forradalom hatása, mert előtte a Déli-sarki jégből vett zárva nyok adatai alapján a hőmérséklet nagyjából 2000 éve állandó volt.

4 A ppm egység azt jelenti, hogy egymillió levegőmolekulára hány db CO₂ jut (= particle per million).

5 Ez akkor vált bizonyossá, amikor 2001. szeptember 11-e után repülési tilalmat vezettek be az AEA-ban, és a nappali hőmérséklet a kondenzcsíkok hiányában tiszta légkör miatt több fokkal megnőtt.

6 Példaként: Montreal földrajzi szélessége megegyezik Milánóéval (45° 30'), ám a hideg Labrador-áramlás miatt az évi átlaghőmérséklet 6 C°, a tél hosszú és hideg, a nyár pedig a közeli világtenger miatt hűvös.

7 Mind ez a forgatókönyv, mind az Amazonas-vidék összeomlása 2050-2070 körül válik va-

lóságga, ha a jelenlegi kibocsátás nem csökken.

8 Az iparosított mezőgazdálkodás, a zöld forradalom mára elérte a határait. Az alkalmazott módszerek egyre jobban szegényítik a talajt és rontják a termelés feltételeit. Ezért a befektetett erőforrásokat növelni kell, egyre újabb növényvédő szerek, több műtrágya szükséges, de ezzel a termelés 1980 óta már alig nő. A Föld gabonatermelékei, e múlt évet is beleveve hetedik csökkennek. 2004-ben a Föld legfőbb gabonatermő vidékein, mint hazánkban is, minden addiginál több gabona termett, ennek ellenére a gabonatermelék azóta is csökken. A tavalyi a-szályok és az ideai nehézségek a rizs vetésekor világméretű éhínséget fogna kibombantani 2008-2009-ben. Ebben az évben is több gabonát fogunk elfogyasztani, mint amennyi megtermett. Hiába a termelési csúcs, a Föld lakossága naponta csaknem negyed millióval nő. A világ gabonatermelékei 2008-ra fogyhatnak el. Attól fogva az élelmiszerhiány évről évre nagyobb gondokat okoz majd.

9 A szerző és közgazdászok együttműködése a következő derülátó előrejelzést adja. Benzin átlagár (Magyarország): 2008 – 345 Ft; 2009 – 422 Ft; 2010 – 577 Ft; 2011 – 778 Ft; 2012 – 1027 Ft. A további becslés értelmetlen.

10 Ráadásul a fogyasztás mindenáron való növelése miatt a társadalom tudatos szellemi befolyásolása zajlik: a reklámok kemény lélektani támadást jelentenek. A fogyasztóvá silányított ember egyébként anyagfölbötti vágyait a fogyasztói társadalom anyagi vágyakra korlátozza, ezzel rombolva az ember ember-voltát.

11 A csökkenés oka nem a termelés visszafogása, mint 1973-ban, hanem a készletek kimerülése. Forrás: <http://www.theoil drum.com/node/2325>

12 A műtrágyagyártás rendkívül erőforrás-igényes iparág.

13 Az észak-koreai nagy éhínség, és több millió ember halála éppen annak köszönhető, hogy Kína már nem hajlandó olcsón földgázt szállítani Észak-Koreának, amely így nem képes műtrágyát gyártani. A termésátlagok visszaesését éhínség követte, melyben 3 millió ember halt már meg, és további 4-5 millió áll az éhhalál szélén. Észak-Korea az olajért cse-rebé még atomprogramját is feladta (2007 elején)!

14 Az utóbbi két pont áldozatokra vonatkozó becslése jóindulatú, mert nem számol nagy háborúkkal.

15 <http://www.theoil drum.com/node/2164> Az oldalon azt is olvashatjuk a technikai nehézségek mellett, hogy nincs elég „üzemanyag” sem, és nagyon messze van a megvalósulás is.

16 A városok lakótelepei nem tarthatók meg. Egy tízemeletes lakótelepi ház nagy erőforrás-fogyasztó és ráadásul túl magas is ahhoz, hogy a víz feljusson a tizedik emeletre. A belvárosok néhány emeletes háztömbjei fenntarthatóak, hiszen ezek akkor is álltak, amikor még nem volt ennyire jelentős az olajfelhasználás. Budapest esetében a fent említettek a lakosság felének kényszerű elvándorlásával, vagy célirányos kiköltöztetésével oldhatók meg.

17 Közösségenként legalább egy fűrott kútra van szükség.

18 A vidéki ház- és földárak miatt ez egyelőre könnyen megoldható. A szerző véleménye szerint pedig a gazdasági összeomlás után a földtulajdon-jog megszűnik.

19 Komoly közlekedési és távközlési eszközök nélkül.

20 A jól csengő pozitív részletek többségének nincs nagyobb esélye 10-15%-nál.

21 Ahol az egyes termelési ágak a másik ág többlethőjét és és/vagy hulladékát hasznosítva szintén hozzájárulnak a végtermékhez. Ilyen például a Pauli-rendszerű sörfőzés. A sörfőződé az árpa 4%-át hasznosítja eredetileg, a többi hulladék. Itt gombákkal etetik át, utána jó állati takarmánynak. A hulladék 26%-a fehérje, ebben gilisztát tenyésztnek, amely baromfi-táplálék. A tenyészállatok ürüléke természetes (bio) erőforrás. A visszamaradó szennyvizet megfelelő növényi és állati (hal) társulások teszik teljesen tisztává. A lúgos szennyvízbe be-

vezetik a sörfőzéshez alkalmazott fűtés szén-dioxidját, amely így algák tenyésztésére is alkalmas. Az új többfeladatú rendszer teljesen önálló hétszeres termelékenységgű és négyszer több munkást foglalkoztat.

22 Az elnevezés azt jelenti, hogy az adott állat, vagy növény már nem ismeretlen, azaz az embertől nem idegen.

23 A szerző nem ért egyet azokkal, akik a túlnépesedésért a bibliai szaporodásparancsot (Ter 1,22) teszik felelőssé, ugyanis a túlnépesedés jelenleg olyan területeket érint, ahol a kereszténység jelentősége kicsi. Ugyanakkor fontos rámutatni, hogy a Föld igába hajtása valóban a Ter. üzenetének félreértelmezésén alapul.

forrás: <http://astro.elte>.

Lukács Csaba

Energiaválság: a falu és a kis közösség lesz az előrelátók mentővára?

Megdöbbenő előrejelzéssel szembesül, aki elolvassa *Hetesi Zsolt* asztrofizikus A felélt jövő című tanulmányát. A globális klímaváltozás mellett a közeljövő más, legalább annyira veszélyes krízishelyzetet is rejt: az erőforrások válságát. Hordónként több száz dollárra ugorhat az olajár, a magas fűtési költségek miatt a panellakásokból és a városokból elmenekülnek az emberek, éhséglázadás és járvány várható, mindez pedig nem valamikor a távoli jövőben, hanem akár a következő esztendőben.

A kép riasztó, pedig egyre többen döbbenünk rá: mi is ilyen rénszarvasok vagyunk egy szigeten, amelyet úgy hívunk: Föld.

Ha nem teszünk semmit, hazánk a nyugati világ részeként 2015-ig belesodródik a polgárosult világ végét jelentő erőforrásválságba, amely romba dönti – a tudományos és ipari vívmányok mellett – *egész megszokott életünket. Ehhez semmit sem kell tenni, csak folytatni eddigi életvitelünket...* – ezekkel a szavakkal végződik az a tanulmány, amely riasztó képet fest a közeljövőről. A tavasszal készült elemzés most különösen aktuális: az utóbbi napokban évtizedek óta nem tapasztalt hitelválság rázta meg a (pénc-) világot, és hétfőn este rekordmértékben növekedett az olajár: egyetlen nap alatt huszonöt dollárral drágult hordónként, elérve a százharminc dolláros értéket.

Az Eötvös Loránd Tudományegyetem (ELTE) Duna-parti épületében ülünk egy könyvtárban, velem szemben a Fenntartható Fejlődés Egyetemközi Kutatócsoport (FFEK) tagjainak egy része.

Az FFEK-t azért hozták létre tavaly ősszel, hogy tájékoztassák az embereket a rájuk váró erőforrás- és környezeti válságról, és keressék a megoldásokat arra az időre, amikor olaj és gáz nélkül marad az emberiség.

– Első körben nem attól kell tartani, hogy teljesen elfogy az olaj – mondja *Mar-*

schalkó Gábor, az ELTE csillagászati tanszékének doktoranduszhallgatója –, hanem attól, hogy a termelő országok nem adják majd el a készleteiket, mert saját, egyre növekvő szükségleteikre fordítják. Vagy ha el is adják, annyira drága lesz az energia, hogy az emberek jelentős része nem tudja megfizetni. Ezen a téren nagyon kiszolgáltatott az Európai Unió: saját forrásból csak az olajszükséglet alig tizenöt százalékát tudjuk fedezni (az Egyesült Államok ennek a dupláját), de rosszul állunk földgázból is (mi, európaiak, kénytelenek vagyunk hatvan százalékát importálni, Amerika csak húszat). Szénből az Újvilág önellátó, mi a szükségleteink felét termeljük ki.

A közelgő drágulás és válság különben nem csak a magyar tudósok tippje: **Alekszej Miller**, a világ első számú gázipari cégének, az orosz Gazpromnak az elnöke a közelmúltban azt jósolta: a kőolaj hordónkénti ára kétszázötven dollárra nő, és a világ nagy energiahiánnyal szembesül 2012 után.

Az FFEK tagjai erre az évre százharminc dolláros átlagolajárat jósoltak (az idén már volt 142 dollár is...), két év múlva kétszázhatvanhét, 2012-ben pedig csaknem négyszáz dollárra becsülik. Ez természetesen maga után vonja a benzinár emelkedését is – két év múlva ötszáz, 2012-ben pedig akár ezer forintot is fizethetünk az üzemanyag literjéért, legalábbis ha ezután is pontosnak bizonyulnak az FFEK előrejelzései.

Beszédes az a szám is, amely szerint tíz év alatt megtízszereződött (!) az olaj ára. 1998 márciusában, az Irak körüli háborús feszültség enyhülésekor ugyanis tizenegy dollár alá csökkent a hordónkénti díj - pontosan arra a szintre, amelyen állt a második olajárrobbanás előtt. Miközben a világ nyersolajigénye folyamatosan nő, az idén elérjük a kitermelési csúcst, aztán fokozatosan csökken a hozam.

A folyamat kulcsszava az energiahatékonyság, vagyis hogy egységnyi energia befektetésével mennyi energiahordozót tudunk kinyerni. Ennek értelmében hiába vannak óriási készleteink olajpalából, ha ebből kéthordónyi olaj kinyeréséhez legalább egyhordónyi olajat el kell használnunk. Az olajmezők hatékonysága régen elérte akár a száz az egyhez arányt is, de a geofizikusok becslése szerint a könnyen hozzáférhető olajból nincs több a földön. Most jó esetben egyhordónyi olaj felhasználásával hat-nyolc hordónyi tudunk kitermelni, és alig öt százalék az esélye annak, hogy eddig feltáratlan nagy olajmezőre bukkanjunk – az utolsó jelentős lelőhelyet 2003-ban fedezték fel.

Pánikra semmi ok – vélekedik még mindig a világ tudósainak többsége –, mielőtt a körműnkre égne a gyertya, valaki felfedezi a kellően hatékony alternatív energiaforrást. Az áramszükséglet fedezésére például több atomerőművet építünk, mondják sokan, de Hetesi Zsolt szerint ez sem járható út, hiszen az uránkészleteink is végesek – a kitermelési csúcst 2015-2020-ra várható. Jelenleg is több radioaktív fémot használunk fel, mint amennyit kitermelünk, ugyanis a hidegháború után felszabadult atomfegyverek uránját égetik el az erőművek. Akik pedig a napenergiában látják a jövőt, tudniuk kell: **kétszázharminc négyzetkilométernyi napelem** biztosítaná a Föld jelenlegi elektromosáram-fogyasztását, de ma alig **harminc négy-**

zetkilométernyi (!) napelemmel rendelkezünk. Elkéztünk, és most már azon is hiába gondolkodunk, hogy a második világháborús hadianyaggyártáshoz hasonlóan minden gyártókapacitást erre állítsunk át: a napelem gyártása roppant energiaigényes és drága, hiszen olyan ritka fémekre (félvezetőkre) van szükség hozzá, amelyekből szintén kevés van. És azt a keveset igen erős konkurens, a nagy profitot termelő számítástechnika veszi fel. A megújuló erőforrások sem jelentenek reális alternatívát, ráadásul ott is késésben vagyunk: ezek jelenleg az energiaigényünk egy-két százalékát fedezik. Az ösmeradványi források (szénhidrogénkészlet) apadása miatt bekövetkező összeomlás elkerülésére viszont 2015-ig naponta négyszáz megawatt, vagyis a paksi atomerőmű egy blokkjának teljesítményével megegyező kapacitást kellene rendszerbe állítani! Sokan a fúziós energiában látják a jövőt, de az efféle erőművek első működő példánya 2040-re várható – akkor meg már késő.

Biztatók persze **Oláh György** Nobel-díjas kémikus kutatásai, aki érdekes teóriával állt elő a kőolaj utáni életéről: szerinte a légkörben lévő szén-dioxidból kinyerhető a szén, ez a szintén a levegőben lévő hidrogénnel metanollá alakítható, így tehát megvan a jövő energiaforrása. A baj az, vélik FFEK tagjai, hogy ehhez a folyamathoz sok áram kell, és jelenleg a villamos áram negyedét olajból és földgázból állítjuk elő. A felélt jövő című tanulmány nemcsak az olajválsággal, hanem a klímaváltozással és a mezőgazdasági területek visszafordíthatatlan kiszípolozásával is foglalkozik. Ennek következménye ez a megdöbbentő mondat az első fejezetben: „*Ha az olvasó 1960 után született, nagyon jó esélye van rá, hogy erőszak, járványok vagy éhínség végezzen vele.*”

Ennek valószínűsége a tanulmány szerint földrészről földrészre változó. A harmadik világban 80-90, a fejlett Nyugaton 40-50 százalék. Míg a túlnépesedett Ázsiában és Afrikában a járvány és az éhínség a fő kockázati tényező, addig a jelenleg fejlett világban az erőszakos halálokok és az idősök halálózási ütemének ugrászerű növekedése jelent valós veszélyt.

Az iparosított mezőgazdaság, vagyis a zöldforradalom is elérte a határait, az alkalmazott módszerek egyre jobban szegényítik a talajt, és rontják a termés feltételeit. A megmunkálás és a műtrágya költsége emelkedik, a növekvő népesség miatt pedig jelentősen csökkentek az élelmiszer-tartalékaink; az idén már várhatóan több gabonát fogyasztunk el, mint amennyit meg tudunk termelni. Ha csak mezőgazdasági értelemben mérlegelünk, éppen a múlt héten éltük fel a Föld éves tartalékát – az esztendő hátralévő szakaszában már a jövőből táplálkozunk, ugyanis az emberiség jelenlegi fogyasztásához másfélszer ekkora bolygóra lenne szükség ahhoz, hogy a források megújulhassanak.

A növekvő népesség természetesen nemcsak több ételmet, hanem több energiát is használ fel - az emberiség nyersanyag-felhasználása megegyezik a teljes élővilág (!) nyersanyag-felhasználásával, a fénymegkötéssel (vagyis fotoszintézissel) felhalmozott növényi erőforrások felét is az ember hasznosítja. Kényelmünk érdekében feléljük az összes elérhető olcsó forrást, ráadásul fölöslegesen szállítunk nagy távolságokra árut, élelmiszert, miközben felszámoljuk a környezetünkben lévő ter-

melői kapacitásokat. A pazarlás várható hatásai katasztrófafilmbe illőek: a válság pillanataiban a saját civilizációnk csapdjába esünk. Az áramkiesések nagyon megnehezítik a városlakók életét, ráadásul a drága szállítási költségek miatt az élelmiszer sem jut el a sűrűn lakott településekre. Drasztikusan visszaesik a műanyaggyártás (ehhez is olaj kell), összeomlik a közegészségügy, mert drága, energiafüggő és túl bonyolult rendszer; leszálló ágba kerül a gazdaság.

Elmerülnek a gondolataimban, amikor Hetesi Zsolt megkérdezi, van-e panellakásom, vagy tervezek-e vásárolni. Nem értem a kérdést, de nem hagy kétségek között: szerinte ez az utolsó pillanat, hogy jó áron túladjunk rajta. Az olajár-emelkedés fokozatosan elszegényíti jól meghatározható csoportokat - legutóbb például az amerikai középosztály csökkentette mérhető módon az autóhasználatát. Az emelkedő benzinár hatására az emberek lakhelyükhöz közel eső munkahelyet kerestek. Hazánkban az első sokk a panelházak lakóit éri, mert ezek hatalmas erőforrás-fogyasztók. Ez a lakástípus az egyáltalán nem távoli jövőben fenntarthatatlanná válik a benne lakók számára. A távfűtéshez szükséges földgáz kilenc hónapos csúszással követi az olaj árát, így tavasszal annak a robbanása is várható. Elkezdődik az emberek visszavándorlása a falvakba, jósolják a kutatók, ezért aki teheti, most vásároljon még olcsó falusi házat. Ez azért is célszerű, mert a vidéki életforma ma sem áll túl messze az önellátástól, vagy ha mégis, legalább van esély a folyamatok visszafordítására. Újra életre kelhetnek rég elfeledett szakmák, felértékelődik az a tudás, amelyet a vidék lakossága évszázadokon át megszerzett, ám az utóbbi évtizedekben veszni hagyott. Felértékelődik az egészséges életmód és a megelőzés szerepe – aki hamar megtanul függetlennedni az egészségügyi rendszertől, annak van a legnagyobb esélye a túlélésre.

Jogos a kérdés, hogyan élhetjük túl a válságot. **Jay Hanson** amerikai közgazdász például nincs túl jó véleménnyel az emberiségről, ha a közös cél érdekében való együttműködésről van szó. *„Abban sem nagyon bízhatunk, hogy az emberiség képes lesz nagy léptékeken összefogni. – írja. – A piaci társadalom nagyon erősen kiélezte fogyasztói ösztöneinket, amelyek természetes genetikai örökségünk legmélyebb rétegeiben vannak; ezért olyan rendkívül hatékony a fogyasztásra és felhalmozásra felhívó reklám. Az ember genetikailag a rövid távú előnyökre van hangolva, és ha nem mérlegel józanul, akkor azokat is választja.”*

A rövid távú előny pedig most az: minden jó így, ahogy van, most kényelmes a világ, ne tegyünk hát semmit!

A magyar tanulmány – igen érdekes és eredeti módon – nemcsak egzakt alapon, hanem rég elfeledett értékek mentén is keresi a választ. Azt mondja: a fogyasztásra épülő világ helyett a kis közösségekre kellene helyeznünk a hangsúlyt.

Rendkívüli csapások fogják érni az emberiséget, ez pedig mindig könnyebben kivédhető, illetve feldolgozható a szorosan egymásra utalt közösségekben – írja a szerző. – A közösség tagjai éppen úgy megoszthatják a munkát egymás között, mint ahogy azt a jelenlegi rendkívül bonyolult társadalom is megteszi – csak az ipari korszak alkonyának közösségei lényegesen kevesebb taggal is működőképe-

sek, hiszen a rendkívül szakosított foglalkozások eltűnnek. Egy hagyományos falunak megfelelő méretű közösség minden szükséges foglalkozást üző taggal és lehetőleg falun, nagyjából 500-1000 fő esetén is fenntartható lehet. Keressük hasonló emberek barátságát, és lehetőleg együtt telepedjünk le, egy városoktól távolabb fekvő faluban – javasolja.

Felértékelődik a közösségek szerepe az új helyzetben: megtartó erőt, támaszt és védelmet jelentenek az elesetteknek, ugyanakkor alapvető tájékozódási pontul szolgálnak saját tagjaik számára. Persze csak akkor, ha sikerül biztosítani a békés átmenetet.

A tanulmány érdekessége, hogy e békés átmenetnél a szerzők a spirituális értékek fontosságát is hangsúlyozzák, mint például a hitét, valamint a történelmi egyházak hálózatainak szerepét, mint amelyek kiterjedtségük révén segíthetnek abban, hogy a társadalom az átállás idején ne hulljon darabjaira.

Rímél a kutatók jóslatára az, amit e sorok írója tapasztalt az utóbbi évek világkatasztrófáinak helyszínein, ahol váratlanul kerültek krízishelyzetbe nagy számban emberek. Az első érdekes tapasztalat a szökőár idején ért Srí Lankán, ahol a túlélő áldozatok reakcióiból pontosan lemérhető volt a vallási hovatartozásuk. A buddhisták ugyanis látszólag egykedvűen ültek a romok között, nem próbálták görcsösen menteni értékeiket, nem siratták látványosan halottaikat. Azt vallották, jelenlegi életükben ez volt karmájuk, és a sorsuk ellen nem tehetnek semmit – majd a következő jobb lesz. A muzulmán vallásúak azt mondták, a szökőár erős üzenet volt az istenüktől, de ennek megfejtésére a papjuk hivatott, ezért beköltöztek a mecset udvarára, és várták az egyházi vezető útmutatásait. A keresztény vallásúak úgy tettek, ahogyan ezt Európában szokásosnak véljük: elsiratták halottaikat, majd a romokból kimentve a menthetőt, nekifogtak életük újjáépítésének.

Szintén érdekes és tanulságos volt a két évvel ezelőtti székelyföldi árvíz és a napokkal utána pusztító Katrina hurrikán helyszínén látottak összehasonlítása. Kezdjük az utóbbival: sokak számára emlékeztetése azok a képek, ahogy a vízzel borított New Orleans egyes lakói rálőnek a mentésükre érkező csapatokra, vagy ahogyan fosztogatják a műszaki áruházakat. Megdöbbentő volt látni a világ legfejlettebb társadalmának kiszolgáltatottságát is: áram nélkül minden közszolgáltatás megszűnt, az emberek gyakorlatilag éheztek, miközben méregdrága autójuk volt és sok tízezer dollár a bankszámlájukon. A székelyföldi árvíz példája teljesen másról szól: a szegény, de a szolidaritást és a közösségi értékeket nem elfeledő emberek összefogásáról, hiszen a tél jöttéig az összes romba dőlt ház újjáépült.

És mi lesz utána, ha mégis bekövetkezik az összeomlás? A negatív forgatókönyveket nem boncolgatom, hogy ne vádoljanak pánikkeltéssel. Maradjunk a közepesen optimista verziónál - az FFEK tagjai szerint még ez is álom kategória. Eszerint visszatérünk az 1930-as években élt vidéki lakosság nivójához: hangsúlyos vasúti közlekedéssel, repülők nélkül, talán vidéken is korlátozott áramhasználattal. Az éjszakai áram hidrogént bont, vagy pedig olajjalgák állítanak elő növényi olajat, amellyel buszok és az alapvető feladatot ellátó személygépkocsik üzemelhetnek.

Nagyobb árammegvonás nincs, a fogyasztás a fénykorbelinek a fele. Van korlátozott számítógép-hálózat, vezetékes telefon, tömegközlekedés, bioüzemanyaggal magát ellátó mezőgazdaság, szervezett ellátás. Átértékelődik a valódi munka szerepe, megnő a szabadidő, a közösségi élet ideje; eltűnik a lélekölő munka és a reklám.

– Ha csak ez sikerül, már elégedettek leszünk – mondják búcsúzóul, és nem tudom, hogy örüljek-e mindennek.

Csath Magdolna

Æ lugano-i tanulmány

„*A luganói tanulmány*” globalizációs krimibe illő írás. Szerzője *Susan George*, amerikai filozófus és politológus, aki 1994 óta francia állampolgár, jelenleg is Párizsban él, és a társadalmi igazságosságért tevékenykedő „*Transznacionális Intézet*” társigazgatójaként, valamint a „Globalizációs Observatórium” alelnökéként harcol a globalizáció ellen.

„*A luganói tanulmány*” című könyve angolul 1999-ben, franciául pedig 2000-ben jelent meg. A könyv alcíme: „*Hogyan őrizzük meg a kapitalizmust a XXI-dik században*”.

A könyv lényege, hogy egy szűk szakértői csoport, a könyvben pontosan meg nem határozott „titkos megbízói kör” kérésére egy évig dolgozik a svájci Luganóban azzal a céllal, hogy végigelemezze a világgazdaság lehetséges jövőit. Vizsgálataiknál abból kell kiindulniuk, hogy a jelenlegi liberális, globalizálódó gazdasági rendszer fenntartása megkérdőjelezhetetlen cél. Éppen ezért fel kell deríteniük mindazokat a veszélyforrásokat, amelyek gátolhatják ennek a célnak az elérését.

A könyv olvasója számára végig nyilvánvaló, hogy Susan George meg van győződve arról, hogy a „titkos megbízói kör”, amelyről csupán annyit sejtet, hogy a „globalizáció irányítói és menedzserei”-t foglalja magában világosan látja és tudja, hogy milyen drámai következményekkel jár majd gazdaságpolitikája. Arra azonban mégis képtelen, hogy lemondjon róla, hiszen óriási haszna van belőle. Helyette saját túlélési lehetőségeit keresi. Ezért ad megbízást a szűk szakmai körnek a jövő vizsgálatára, és az ajánlások megfogalmazására. A szakértői csoport megállapításai lesújtók: rámutatnak arra, hogy a globalizáció környezeti, szociális és egyéb katasztrófákba torkollhat, és ezért hosszútávon nem fenntartható. Ha azonban ez így van, akkor felmerül a kérdés: hogyan tudnák a globalizáció nyertesei saját kényelmes jövőjüket mégis biztosítani? Erre a kérdésre is választ várnak a szakértőktől. A válasz pedig szörnyű: *cinikus és kegyetlen*. És bármennyire is csak a képzelet terméke minden, mégis nagyonis valóságosnak és lehetségesnek tűnik. A szerző, Susan George ezért utószót illeszt a könyvhöz, amelyben megvilágítja, hogy

hogyan kerülhető el a „titkos megbízói kör” számára a szakértői csoport által javasolt, háttorzongató megoldás.

A különböző szaktekintélyek lelkesen fogadták „a luganói jelentést”. Ilyen vélemények hangzottak el róla:

„*Kiváló és eredeti írás, amely remek iróniával festi le a globalizáció 22-es csapdáját.*”

„*Kérlelhetetlenül őszinte és innovatív elemzés. Garantáltan rabul ejti az olvasót, és világossá teszi a számára azt, hogy a 'globalizálódó világgazdaság' előnyeiről festett mítoszokat kritikával kell fogadnia.*”

A továbbiakban három részben foglaljuk össze a 213 oldalas könyv legfontosabb megállapításait, és Susan George javaslatait. A sorozatot a tanulságok saját helyezettükre való alkalmazásával zárjuk.

Csak az a vég, csak azt tudnám feledni.

„A luganói tanulmány” nem más, mint a liberális, globális gazdaság szakszerű, statisztikai adatokra támaszkodó hideg kritikája. Annak a gazdasági ideológiának a leleplezése, amely saját bukását csak mások „kiiktatásával” képes elkerülni. Ehhez van szükség a „*grandiózus népességcsökkentő tervre*”, amelyet a szakértői csoport végül a „titkos megbízók” asztalára letesz.

A tervet a „titkos megbízói kör” csupán a kiválasztott államfőkkel, titkosszolgálati vezetőkkel, vállalati- és pénzvilág-irányítókkal beszéli meg. A „szűk szakértői csoport” pedig ígéretet tesz arra, hogy elemzéseit és javaslatait titokban tartja, és ha azokból mégis valami nyilvánosságra kerülne, akkor letagadja. A titokban tartandó ill. letagadandó javaslat pedig éppen az a „grandiózus népességcsökkentő terv”, amely sokak számára a véget jelenti. De kezdjük az elején. Nézzük, hogyan is vélekedik a világról, és a liberális gazdaságpolitikák uralmának további biztosításáról a szakértői kör.

1. A leselkedő veszélyek

Az ökológiai katasztrófák lehetősége

A liberális nézetrendszer és a globalizáció végső győzelmét gátolhatja maga a természet. Ez a gazdasági rendszer ugyanis gyorsuló és növekvő mértékben terheli a természetet: irtja az erdőket, intenzíven aknázza ki az erőforrásokat, szennyezi a levegőt és a vizeket, és rengeteg hulladékot termel. A természet túlzott terhelése miatti problémák már ma is egymás után jelentkeznek: áradások, szárazságok, szélviharok lépnek fel, és az is tagadhatatlan, hogy elindult a globális felmelegedés. Az ökológiai katasztrófák politikai instabilitáshoz, helyi háborúhoz vezethetnek, hiszen csökken a megművelhető terület, a termés áldozatul esik a természeti katasztrófáknak, és ez az embereket új élőhelyek keresésére kényszerítheti. A helyzet a globalizáció szerencsefiai számára is egyre ellentmondásosabbá válik, hiszen az óriáscégeknek és a gazdagoknak is hosszútávon kell együtt élniük azokkal, a természeti környezet romlásából fakadó következményekkel, amelyeket éppen az ő meggazdagodásukhoz vezető liberális gazdaságpolitikák és a globalizáció okoztak. Mivel a globalizáció a nemzeti érdekek ellen lép fel, a kormányok sem tehetnek sem-

mit a destruktív gazdasági gyakorlatok ellen. Nem lesz tehát senki, aki a folyamatot megállítsa.

Veszedelemes növekedés

Nyilván furcsának tűnik a jelző: hogyan lehet „veszélyes” a liberális gazdasági felfogás egyik alappillére, az állandó növekedés? Hiszen naponta halljuk, hogy a növekedés az a motor, amelyik a gazdaság és az emberek ügyét egyaránt előreviszi. A helyzet azonban ennél bonyolultabb. A „több” és a „nagyobb” ugyanis nem feltétlenül „jobb”. Más a gazdasági növekedés, és megint más az emberek életszínvonal. Nézzünk egy példát! 1995-ben az autólopások miatt az USA-ban az emberek 675 millió dollár értékű elektronikus biztonsági rendszer beépítésére kényszerültek. 2000-re ez az érték elérte az 1.3 milliárd dollárt. A liberális nézetek szellemében örömmel nyugtázhathatnánk, hogy ez az iparág óriási növekedést produkált. De tényleg jobb lett-e ettől az emberek életszínvonal és életminősége? Semmiképpen sem. Ennek ellenére a növekedés mérésére használt GDP – a bruttó hazai termék – növekedett. De növekedésként számolják el a börtönépítést, a vízszennyezés miatt szükségessé váló víztisztítást és a romló halálozási ráta miatt megnövekedett koporsó és temetkezési igények kielégítését is. A GDP növelés egyik legjobb módja egyébként a háborúviselés. Ha a növekedés valamennyi költségét számbavenénk, akkor világossá válhatna számunkra, hogy a gazdasági növekedés és a természeti környezet romlása között szoros kapcsolat van. Ezért is nevezhetjük ezt, a GDP-vel mért növekedést veszélyesnek.

A társadalmi problémák is egyre nagyobbak.

A rendszer jobb működéséhez szükséges lenne a jövedelmek egyenletesebb elosztása. A szegényebb rétegek vásárlásai ugyanis növelik a termékek iránti keresletet. A gazdagok már csak luxuscikkeket vásárolnak, vagy ingatlanokba, értékpapírokba fektetik pénzüket. Ezért nem teremtenek elegendő keresletet. Így a cégek eladásai csökkenhetnek, ami visszaeséshez, a növekedés megtorpanásához vezethet.

A tények viszont azt mutatják, hogy a globalizáció éppen a jövedelmek polarizálásához vezet: egyre több jut a felső rétegeknek és egyre kevesebb mindenki másnak. Ez pedig nemcsak a növekedést gátolhatja, de sztrájkokhoz, lázadásokhoz is vezethet. További gond, hogy a tudás és az információ megszerzése drága, ezért sokan nem juthatnak hozzá. A cégek viszont egyre inkább a felkészült embereket keresik. A csak „izommal” rendelkezők iránt csökken a kereslet. Előbb-utóbb rájuk egyáltalán nem lesz a cégeknek szüksége. Részben ez okozza a magas munkanélküliséget több országban már ma is. A várható társadalmi problémák miatt viszont a gazdagok egyre inkább védekezésre kényszerülnek: fegyvert tartanak, őrzött lakókörzetekbe költöznek, őrző-védő szolgálatokat foglalkoztatnak, a cégek pedig védelmi pénzeket fizetnek.

Az országok is polarizálódnak. Ez azt jelenti, hogy a szegény országoknak egyre kisebb a reményük arra, hogy felzárkózzanak, ami tömeges kivándorlásokat indíthat el a gazdag országok felé. A bevándorlók pedig destabilizálhatják a gazdagabb

országok belső rendjét.

Gengszterkapitalizmus

Terjed a világban a fegyverkereskedelem, a kábítószerkereskedők is egyre nagyobb területre terjesztik ki tevékenységüket, és a pénzmosásnak, a gengszterbandák, maffiózók tevékenységének, az embercsempészetnek és a korrupciónak sem tudnak már a kormányok megálljt parancsolni. Ennek egyik oka az, hogy a maffiabandák beépülnek a kormányokba is.

Ez a tendencia nagyon komoly veszélyeket rejt magában, mivel kialakulhat egy párhuzamos gengsztergazdaság, ami szétzilálja a piacgazdaságokat, és anarchiát okoz.

Pénzügyi krízisek

Az elmúlt néhány évben veszélyes pénzügyi válságok rázták meg Dél-Amerikát, Ázsiát és Oroszországot. Ezeknek a válságoknak a terjedése, sőt felerősödése várható. Ez pedig szintén veszélybe sodorhatja a liberális piacgazdaságokat, hiszen elviselhetetlen veszteségeket okoz emberek tömegeinek.

Már az eddigiek alapján is látható, hogy a liberális piacgazdaság és a globalizáció sikeres fennmaradását sokféle veszély is fenyegeti. Természetesen működnek már ma is olyan ellenőrző mechanizmusok, amelyek ezeket a veszélyeket próbálják elhárítani.

A veszélyelhárító mechanizmusok

Már ma is léteznek a globális rendszert védő intézmények, mint például a Világbank, az IMF, az ENSZ, a WTO és a globális vállalatok. A tapasztalat azonban azt mutatja, hogy ezek nem alkalmasak a liberális világrend fenntartására. Nézzük, miért!

A Világbank és az IMF (Nemzetközi Valutaalap)

A két intézmény – amelyeket „*Bretton Woods*”-i szervezeteknek is hívnak, 1944-ben jött létre. Korunkban rendkívül értékes tevékenységet folytatnak azzal, hogy szigorúan ellenőrzik és befolyásolják a fejlődő országokban, a volt Szovjetunió utódállamaiban, továbbá a Kelet-Középeurópai országokban követett gazdaságpolitikát. Sőt 1997-ben sikeresen terjesztették ki hatásukat az eddig pénzügyileg független Dél-kelet-ázsiai országokra, mint pl. Thaiföldre, Koreára és Indonéziára is.

Ugyanis az eladósodott országoknak nincs más választásuk, mint elfogadni és bevezetni a Világbank és az IMF által kitervelt „struktúra-átalakító programokat”, liberalizálni és privatizálni gazdaságukat, megszüntetni az állami ellenőrzést a nemzeti valuták felett, és tovább fizetni az adósságot. Ezek természetesen jelentős eredmények, és csak köszönet illetheti a két intézményt, azért, amit a liberális gazdaságpolitika és a globalizáció teljes győzelméért tesz. A két intézmény szintén nélkülözhetetlen a pénzügyi válságok idején, hiszen az ő segítségükkel jutnak hozzá a külföldi spekulánsok – természetesen a helyi lakosság kárára – a nagy kockázattal befektetett pénzükhöz. Ezt ráadásul olyan ügyesen oldja meg a két intézmény, hogy a bajba került országok lakosságának eszébe sem juthat, hogy adófo-

rintjaik a külföldi spekulánsok zsebébe vándorolnak.

Ez a két intézmény továbbra is igen hasznos lehet. Az IMF esetén bizton lehet számítani arra, hogy nem ereszti ki szorításából az adós országokat, rájuk eröltetve a különböző megszorítási programokat és a pénzügyi ortodoxiát. Ezek az intézmények sem lesznek azonban képesek arra, hogy a továbbra is várható válságokat mindig sikeresen elhárítsák. Emlékezzünk csak arra, hogy a két intézmény sok ezer jól képzett és különlegesen jól fizetett közgazdásza sem volt képes arra, hogy az 1994. évi mexikói pénzügyi válságot előre jelezze. Ugyancsak sikertelenül értékelték és kezelték később az orosz és az ázsiai kríziseket. Mindezek ellenére természetesen nem gondolunk arra, hogy ezt a két intézményt be kellene zárni. Hiszen kiváló szolgálatot teljesítenek azzal, hogy továbbra is hatékonyan eröltetik a szegény országokra a liberalizációt, a privatizációt és a „struktúra-átalakító programokat”, vagyis azokat a gazdaságpolitikai lépéseket, amelyeket a fejlett világ vezetői elvárnak, de egyénileg nem kényszeríthetnek ki a kevésbé fejlett országokból, hiszen ezt „szuverén államok belügyeibe való beavatkozásnak+ lehetne tekinteni. A látszatra pedig adni kell.

Az ENSZ

Úgy látjuk, hogy az ENSZ, jelenlegi felállásában nem alkalmas arra, hogy a globalizáció ügyét előrevigye. Az ENSZ különböző intézményei egyébként semmi érdemi hatalommal nem rendelkeznek. Pl. az Élelmiszer- és Mezőgazdasági Szervezet, a FAO semmilyen befolyással nincs a világ élelmiszertermelésére és elosztására, az ENSZ környezeti problémákkal foglalkozó szervezete, az UNEP semmit sem tud tenni a környezet megóvásáért, és a Kereskedelmi és Fejlesztési Szervezet, az UNCTAD nem tudja befolyásolni a világkereskedelem szabályait.

Az ENSZ leginkább azért hasznos, mert ez az egyedüli olyan nemzetközi fórum, amely a kisebb, gyengébb országoknak azt az illúziót kínálja, hogy részt vehetnek a világ ügyeinek intézésében.

A Kereskedelmi Világszervezet (WTO)

A WTO a globalizáció szempontjából legsikeresebb szervezet. Azt is mondhatnánk, hogy ez az 1995-ben életre hívott szervezet az „új világtrend” képviselője, hiszen az alapító kormányok óriási hatalommal ruházták fel. A WTO szabályai szerint ugyanis az egyes országok többé nem „akadályozhatják” a szabadkereskedelmet. Ha mégis megpróbálnák, akkor kemény szankcióknak tennék ki magukat. Nem véletlen, hogy a WTO igazgatója öntudatosan így nyilatkozhatott: „*mi fogalmazzuk meg az egységes globális gazdaság alkotmányát*”.

A WTO szabályai szerint sem a környezet, sem pedig az egészség védelme érdekében nem korlátozható a cégek tevékenysége. Éppen nagy hatalma miatt azonban a WTO növekvő ellenállásra számíthat. A gazdag országok lakossága is egyre jobban fog tiltakozni a csökkenő környezeti, egészségügyi és élelmiszeripari normák ellen. Pl. a WTO szabályok szerint az Európai Unió kénytelen lesz beengedni piacára a hormonkezelt amerikai marhahúst és a különböző génmanipulált élelmiszereket, ami nyilvánvalóan nem tetszik majd az európai lakosságnak. A szegény or-

szágok lakossága pedig azért tiltakozhat, mert a fejlett országok exportja tönkreteszi a hazai vállalatokat, és ezáltal munkanélküliséget okoz.

Az eddigiekből láthatjuk, hogy a bemutatott nemzetközi szervezetek jól szolgálják a liberalizáció és a globalizáció ügyét. A teljes sikerhez azonban még ennél is többre van szükség.

A globális cégek

A globális érdekek legkeményebb érvényesítői azonban kétségtelenül a globális cégek. Érthető, hiszen ezzel egyben saját profit-érdekeiket is érvényesítik. Ezek a cégek jól látják, hogy a piaci verseny nem szolgálja profit-érdekeiket. Az ugyanis jobb és olcsóbb munkavégzésre, a vevők kiszolgálására sarkallná őket. Hasznosabb ezért a megegyezés, és ezzel a monopolhelyzetek kialakítása. Ezt szolgálják a közelmúlt vállalat-összeolvadásai és a stratégiai szövetségek kötése. Van azonban egy megoldhatatlannak látszó probléma. Ugyanis az összevonások, a vállalati „karcúsítások” miatt egyre több dolgozót bocsátanak el a cégek, ezzel egyben piacaikat is beszűkítik. A munkanélkülivé váló, elszegényedő emberek viszont alig vásárolnak. Ez pedig azt jelenti, hogy óriási kihasználatlan kapacitások halmozódnak fel, ami az 1930-as világválság-közeli állapotba sodorhatja a világot. A paradox helyzet tehát az, hogy azzal, hogy a globális cégek kegyetlenül érvényesítik érdekeiket, akár magát a globalizációt is veszélybe sodorhatják.

A pénzpiacok szabályozása

Ma a pénzpiacok már határok nélküliek. A modern információ-technikának köszönhetően óriási pénzek mozoghatnak a világban a másodperc tört része alatt. Ez egyben arra a veszélyre is rámutat, hogy mára gyakorlatilag a pénzmozgások teljesen szabályozatlanná váltak. Az államkötvények jelentős része külföldiek kezében van, akik - ha valami nem tetszik nekik - pillanatokon belül kivonhatják pénzüket az adott országból. Gondoljunk csak Soros György font elleni spekulációjára, amivel szemben még a brit központi bank is tehetetlen volt. A nemzeti pénzpiacok mára teljesen globálissá váltak, és határozottan elszakadtak a reálgazdaságtól. Például a valutapiacokon naponta megforduló összegek legalább 50-szer nagyobb értéket képviselnek, mint a megfogható termékek kereskedelmével létrejövő értékek. Ez a rendszer óriási hozamokat biztosít a spekulánsoknak, a bankoknak, a bróker-házaknak, a nyugdíjpénztáraknak, miközben maga az egész rendszer rendkívül bizonytalan alapokon nyugszik.

A rövidtávú egyéni érdekek hajszolása ezért könnyen vezethet újabb pénzügyi katasztrófákhoz. A szabályozás ellen azonban - éppen az óriási haszon miatt - a kulcsszereplők tiltakoznak. A szabályozás ugyanis azt jelentené, hogy jövedelmük egy részét meg kellene osztaniuk a szegényebbekkel. Ebből következik, hogy a közeljövőben nem várható a pénzpiacok szabályozása.

Szabadság és korlátozás

A jelenlegi rendszer haszonélvezőitől nem várható el, hogy bármilyen korlátozásra szavazzanak, hiszen ez sértené saját, elsősorban profit-érdekeiket. Tehát, elmentmondásos módon, a liberális világgazdaság számára a legnagyobb veszélyt ép-

pen „túlzott sikere” jelenti: vagyis a „liberalizált piac” csődbe juttathatja önmagát. Hiszen – amint azt már az eddigiek alapján láthatjuk – túl kevés nyertest és túl sok vesztest teremt, felesleges kapacitásokhoz és a növekvő szegénység miatt kevés fogyasztáshoz vezet, miközben súlyosan károsítja a természeti környezetet.

A Keynes-i szabályozó állam megoldás lehetne a problémára. Ezt azonban el kell vetnünk, mivel ez a liberális gazdaságpolitika feladását jelentené. Itt van ezért az ideje annak, hogy saját megoldási javaslatainkat megbízóink elé terjesszük.

2. Mi befolyásolja a jövőt?

A jövő alakulását lényegében három tényező fogja a leginkább befolyásolni:

- a világ népességének növekedése,
- a fogyasztás mennyisége és minősége és
- azok a technológiák, amelyekkel a fogyasztási cikkek előállítják.

A fogyasztás a jövedelmektől függ. Ezért annak a „morális kérdésnek” hogy pl. az átlag svájci miért fogyaszthat 17-szer többet, mint az átlag nigériai, nincs semmi értelme. Ez a kérdés egyszerűen nem kérdés. A globális piacgazdaság logikája szerint erre a felvetésre csak így lehet reagálni: na és? Nigéria számára pedig az a megoldás, hogy termeljen többet és csökkentse lakossága számát.

A technológiák továbbra sem környezetbarátok. Változás pedig, a profitérdek miatt, egyelőre nem várható. Így a környezetszennyezés és a hulladékgyártás továbbra is probléma marad.

Népesség: jelenleg a világ népessége közel 6 milliárd. Ha semmi nem változik, akkor ez az érték 2008-ban 7 milliárd, 2020-ban pedig 8 milliárd lesz. Ráadásul a lakosság növekedése gyorsabb a szegény országokban, mivel egyrészt itt alacsonyabb az átlag-életkor, másrészt pedig itt a gyermek nagyobb érték: hiszen dolgozni tud és eltarthatja a családot. A gazdag országokban viszont egyre jobban figyelembe veszik az emberek azt, hogy a gyermeknevelés nagyon is költséges.

Következtetések

A föld nem képes eltartani 6-8 milliárd embert. Ezért általánossá és elfogadhatóvá kell tenni a következő alapelvet: „*minél kevesebb embernek kell osztoznia a gazdagságon, annál több marad a nyerteseknek.*”

Ennek az alapelvnek a következetes végrehajtásától várható csupán, hogy a liberális gazdasági rendszer – amelynek nem a munkahelyteremtés, hanem a profittermelés a célja – fennmaradhasson. A profit mint cél ugyanis egyet jelent azzal, hogy nő a globalizáció hasznából kirekesztettek, a szegények, a munkanélküliek száma. Ezek az emberek megélhetést követelnek, ami óriási terhet rak a társadalomra. A javak megosztása ezekkel az emberekkel idegen a liberális rendtől, annak megszüntetését jelentené. Mivel azonban abból indultunk ki, hogy a liberális rendnek fenn kell maradnia, ezért csak egy megoldást javasolhatunk: a lakosság létszámát kell csökkenteni. Csak ez az egyedüli lehetséges módja annak, hogy a liberális világgazdasági rend fennmaradhasson. A kevesebb ember pedig a természetet is kevésbé fogja károsítani, és kevesebb szociális problémát is okoz. Tehát mindenki boldog lesz. a föld és azon a liberális rend tovább él. Így megvalósulhat a fenntart-

ható fejlődés. De hogyan érhető el a lakosság-csökkenés? A szokásos módszerek: világháborúk, etnikai-nyelvi csoportok kiirtása, és az egyéb durva, direkt módszerek ma már nem alkalmazhatók. Ezek ugyanis túl költségesek és nem elég hatékonyak. Fel kell vetnünk tehát a kérdést: hogyan oldható meg mégis a radikális népességcsökkentés?

Fogalmazzunk meg először néhány alapelvet!

Az alkalmazandó módszereknek:

- olcsónak kell lenniük,
- nem szabad semmilyen speciális berendezést igényelniük továbbá
- az „áldozatok” kiválasztását nem vállalhatja senki, azt magukra az „áldozatokra” kell bízni,
- az államoknak nem kell közvetlenül résztvenni a munkában. Jobb ha azt ráhagyja a magánszektorra.

Ha a népességcsökkentési tervet jól átgondoljuk, és megfelelő erőforrásokat és akciókat rendelünk hozzá, a stratégia valószínűleg sikeres lesz. A stratégiának két területre kell készülnie: a születésszám csökkentésre, és a halálozási számok növelésére. Végső célként pedig azt kell kitűzni, hogy 2020-ra a világ jelenlegi 6 milliárdos lakossága 4 milliárdra csökkenjen le. Ehhez el kell érni, hogy a népesség a 20 év alatt évente átlagosan legalább 100 millióval csökkenjen. A csökkenés leg-alább 90 %-ának - de ha lehet még többnek - a kevésbé fejlett világban kell megtörténnie. Ez a születésszám csökkentésével és a halálozás gyorsításával oldható meg. A módszerek pedig – mint már említettük – nem lehetnek durvák, nyilvánvalóak.

Hogyan alapozhatjuk meg a népesség csökkentési tervet?

A négy pillér, amire támaszkodhatunk a következő:

- ideológiai-etikai,
- gazdasági,
- politikai és
- pszichológiai.

Nézzük röviden ezek lényegét!

Az **ideológiai-etikai pillér** azért fontos, mert az emberek igényelik a magyarázatokot. A magyarázatok, a megideologizálást és az etikai elfogadhatóság biztosítását jól fizetett írókra, gondolkodókra, média-szakemberekre kell bízni. Biztosítani kell, hogy zavartalanul publikálhassanak, és szót kaphassanak a TV- és rádióadásokban. Különösen fontos, hogy a fiatalokra minél nagyobb hatást tudjanak gyakorolni.

A **gazdasági pillér**, a struktúra-átalakító programokkal és a gazdasági megszorításokkal a Világbanknak és az IMF-nek köszönhetően ma már „teszi a dolgát”. Segít kiépíteni a „helyi elitet”, amelyik sokkal elkötelezettebb a globalizáció, mint saját népe, nemzete iránt. A „gazdasági pillér” segítségével nő a szegénység, romlanak az életkörülmények, csökkennek az egészségügyi kiadások, csökken az életartam, csökken a születések és nő a halálozások száma. Különösen jól tetten érhetőek

ezek a tendenciák Kelet-Közép-Európában.

A **politikai pillér**: bár a gyengébb, kisebb nemzetek általában nem állnak ellent a „gazdasági pillér” Világbank és IMF általi működtetésének, mégis – a biztonság kedvéért – folytatni kell a nemzetállamok legyengítését. Ebben továbbra is vezető szerepet játszhat az IMF azzal, hogy mindent megtesz annak érdekében, hogy ne csökkenhessen ezen országok adóssága, és így kénytelenek legyenek eleget tenni az IMF követeléseinek. Jól járul hozzá a nemzetállamok lebontásához a WTO is, és ha valaha mégis sikerül keresztülvinni a MAI – a többoldalú beruházási megegyezés – aláíratását ezekkel az országokkal, akkor a nemzetállam megkaphatja végre az utolsó, halálos döfést. Az új rend fenntartásán pedig sikeresen működnek majd a globális cégek és a NATO.

A **pszichológiai pillér**: a nemzeti kisebbségek ösztönzése önállóságuk erősítésére és az önmegvalósítás bátorítása a különböző deviáns csoportoknál jó hatással van a nemzetállam lebontására. Lehetővé kell tenni ezért számukra, hogy megfelelő sajtójuk legyen, hogy csoportérdekeiket gyakran és határozottan jeleníthessék meg. Erősíteni kell minden szeparatizmus iránti igényt, és növelni kell az egymás iránti bizalmatlanságot. Ez jól szolgálja a nemzeti összetartozás, a szolidaritás leépítését, és így azt, hogy a lakosság- csökkentési terv észrevétlenül végrehajtható legyen. Azokat a nemzeti elkötelezettségű vezetőket pedig, akik értik mi történik, és tenni akarnak ellene, lehetetlenné és hiteltelenné kell tenni. Így el lehet érni, hogy az emberek bizalma elforduljon tőlük. Ha a négy pillér már áll, hozzákezdhetünk a „**grandiózus népességcsökkentő terv**” konkrét elemeinek bevezetéséhez.

3. A „grandiózus népességcsökkentő terv” elemei

A terv elemeit a könyv több mint 80 oldalon részletezi, ezért ezeknek csak rövid összefoglalását adhatjuk. Természetesen továbbra is a szakértői csoport tagjainak véleményét ismerhetjük meg.

Nagyon fontos, hogy a terv mögött ne legyen látható a tervező. Olyan durva módszereket nem lehet alkalmazni, mint pl. a *Shell* Nigériában, ahol az Ogoni népséget a cég bizonyíthatóan 20 éven keresztül mérgezte, és ezzel a kihalás szélére sodorta. Ez a brutalitás nagy butaság volt. Az ilyen tettek ellen maguknak a globális cégeknek is fel kell lépniük. Ugyanis az ilyen viselkedés nyílt ellenállásra ösztönzi az embereket.

Melyek is lehetnek azok a láthatatlan fegyverek, amelyeket a „grandiózus népességcsökkentési terv” megvalósítására be lehet vezetni?

Az elhalálozások számát növelő módszerek:

- kívülről kirobbantott belső háborúk: vagyis konkrét beavatkozás nélkül elintézni azt, hogy az emberek egymást öljék;
- a helyi kisebbségek, elégedetlen csoportok felfegyverzése, fegyverkereskedelem;
- esetenként közvetlen beavatkozás jól megmagyarázott indokkal;
- magánhadseregek, őrző-védő szolgálatok bevetése a kellemetlen embercsoportok ellen;

- elszegényítés, éhínség,
- a föld megszerzése a szegény országokban, rontva ezzel a helyi önfenntartás esélyeit;
 - olyan magok használatának ráerőltetése a szegény országok parasztjaira, amelyekből csak olyan növények termesztethetők, amelyek magjai alkalmatlanok a továbbtermesztésre;
 - környezetszennyezés, víz-levegő-szennyezés;
 - a mezőgazdaság további liberalizálása, az – időlegesen olcsó – import élelmiszerekkel a szegény országok mezőgazdaságának legyengítése, a fejlett országok mezőgazdaságától való függőségük növelése;
 - a kisgazdaságok tönkretétele, a kevésbé fejlett országok rákényszerítése arra, hogy a tömegtermelést folytató, génmanipulációs kísérleteket végző óriási külföldi „agrobusiness”-eket beengedjék, sőt saját parasztgazdaságaikkal szemben előnyben részesítsék,
 - élelmiszersegély nyújtása éppen akkor, amikor a helyi gazdálkodók betakarításra készülődnek,
 - egészségügyi intézmények leépítése a szegény országokkal, kórházi ágy-csökkentés, a orvosok számának csökkentése, egészségügyi privatizáció;
 - differenciált beteggyógyítás; azokra koncentrálni, akik tudnak fizetni;
 - a cigaretta-termelés és értékesítés növelése a szegény országokban, a dohányárak reklámja betiltásának megakadályozása;
 - az urbanizáció, a földelhagyás, a városba költözés bátorítása: ugyanis ez is kiszolgáltatottabbá, védtelenebbé teszi az embereket;
 - közszolgáltatások privatizálása, hozzájárulva ezzel az árak megugrásához, és a lakosság elszegényedéséhez,
 - a gyógyszerárak erőteljes növelése: így a szegények, közöttük a nyugdíjasok csak nagyon nehezen, vagy egyáltalán nem jutnak majd a számukra szükséges gyógyszerekhez,
 - az új gyógyszerekkel való tömeges kísérletek lefolytatása a szegény országokban úgy tüntetve fel, mintha ez nekik lenne jó (mellékhatásként ez is halálestekhez vagy gyógyíthatatlan betegségek kialakulásához vezethet);
 - az AIDS további terjedése és a tuberkolózis esetek számának újbóli növekedése is jól segíti a népességcsökkentési tervek végrehajtását (igaz, ezeket a betegségeket gazdag emberek is megkaphatják, de nekik jó esélyeik vannak a felépülésre);
 - a drogok legalizálása (ha valaki drogtól akar meghalni, miért kellene ebben megakadályozni?);
 - a csecsemőhalandóság jelentősen növelhető a fejlődő világban azzal, ha az anyákat lebeszéljük a szoptatásról, és rábeszéljük a tápszerek használatára, ami növeli a fertőzések lehetőségét.
- A halálozások számát növelő módszerek után térjünk át a születések számát csökkentő módszerekre.

- abortusz és sterilizáció bátorítása;
- a gyermeknevelés megnehezítése, költségeinek növelése;
- a gyermekek számának csökkentését a „struktúra-átalakítási programok”-ba is bele kell foglalni;
- anyagi ösztönzés kínálása azoknak, akik nem vállalnak gyermeket;
- a gyermekvállalás érzelmi fontosságával szemben az anyagiak hangsúlyozása.

További olyan, nem közvetlen módszereket is fel lehetne sorolni, amelyek vagy a születések számának csökkenését, vagy a halálozások számának növekedését okozhatják. A lényeg az, hogy ezeket a módszereket tervezetten, rendszeresen és egymásra való hatásukat is kihasználva kell alkalmazni. Jó példa erre az a mezőgazdasági projekt, amelybe India a Világbank javaslatára kezdett bele. A projekt hatására malária-járvány tört ki. Mivel azonban közben, az IMF előírására jelentősen csökkentették az egészségügyre szánt keretet, az országot a járvány felkészületlenül érte, ezért elég sokan meg is haltak.

4. Zárógondolatok

Ahogy az már a cikk elején is nyilvánvalóvá vált, „a luganói tanulmány” elkészítésének története kitalált történet: Susan George fejében született meg. A benne szereplő adatok, hivatkozások, és példák azonban mind tényeken alapulnak. Susan George, kiindulva abból, hogy mi is történik ma a világban, arra következtetett, hogy egy „titkos megbízói kör” illetve egy „grandiózus népességcsökkentő terv” léte nem is lehetetlen. Az pedig ezek után mindegy, hogy kik is a „kör” tagjai, és hol és mikor született meg a terv.

Susan George úgy gondolja, hogy a „luganói tanulmány”, vagyis könyve háromféle lehetséges hatást válthat ki az olvasókból:

- elutasítják a könyvet, mint olyat ami olyan szörnyűségeket ír le, amelyek teljességgel lehetetlenek;
- elgondolkodnak a felsorakoztatott tényekről, elfogadják az elemzéseket, de kételkednek abban, hogy azokból csak egy lehetséges megoldás, a „grandiózus népesség-csökkentő terv” kidolgozása és megvalósítása következhet;
- ráébrednek arra, hogy az egy bemutatott, lehetséges megoldás valóban következik az előzetes feltételezésekből és az elemzésekből. Vagyis a vélt veszély nagyonis valóságos.

Ez utóbbi csoportba tartozó emberek jönnek rá először arra, hogy a neoliberalis rend mennyire hazug: hiszen - ígéretei ellenére - egyre többen lesznek a kárvallottai, mint a nyertesei. Arra is ráébrednek, hogy családjuk, saját maguk, kisvállalkozásuk, környezetük, kisebb közösségük mind-mind komoly veszélyben van. Hiszen, ha a transznacionális cégek egyedül a tulajdonosok érdekeit szolgálják, ha a kormányok egyre tehetetlenebbek a globális erőkkel szemben, ha a globális pénz uralma mindenre rátelepszik, akkor valóban nem marad más hátra, mint a feleslegessé váló emberek „kiküszöbölése” a rendszerből, a tőlük való megszabadulás. Erre pedig valóban megoldás lehet egy „grandiózus népességcsökkentő terv”.

Hacsak, azok az emberek, akiknek végre kinyílik a szemük, és megértik, hogy mi történik körülöttük, ezt meg nem akadályozzák.

A könyvre a harmadik módon reagáló emberek bizonyosan azok között lesznek majd, akik tenni akarnak valamit a „kitervelt vég ellen”.

De milyen lehetőségek állnak nyitva előttük? Ezek összefoglalásával zárja a könyvet Susan George.

A vég másféle is lehet

A másféle megoldás ismertetése előtt azonban először fel kell tenni két egyszerű kérdést:

- Kik felelősek a jelenlegi ill. a jövőben is várható válságokért?
- Hogyan akadályozható meg további károkozásuk?

A globalizáció magától nem fog leállni. A transznacionális cégek hatalmának további növekedésével, a korlátok nélküli globális pénzmozgással rákos állapotba kerül a világgazdaság: folytatja az emberi és természeti értékek pusztítását annak ellenére, hogy tudja, hogy ez a pusztítás előbb-utóbb önmagára is káros hatással lesz majd. A kockázat tehát egyre nagyobb. Ezért haszontalan arra kérni a transznacionális cégeket, hogy legyenek egy kicsit jobbak, felelősségteljesebbek. A lényegük ellen kell fellépniük. Vagyis le kell számolnunk a transznacionális zsarnoksággal, mielőtt az számolna le velünk. Ki kell szabadulnunk alávetettségünk-ből, igazi polgárrá kell válnunk, aki nem hagyja másra sorsa irányítását. Ehhez szövetségeket kell keresnünk. Nem véletlen, hogy a szakértők azt tanácsolták a „titkos megbízóknak”, hogy bátorítani kell a széthúzást, a megosztottságot, a szeparatizmust. Először is ezt kell leállítani. Egy francia mezőgazdasági szakember hallgatva egy jobboldali és egy baloldali érzelmű parasztszövetség vitáját, így kiáltott fel: mit számít, hogy bal- vagy jobb-oldali parasztok vagytok-e? Hiszen hamarosan egyáltalán nem lesztek!

A legfontosabb feladat tehát újrászöni a társadalom szövetét, amit a neoliberalizmus igyekezett szétszaggatni. Erősíteni kell a helyi kedvezményezéseket. Lokalizálni kell. Fel kell lépni a környezetet károsító külföldi cégek, a veszélyes hulladék-feldolgozók ellen, tiltakozni kell a globális cégek érdekeit szolgáló autópályák építése ellen, máskor pedig az ellen, hogy egy céget privatizáljanak vagy bezárják, és ezáltal emberek tömegei veszítsék el munkájukat, életlehetőségeiket.

Növelni kell a helyi fogyasztásra termelő kisvállalkozások számát, a külföldi helyett hazai terméket kell vásárolni. Helyi kisbankokat kell csinálni, amelyek a helyi megtakarításokat helyi fejlesztések támogatására használják. Harcolni kell az östermelők jogaiért, nem szabad hagyni, hogy olyan szabályokat kényszerítsenek rájuk, amelyek ellehetetlenítik őket. A lokalizáció mellett szükség van továbbá arra is, hogy az állam ne gyengüljön tovább, hanem inkább nyerje vissza erejét, lássa el hagyományos gazdaságfejlesztési és szociális feladatait és védje meg a nemzeti érdekeket a transznacionális zsarnoksággal szemben. Azt is el kell érni, hogy a pénzt ne onnan vegye el, ahol a legkevésbé van: az állampolgároktól és a helyi kis- és közepes vállalkozásoktól, hanem onnan, ahol bővében vannak neki: vagyis a

globális cégektől és a pénzpiac szereplőitől, elsősorban azok tisztességes megadóztatásával. Az ökológiai adó bevezetésével meg kellene állítani a természeti környezet további károsodását. Vagyis azt kellene jobban adóztatni, amiből kevesebbet, és azt kevésbé, amiből többet akarunk. Így csökkenteni kellene a foglalkoztatáshoz kapcsolódó adókat, és jelentős adókat kellene kivetni a környezetet károsító tevékenységekre, köztük a hulladéktermelésre is.

Ezekkel és az ehhez hasonló lépésekkel kerülhető csak el a luganói tanulmány „végső megoldása”.

5. Utószó

A könyv megismerése után mi is választhatunk: reálisnak tartjuk-e Susan George elemzését vagy nem. Beteges fantáziálásnak gondoljuk-e a „titkos megbízói kör” által kiadott feladatot, hogy érdemesnek tartjuk arra, hogy elgondolkodjunk róla. Akárhogyan is vélekedünk a könyvről, a bemutatott tényeket nem tagadhatjuk, hiszen azokat saját bőrünkön is megtapasztaltuk. Még emlékszünk a Bokros-csomagra, tudunk a kórházi ágyak számának csökkentéséről, az egészségügynek juttatott csökkenő támogatásról, a lakosság fejlődő országoknál is rosszabb egészségi mutatóiról, az alacsony várható élettartamról, és a magas halálozási számokról. Naponta éljük meg az alacsony életszínvonal valamennyi hátrányát, a közüzemek monopóliumhelyzetéből fakadó áremelések derékszív-összehúzó hatásait, látjuk az elesetteket, a hajléktalanokat, megtapasztaljuk a társadalmi kohézió hiányát, azt, hogy hogyan próbálják a globalizáció hívei szétzüllesztetni, kiiktatni nemzeti érzéseinket, nemzeti kultúránkat. Végül intőjelként arra is gondolnunk kell, hogy az IMF és a Világbank hazánk esetén is már korábban megfogalmazta a „tervet”, ami szerint túl sokan vagyunk, 2-3 millióval kevesebb magyar is elég lenne.

Susan George könyve tehát nagyon is az elevenünkbe vág. A lokalizációval kapcsolatos befejező gondolatait ezért akkor is nagyon komolyan kell vennünk, ha érvelését esetleg nem tudjuk teljesen elfogadni.

Csendes Csaba

Magyarország számokban

Nem egy vidám olvasmány, de elgondolkodtató az IMF előszobájában...

(A cikk még a pénzügyi válság előtt készült.)

1. Magyarország népessége

2001: 10 millió 200 ezer,

2008: 10 millió 40 ezer.

2. Házasságkötés

2001: 44 ezer házasságkötés,

2007: 29 ezer házasságkötés

3. Gyermek

Magyarországon a nők 1/3-a nem szül gyermeket.

A 18 éven aluliak száma 2 millió 150 ezer.

100 megszületett gyermekre 70 terhességmegszakítás jut.

3 gyermek közül legalább 1 olyan anyától születik, akinek nincsen férje.

850 ezer gyermek – öt gyermek közül kettő – szegénységben él. Nem jut hozzá ahhoz a megfelelő mennyiségű és minőségű mindennapi táplálékhoz sem, amely elengedhetetlen feltétele, hogy felnőtt korában erős és egészséges emberként élhessen, dolgozhasson.

4. Válás

2001: 1000 házasságkötésre 559 válás,

2007: 1000 házasságkötésre 610 válás.

5. Mennyiből?

2008-ban a nettó átlagkereset 115 ezer forint.

Az élelmiszer ára 2007 júniusa és 2008 júniusa között 14%-kal emelkedett.

- Egy kiló búzából, rozsból, adalékanyagok hozzáadása nélkül készített kenyér ára 300-400 Ft.

- Egy liter 3,6%-os zsirtartalmú, eredeti tartalmától meg nem fosztott tej 250-300 Ft.

- Egy kiló jó minőségű sertéshús ára 1200 Ft.

- Egy kiló jó minőségű hazai gyümölcs – őszibarack, málna, szamóca – ára 600-800 Ft.

- Egy liter üzemanyag 320 Ft.

- Egy közepes méretű lakás havi távfűtési díja – éves átlagot számolva – 20 000 Ft.

- Egy közepes méretű lakás bérleti díja 60 000 Ft.

- Egy közepes méretű lakás átlagára 15 millió forint.

6. Minimálbér

1998: 19 ezer Ft, 2002: 50 ezer Ft, 2008: 69 ezer Ft.

7. Nyugdíjban

Közel 3 millió nyugdíjas él Magyarországon. Közülük 2 millió töltötte be a nyugdíjkorhatárt.

A létminimum összege 2007-ben 60 ezer forint volt.

A nyugdíj minimális összege 29 ezer forint.

A nyugdíj átlagos összege 74 ezer forint.

A 3 millió nyugdíjas közül 100 ezer nyugdíjas kap havonta 150 ezer forintnál magasabb nyugdíjat.

8. Szociális otthon

2001: 74 ezer fő, 2006: 84 ezer fő.

9. Szegénység

2001: 1,7 millió ember élt létminimumon Magyarországon.

2008: 3,1 millió ember élt létminimumon Magyarországon.

10. Munkanélküliség

2001: 5,8% (240 ezer ember), 2008: 8,1% (340 ezer ember).

A munkájukat elveszített emberek átlagosan 15 hónap alatt találnak új munkahelyet.

11. Foglalkoztatottság

100 munkaképes korú magyar ember közül 57 dolgozik. (Szlovákiában 100 ember közül 61.)

12. Szociális segély

153 000 család (kb. 700 000 ember) hónapról hónapra segélyből él.

A segélyezettek 40%-a 30 évnél fiatalabb.

13. Hogyan?

A háztartások havi bevételük

23%-át élelmiszer vásárlására, 27%-át lakásuk fenntartására,

15%-át hitelek törlesztésére, 14%-át közlekedésre,

7%-át hírközlésre fordítják.

Marad 14% ruházatra, egészségmegőrzésre és gyógykezelésre, oktatásra, pihenésre és szórakozásra, megtakarításra.

14. Fogyasztás

	2001	2006
tej 67 liter/fő/év	58 liter/fő/év	
hal 5 kg/fő/év	1,8 kg/fő/év	
zöldség 61 kg/fő/év	54 kg/fő/év	

5. Szellemi táplálék

Könyvek

2007-ben átlagosan minden magyar állampolgár 7000 forintot költött könyvvásárlásra. (Dohány jövedéki adójára átlagosan minden magyar állampolgár 20 000 forintot költött.)

Újságok

Havonta egy újságot vásárolnak átlagban a magyar emberek.

Múzeumok

2001 óta negyedével lett kevesebb a magyar múzeumok száma. 2007-ben 57 múzeumot záratott be a kormány.

Színházak

10 millió magyar ember közül 6 millió nem jár színházba,

10 millió magyar ember 4 millió színházjegyet vásárol egy évben.

Mozgóképek

2000: 16 millió mozilátogató,

2007: 9,8 millió mozilátogató.

16. Orvos

2001: Magyarországon 38 000 orvos dolgozott.

2007: Magyarországon 33 000 orvos dolgozott.

17. Társadalmi kórkép – 2008

5 400 000 túlsúlyos,

3 050 000 rendszeres dohányos,

1 000 000 alkoholbeteg,

1 000 000 cukorbeteg,

1 000 000 depressziós,

1 806 000 rokkant nyugdíjas,

1 650 000 tüdőbeteg,

10 ezer megszüntetett kórházi ágy.

18. Rokkantak

1990-ben 540 ezer rokkant nyugdíjas élt Magyarországon.

2007-ben 810 ezer rokkant nyugdíjas élt Magyarországon.

19. Közlekedési balesetek

2001: 2100 ittasan okozott közlekedési baleset történt Magyarországon.

2006: 2800 ittasan okozott közlekedési baleset történt.

20. Öngyilkosság

Magyarországon naponta 7 ember öli meg saját magát. Magyarországon a legtöbb ember a dél-alföldi tanyavilágban öli meg magát.

2001-ben a dél-alföldi régióban 105 pszichiátriai kórházi ágy jutott 250 ezer emberre.

2008-ban a dél-alföldi régióban 36 pszichiátriai kórházi ágy jutott 250 ezer emberre.

21. Rák

100 000 magyar ember közül 2007-ben 346 ember halt meg rákban.

100 000 Európai Unióban élő ember közül 2007-ben 227 ember halt meg rákban.

22. Rákgyógyítás

Rákbetegok gyógyítására Magyarország betegenként átlagosan 49 eurót költ.

23. Táppénzes napok száma

2001: 43 millió nap, 2006: 36 millió nap.

24. Gyógyszerkassza

2001: 200 milliárd forint hiány,

2006: 400 milliárd forint hiány.

25. Gyógyszerár

2001: 1400 Ft/doboz átlagára,

2006: 2000 Ft/doboz átlagár.

26. Magyar egészségügy kiadásai

950 milliárd forint/év.

27. Állami adósságtörlesztés

Évente átlagosan 1200 milliárd forintot költünk Magyarország olyan kölcsöneinek törlesztésére, amely kölcsönök felvételéről soha senki nem kérdezte meg a magyar embereket. Mennyi pénz ez? Jelenleg minden adófizető havonta 25 000 forintot fizet a soha el nem fogyó adósságra.

28. Adó

Magyarországon 100 forint jövedelemből 70 forintot elvesz az állam adóba.

Ausztriában 100 euró jövedelemből 43 euró az adó.

Szlovákiában 100 korona jövedelemből 30 korona az adó.

29. A kontár kormányzás ára, I.

Ha a 2002-es választásokat követő kormányok semmit sem csinálnak, egyetlen döntést nem hoznak, akkor ma a magyar államadósság 17 ezer milliárd forint helyett 9 ezer milliárd forint.

30. A kontár kormányzás ára, II.

A Világbank tanulmánya szerint a magyar gazdaság növekedési lehetősége

2001-ben: 4,0-5,0 százalék volt Megvalósult: 4,0 százalék.

2007-ben: 3,5-4,5 százalék volt. Megvalósult: 0,8 százalék.

31. Államadósság

2002. május: 8 400 milliárd Ft (840 000 Ft/fő)

2002. december: 9 000 milliárd Ft (900 000 Ft/fő)

2003: 11 000 milliárd Ft (1 millió 100 ezer Ft/fő)

2004: 12 500 milliárd Ft (1 millió 250 ezer Ft/fő)

2005: 13 000 milliárd Ft (1 millió 300 ezer Ft/fő)

2006: 16 000 milliárd Ft (1 millió 600 ezer Ft/fő)

2007: 16 500 milliárd Ft (1 millió 650 ezer Ft/fő)

2008 nyara: 17 000 milliárd Ft (1 millió 700 ezer Ft/fő)

32. Állami költségvetés

2001: bevétel: 3841 Mrd; kiadás: 4322 Mrd; 1 évi hiány: 481 Mrd,

2007: bevétel: 6669 Mrd; kiadás: 8326 Mrd; 1 évi hiány: 1656 Mrd.

33. Államháztartási hiány

2000: 3 százalék,

2006: 9,2 százalék.

34. Korrupció

„Korrup az a személy, aki – közvetlen vagy közvetett önérdékből – megszegi a közösségi együttélés egy vagy több olyan szabályát, amelynek érvényesítéséért ő a felelős” (Lasswell, 1930).

2001 Transparency International: Magyarország 99 ország közül a 31. a korrupciós fertőzöttséget tekintve;

2005 Transparency International: Magyarország 99 ország közül a 42. a korrupciós fertőzöttséget tekintve;

2006 A Transparency International Hungary – támogatás híján – magyarországi működését befejezni kényszerült.

2007 Középzenék tisztességtelen megszerzéséért 7000 millió forint bírságot róttak ki autópálya építő cégekre Magyarországon.

2008 Középzenék tisztességtelen odaadásáért egyetlen egy embert sem vontak felelősségre 2007/2008-ban Magyarországon.

35. Analfabétizmus

2008-ban Magyarországon legalább 100 ezer analfabéta él.

36. Funkcionális analfabétizmus

2008-ban Magyarországon több mint 1 millió funkcionális analfabéta él. Ők azok, akik iskolai bizonyítványuk szerint tudnak írni, olvasni, számolni, ám ezek a készségeik ismereteik megújítására, bővítésére nem elegendők.

37. Kisebbség

100 cigány gyermek közül

44 végzi el az általános iskolát,

20 kisegítő iskolát végez,

11 középiskolát végez,

1 szerez főiskolai vagy egyetemi diplomát.

38. Alapfokú oktatás

Az általános iskolát végzettek egyharmada funkcionális analfabéta.

2001: 90 ezer tanító, tanár dolgozott,

2007: 78 ezer tanító, tanár dolgozott.

39. Szakmunkásképzés

1990: 225 ezer diák tanult szakiskolában,

2006: 134 ezer diák tanult szakiskolában.

40. Felsőoktatás

Magyarországon 73 egyetem és főiskola működik, amelyekben 490 ezer fiatal számára volna hely, 380 ezer fiatal tanul egyetemen, főiskolán.

A diákok 50%-a kifizeti az egyetemi/főiskolai képzés teljes díját (költségtérítéses képzés). 2004 óta a felsőoktatásban tanuló magyar diákok száma folyamatosan csökken. Az államilag finanszírozott felsőoktatási helyeken a diákoknak az alapképzésben 105 ezer forint tandíjat kell tanévenként fizetniük; a diákoknak a mesterképzésben 150 ezer forint tandíjat kell tanévenként fizetniük (a minimálbér 2008-ban Magyarországon 65 ezer forint).

41. Kutatásra-fejlesztésre

2001: A GDP (éves bruttó hazai termék) 1,9%-a,

2008: A GDP (éves bruttó hazai termék) 0,9%-a.

42. Magyar tudósok külföldre vándorlása

2005: A külföldön „hosszú távra berendezkedett” – hazatérésüket nem tervező – magyar tudósok aránya 60%.

2008: A külföldön „hosszú távra berendezkedett” – hazatérésüket nem tervező – magyar tudósok aránya 75%.

4 frissen megszerzett magyar természettudományos diplomás közül legalább 1 külföldre vándorol.

43. Tudományos kutatók

1990: 36 ezer kutató foglalkozott kutatás-fejlesztéssel,

2006: 26 ezer kutató foglalkozott kutatás-fejlesztéssel.

44. Magyarország gazdasági versenyképessége

2000: 26. hely.

2007: 47. hely.

45. Közéleti aktivitás 2007-ben

100 adózó közül 17-en rendelkeztek adójuk 1 százalékáról.

46. Élet/halál

Az Európai Unió tagállamai közül Magyarországon a legrövidebb az emberek várható élettartama.

Adamus St. Germain

Egy kis útmutató esetleges vészhelyzet esetére

Arról már beszéltem az előző alkalommal nektek, hogy ti most egy olyan, az egész világot megrendítő eseménysorozatnak a kezdőakkordját látjátok épp leülni azon a képzeletbeli zongorán, ami nemsokára egy monumentális darab hangjaitól lesz hangos, sok embert nagyon megrémítve ezzel. Valójában ez a folyamat sokkal, de sokkal régebbre nyúlik vissza, mint azt most páran emlegetik; egy több ezer éves ciklust zártok most le egy olyan végjátékkal, úgymond, amire még nagyon sokáig fog emlékezni a már megújult emberiség, hogy így mondjam. Mondok egy szemléletes példát, hogy pontosan lássátok, miről is van szó, kis ijedt tekintetű barátaim, és ezzel a képpel egyben szeretnék megnyugtatni is titeket.

Tudom, sokan közületek nagyon érzékenyek vagytok azokra az érzésekre, amik most a világban az emberek szívében ébrednek, de tudnotok kell, ezek valójában nem a ti érzéseitek. Rengeteg most a zűrzavar és a félelem, és nagyon sok a bizonytalan előérzet, de ti más helyzetben vagytok – és ez vonatkozik mindenkire, aki a tisztánlátást választotta, akármilyen úton és módon is jutott el a tisztánlátásig – tehát valójában, amit ti éreztek: zavart, némi kuszaságot, azt csak, mint egy adóvevő veszitek, úgymond. De ettől függetlenül szeretnék nektek is – és általatos mindenkinek, aki ezen a helyzeten úrrá kíván majd lenni – konkrét tanácsokkal szolgálni. Lássuk először is akkor, hogy én hogyan látom ezt a helyzetet, a kezdetektől a mostani leomlás kezdetéig.

Volt valaha egy csoport, egy csodás építőmesterekből álló földi csoportosulás, akik elhatározták, építenek valamit, valami olyasmit, ami egyfelől védelméül szolgál az embereknek, másfelől keretezi őket olyan módon, hogy egyrészt egy fedél alá tereli őket, másrészt segít nekik meghatározni önmagukat. Ez nagyon régen volt, ha történelmi korban szeretnétek elhelyezni ezt a képet, tegyétek az időszámítás előtti időkre, azokra az időkre, amikor egy nagy birodalom elveszítette itt a Földön az egységét, a hatalmát és az emberek hasonló zavarodottságot éreztek, mint ti most. És akkor ezekből a csodálatos mesterekből álló csapat elkezdett építeni egy hatalmas, gyönyörű építményt. Kialakították az alapjait, jó mélyen beásták azt a földbe, mert tudták, e nélkül minden építmény ingatagga válik. Ahogy telt-múlt az idő, ez az építkezés folyt tovább, és kialakult egy gyönyörű oszlopokkal tarkított hatalmas építmény, ami alatt menedéket találtak az emberek, és egyfajta egységet élhettek meg. (Direkt használok szimbólumokat, mert a szimbolikus láttatás min-

denki számára nyilvánvalóbb, mint ha én meghatározom, ki hogyan értelmezze ezt; igazából itt egy kottát rajzolok most elétek, amit mindenki a maga hangszerén és maga módján játszhat le.) Tehát elkészült ez az építmény, és az építőmestereknek jöttek olyan utódaik, akik szerettek volna erre az épületre még egy szintet emelni, hogy még erősebb és még stabilabb legyen ez az építmény. És ez így ment generációról-generációra, mindig nőtt az emeletek száma ezen az építményen, úgymond, ám az az ősi tudás, az építészetnek az a csodája, amikor maga az építőmester volt az, aki mozgatta az anyagot, lassan eltűnt, és a helyét egyfajta monoton építkezés vette át, amikor nem gondos tervek alapján, hanem mindig az alsó emeletet megismételve épült ez az építmény. Az embereknek ez hihetetlen lehetőséget nyújtott, a változatosság csodáját; és ők egyre nagyobb örömben szerettek volna minél több szobát birtokolni, úgymond, ebből az épületből. S ekkor az építők azt látták, ebben az épületben elképesztő hatalom rejlik, mert ez úgy működött egy időn túl, mint egy varázskastély, olyan változatos és valóságos volt a maga monumentalitásában és változatosságában, amit a számos ráépített emeletnek köszönhetett, hogy aki egyszer ebbe belépett, el sem tudta képzelni, hogy van ezen kívül is élet, van ezen kívül is változatosság. No mármost. Látván ezt az építők azt gondolták magukban: ha olyan hatalmasra építik ezt az épületet, hogy mindenki belefér, valójában ők uralkodhatnak az ebben folyó dolgok mindegyikét, mert akkor az emberek ezt a struktúrát, ezt a rendszert fogják természetesnek venni, és ahová lifteket, személtledobókat, csigalépcsőket, pihenő és dolgozó szobákat, imaszobákat és szórakozó helyiségeket építenek, ott ők határozhatják meg az ebben létezők életét. És így is lett.

Megint generációról-generációra folyt a lázas építkezés, egyre magasabbra és még magasabbra. Csak egy dolgot felejtettek el ezek a „nem beavatott” építőmesterek; hogy az eredeti épület egy lehetőség volt, egy a sok közül, és az alapjai ehhez mértén lettek kialakítva, nem bírnak el egy ekkora építményt. S amikor sok-sok évvel ezelőtt ez a rendszer meg is mutatta ezt a hiányosságát, és elkezdett inogni, mozogni, akkor arra vették rá az emberek nagy részét – azokat, akik ennek az építménynek az áldásosnak tűnő gyümölcseit élvezhették – hogy ugyan segítsenek már abban, hogy tartsák ezt az épületet. Ezért létrehoztak a körül egy hatalmas falat, ami átláthatatlan, áthatolhatatlan; igazából, az épületből kilépők számára nem is tűnik falnak, mert nem látni be a végét, olyan, mint a világ vége számukra. És akkor lassan, nagyon lassan kinyitottak pár ajtót ezen az eddig zárt rendszeren. (Politikában, közgazdaságtanban járatos barátaim, pontosan tudják most, mely kor mely áramlatára gondolok itt valójában, ez már a modern korotok történelmi eseményei közé tartozó vonulat volt.) Nos, akkor ezeken a nyitott ajtókon elkezdtek kiáramolni szépen lassan az emberek, és valójában egyfajta szabad járkálás kezdődött meg az épületből ki-be. És mindezt azért tették ezek az építők, ezek a legmagasabb emeleten lakók – akik e pozíciójuk folytán gyönyörűen belátták azt, amit az alsóbb szinten élők nem – hogy lassan kialakítsanak ennek az épületnek egy élő védelmi rendszert, ergo létrehoztak egy élő állványzatot. (Belőled és belőled, meg belőled, jobb, ha tudod, te is ott álltál sokáig, és támasztottad nekik a falat, hogy

össze ne dőljön ez az építmény.) De ez kevés volt, mégpedig azért, mert olyan nagy volt a mozgás az épület körül, és az épületbe ki-be, hogy ez nem tűnt elég stabilnak, és egyszer csak történt valami rettenetes, pontosabban a felső királyi lakosztályokban lakók szemének látható, és borzalmas dolog: az építmény alja egy ponton megrogyott. Az egész építmény ezáltal teljesen aszimmetrikussá vált; a falak ferdek lettek, a padló lejtős és a csigalépcső is szinte járhatatlan. De ők azt mondták az alattuk lakóknak, hogy ez egy csodás újítás, ez valójában egy irányított, és teljesen természetes folyamat, és nagyszerű, hogy ezáltal az építmény egyik felében, a lejtős padló alján le lehet csúszni, mert ez valójában egy ilyen mókás játék, sokkal izgalmasabb, mint az egyenes padló. De az emberek nem voltak képesek ezt a játékosságot ebben felfedezni, nagyon sokan a világból ezen a lejtőn lecsúsztak, megütötték az ülepüket, és nem volt erejük visszamászni a naposabb, magasabb részére az adott szobának, emeletnek. És aki lecsúszott ezen a lejtőn, azzal bizony előfordulhatott, hogy az alatta lévő emelet szintjére került, és miután ott is ferde volt a padló, csúszott a csálé lépcsőkön és ferde padlókon egyre lejjebb és lejjebb, míg a pincében nem találta magát. Ott nem volt sem fény, sem izgalom, sem változatosság, csak a pusztá létért való küzdelem, miután nagyon sokan kerültek a pincébe viszonylag rövid idő alatt. S ekkor megtörtént másodszor, amitől a felső szinten élők nagyon félték; a sok mozgástól megint megrogyott az épület, alapjaiban rázkódott meg, sok-sok halottat temetve maga alá. Ezt a zűrzavart aztán több csoport kihasználva olyan ideológiákat gyártott, ami megmagyarázta az életben maradottnak, hogy ez valójában egy szükséges szelekció volt, illetve voltak olyan csoportosulások, akik a félelmet kihasználva, önmagukat mentve próbáltak egyfajta előnyhöz jutni, de ez a visszajára fordult; és sokat közülük is betemetett a sok potyogó téglá, törmelék. S amikor a házban maradottak meglátták, hogy valójában itt ez az egész építmény kerül veszélybe, ha tovább folyik a bentlévők egymás ellen fordulása a különböző ideológiák mentén (aminek csak egy apropója volt, hogy ki milyen és hány szobát birtokol ebben az építményben), elhatározták, hogy bármi áron is, de ezt az építményt megmentik, fenntartják, és soha többé nem engedik, hogy ilyesmi megtörténhessen. Ennek fejében még több hatalmat adtak azoknak, akik fönt laktak, és jobban ráláttak erre az épületre, s ők cserébe azt a látszatot keltették ezekben a szerencsétlen lakókban, hogy az ő hatalmuk csak tőlük függ, és valójában a mindenkori kollektív lakógyűlés határozatai alapján cselekednek. De a valóság nem ez volt, mert ők már akkor pontosan látták, hogy ami itt megrogyott, alapjaiban ingatta meg ezt az építményt, és csak idő kérdése, mikor fog ez tovább rogyadozni. S ekkor rájöttek egy dologra; ha az emberek kevesebbet mozognak, kevesebbet járkálnak, akkor stabilabban tudják tartani ezt az épületet. De ehhez az kellett, hogy ezt valahogy önszántukból tegyék, és ezért kitalálták, hogy elhitetik az emberekkel, hogy az, hogy ők tarthatják ezt az épületet, az valójában nagyon csodás. Aki nagyobb részt és erősebben tart, az nagyon ügyes és okos, és ez valójában az élet célja, semmi több. Az a „trendi”, ahogy ti mondanátok, aki a legnagyobb darabot tartja a legtöbb ideig! Egész rendszer épült ki ennek a hi-

edelemnek a táplálására, csak megint volt egy bibi, és lassan el is értünk a mesében a jelenhez, bogaraim. A bibi az volt, hogy azok a kezek, akik a legnagyobb darabokat tartották ebből az épületből, nagyon erősen nyomták azt, mert valahogy azt hitték, minél nagyobb darabot tartok, azt annál erősebben kell nyomnom. És az egyik ilyen kéz alatt beszakadt a fal! És akkor az épület végzetesen megmozdult és ez az instabil, agyontámogatott rendszer ezt már nem bírta elviselni, s mikor a kártyaváron megmozdul egy lap, elindított egy láncreakciót. S miután ez az építmény alapjaiban volt gyenge, ez a bomlás, hogy úgy mondjam, az alján indult el, s hiába az látszik most, hogy pár magasabb szoba fala dűledezik, dől ki, vagy omlik le, én a magam perspektívájából pontosan látom, hogy mi történik az alapoknál, és nincs rá jobb szavam, mint hogy a teljes összeomlás. És most ott állnak az emberek, sokan kiszaladva az építményből, hogy még jobban tartsák azt, sokan az ajtófélfába kapaszkodva próbálnak gyorsan feljebb jutni, mert azt gondolják, az majd megmenti őket, sokan meg épphogy próbálnak gyorsan lefelé futni, mert azt sejtik, az a biztonságosabb. De egy dologra senki sem gondol még, és senki sem számít rá – márpedig, mi ezt látjuk, mint a legvalószínűbb potenciált – hogy egyszer csak ebben a nagy ingadozásban, az épületnek ebben a nagy mozgásában, egy hatalmas darab ebből az épületből leszakad. És akkor az alattuk állók elkezdenek futni, elengedve a falakat, hogy ne temesse be őket ez a hatalmas faldarab, és egy részük sikeresen ki is menekül alóla. És a faldarab lehullik, rázuhan a kerítésre és összezúzza azt. És ez a csoport akkor meglátja:

„Jé, ez egy kerítés volt! Ez nem a világvége, emberek, csak egy kerítés, mögötte rét van! Mögötte ugyanaz van, mint a nagy házban, csak falak nélkül!”

„Utánam!” - kiáltja majd egy közülük, és elindulnak. És erre a mozgásra felfigyelnek a többiek is, akik tartják ezt az egyre dűledező építményt, és páran közülük szintén elindulnak a fény irányába. És amikor ez a tömeg elér egy olyan kritikus pontot, amikor már a tartó kezek száma nem lesz elég egyben tartani az épületet, az hatalmas robajjal össze fog zuhanni, maga alá temetve mindazokat, akik ott maradtak benne a felső szinteken, az alsókon, és akik nem voltak képesek elengedni a falakat abban a hitben, hogy a világot tartják, mert ezen túl nincs semmi. És amíg ez nem következik be, a fenti őrszemek, a valódi építők utódai, nagyon sokszor el fogják nekik mondani, hogy minden rendben, és az a legügyesebb és legokosabb, aki most kitart, és akik elmentek, buták, gyávák és megvezetett emberek. De amikor ez a torony összeomlik, az hasonlatos lesz ahhoz a két hatalmas megrogyáshoz, ami ezt már megelőzte a közelmúltban, és az utódok el is fogják utólag majd a történelemkönyveikben a 3-as számmal látni, mint egy folyamat tetetőződését, így emlegetve az első kettő után.

A háború a mai világban már nem fegyverekkel zajlik, de az a dráma, amit magában hordoz, ugyanolyan horderejű lesz, mint más korok más minőségű háborúi. Mi ezt a folyamatot látjuk most elindulni: sok helyen és sok módon volt utalás erre, sokan beszéltek már világvégéről; s íme eltelik annyi idő, ami számotokra már nem mondható soknak, és megtapasztaljátok annak a világnak a végét, amit most sokan

a Világnak hisznek. Fogunk még erről beszélni, de tartozom nektek pár olyan útmutatóval, ami segítségül szolgál most ennek a krízisnek, pontosabban annak nyitányaként történő kisebb megrázkódtatásnak bölcs kezeléséhez. Most ott tartunk, drágáim, hogy légörvénybe került a gép, a pilóta sejtí, hogy kényszerleszállást kell végrehajtania, bár azt is látja, még a lezuhanás is megtörténhet, és a légiutaskísérők most újra megmutatják az utasoknak vészkijáratokat. Én is ezt teszem most, figyeljetek rám:

1. *vészkijárat*: Vizsgálj meg, hol és hogyan támogatod ezt a rendszert! Alapos legyél, sokszor észre sem veszed, mert annyira elhitették veled, hogy ez a kényszer tartás úgymond a természetes számodra!

2. *vészkijárat*: Ha észreveszed, hogy támogatod a rendszert, hirtelen el ne engedd! A pánik úgy terjed, mint a futótűz, és amíg a kerítés egyben van, összetapossná egymást a sok rémült rohagáló. Magyarán, tudd, mit csinálsz, de még ne mozdulj!

3. *vészkijárat*: Légy éber, figyelj a híreket, sokan nem figyeltek régóta ezekre, de most érdemes figyelni, ébernek maradni, minden apró mozzanatra!

4. *vészkijárat*: Amikor már tudod, hogy hol és mekkora részt támogatsz az építményből, valamint átlátod az egész folyamatot, keress olyan téglákat, amik lehetőleg az építmény alján vannak, és még valahol annak az eredeti régi épületnek a darabjai! Ha nagyon fönt kapaszkodsz, akkor megtörténhet az, hogy amikor zuhanni kezd a faldarab, leesel. És nem fogsz tudni szaladni! Ez konkrétan azt jelenti, hogy menjetek vissza az alapokhoz, és nem azt, hogy bármit is megvonjatok magatoktól! Ez azt jelenti, hogy ne az illúziót támogassátok, hanem a valós építmény részeket: minden, ami most elmélet, fikció és nem kézzelfogható valóság, nagyon ingataggá vált. Minden, ami most propaganda, rábeszélés és reklám által elétek kínált lehetőség, azt hagyjátok lehetőleg figyelmen kívül, és határozzátok meg az igényeiteket, a valós, saját igényeiteket és ne késlekedjete, elégsíte azokat ki, lehetőleg a legközvetlenebb módon! Értitek, mire figyelmeztetek benneteket? Minél több az áttétel, minél több a lépcső, annál magasabban vagytok megint ezen az épületen, annál messzebb a földtől. Erre nagyon figyeljete!

5. *vészkijárat*: Legyetek békések, derűsek, kiegyensúlyozottak, ne akarjatok hatni a folyamatokra, csak éljétek meg azokat tudatosan, a magatok szerepét meghatározva ebben. Legyetek azok, Akik, Vagytok, és ne hagyjátok, hogy bármilyen hír, bármilyen propaganda letérítsen titeket az utatokról! Ami történni fog, már említettem, olyan lesz, mint a szülés: véres, szenvedéssel teli, hosszú és fájdalmas, de az eredmény, az csodás lesz, majd meglátjátok! Erősnek kell lennetek és megmaradni önmagatok közepében, mert azt sem győzőm hangoztatni, abban a zürzavarban, amit ez a folyamat eredményez, ti lesztek azok a segítők, akik megmutatjátok az utat a másik világ felé, a leomlott kerítésdarabon keresztül. Nektek akkor vidámságot, bizakodást, reményt kell vinnetek a romok alá, és erre csak akkor lesztek képesek, ha most nem keveredtek bele a drámákba. Pihenjete, készüljete, töltődjete. Legyetek tudatosak, most fontos, hogy mindig, minden pillanatban tudatosítsátok

magatokban, milyen hatás alatt, mely pontotokból cselekedtek, pontosan hol, milyen helyzetben vagytok; és a legfontosab, ne felejtsetek el egy pillanatra sem, hogy Vagytok, Aki Vagytok!

Wass Albert

Te melyik csoportba tartozol?

Wass Albert egykori, de mai is időszerű megállapítása szerint:

Háromféle ember van ebben az országban....háromféle magyar. *Mind a három egyezik abban, hogy elégedetlen a világgal, a kormánnyal, ami ennek a világnak a nyakán ül, a rendszerrel, mindennel.* Panaszkodnak, morognak, keseregnek, átkozódnak.

Aztán egy részük úgy próbálja megoldani a maga bajait, hogy kiszolgálja a hatalmon lévöket. Csatlakozik hozzájuk. *Hasán csúszik, farkát csóválja, s ha oda-löknek neki egy koncot, s befogadják cselédnek, akkor veszettebb lesz a veszett kutyánál, marósabb a vad farkasnál, kegyetlenebb az ellenségnél, kommunisztább a kommunistánál, csakhogy bebizonyítsa a maga hűségét, és nagyobb koncot kapjon érte.*

Egy másik részük az ellenkezőjét teszi: feláll a két lábára és verekszik. Védi azt, amiről úgy érzi, hogy az övé. A maga jussát az élethez. A maga jussát a szabadsághoz. A maga jussát ehhez a földhöz, melyen született, s mely a hazája. Verekszik másokért is, mindenkiért. A mások jussáért, a mások szabadságáért. A még csak meg sem születettekért is verekszik. Mindenkiért és mindenki helyett.

Aztán van a harmadik csoport, a nagy csoport, amit úgyis nevezhetünk: a nép. Akinek nincsen arca, sem rossz, sem jó. Sem szép, sem csúnya. Se nem hős, se nem áruló. Senki és semmi. Tömeg. Nyáj. Nem tesz se jót, se rosszat. Semmit se tesz. Csak meghúzódik és vár. És mint a fű a rátaposó láb alatt, meghajlik, meggörbedtűr, mindent eltűr, s amikor tovább lép a nagy láb, akkor lassan felegyenesedik megint. De sohasem egészen. Egy kissé mindég meghajolva marad, készen arra, hogy újra lelapuljon egy másik láb alatt. Érted? *Eszébe sem jut, hogy tegyen valamit a rátaposó láb ellen, megvágja, megszúrja, küzdjön ellene, kockázatot vállaljon jussáért, a szabadságáért, bármiért érted? Ez a nagy tömeg. Ez a nép.*

Csendes többség

Mert a hit az erő, mert aki hisz, győzött,
Mert az minden halál és kárhozat fölött
Az élet Urával szövetséget kötött.

Ambrus Pál

Merre tovább Magyarország?

Előjáróban leszögezem, hogy semmilyen doktori és tudományos címem nincs, egyszerű szívből magyar ember vagyok, így az alant következők akármilyen bírálatának nincs semmi értelme, ez az én egyéni véleményem. Így látom a kivezető utat abból a mocsárból, melybe beterelték a magyarságot.

A mostani helyzet

Munkanélküliség. Eladósodás. Nyomor. Kilátástalanság. Jövőtlenység. Köszönhető mindez nekünk, jóhiszemű magyaroknak, akik a „rendszer váltás” óta bizalmat szavaztak a mindenkori pártoknak, kormányoknak, akik még a nyakunkra ültették a semmilyen érdemi hatalommal fel nem ruházott „köztársasági elnököket”, akik és amik mind zsidó befolyás alatt, nem a magyar érdekeket képviselve rabolták ki hazánkat, nyomorba, rabszolgasorba lökték a benne élő magyarságot.

Köztársasági elnökeink mind zsidók: **Göncz Árpád**, (ügynök fedőneve: Patkány) **Mádl Ferenc**, **Sólyom László**.

Kormányfők: **Antall József** zsidó. **Horn Gyula** zsidó. **Orbán Viktor** apja cigány, gyermekei zsidó neveket kaptak. **Medgyessy Péter** Erdélyből hazatelepült zsidó román-magyar D209-es ügynök. **Gyurcsány Ferenc** felesége zsidó, anyósa Apró Piroska.

Nézzük a pártokat. **SZDSZ**: magyarországi zsidó párt, egyetlen „magyar” elnöke **Kuncze Gábor**. A rendszer váltás óta irányítói hatalom. **MSZP**: zsidó vezetés **Horn Gyula**, **Kovács László**, **Medgyessy Péter**. A párt felső vezetése 60°-ban zsidó. **FIDESZ**: A párt vezetőinek többsége harmadik generációs zsidó. **MDF**: **Dávid Ibolya** zsidó, a párt a FIDESZ-nek köszönhette a Parlamentben maradását.

Kimúlt pártok: **Kisgazdapárt**: **Torgyán József** elnök, ügynök, és **Orbán Viktor** közreműködésével szétvert párt. **Kereszténydemokrata Néppárt**: zsidó-„keresztények”. **Szabó Iván** meg a többiek. **MIÉP**: **Csurka István** ügynök III/III-as. **Polgári Gizellával** (zsidó) összegyűjtötték, majd szélnek eresztették a még tenni kész magyarságot.

Bankrendszer: Teljesen zsidó kézben, újabban uzsora kamatokkal működnek. A Magyar Nemzeti Bank, egy közepes zsidó bank leányvállalata.

Média: Zsidó kézben folyik a magyarság agymosása. Már éjjel is hazudnak. Gyártják a „sztárokat”, az erkölcsi fertő, a nihilizmus melegágyai.

Magyar Tudományos Akadémia: Zsidó „tudósok” gyülekezete.

Bíróság, ügyészség: Teljesen zsidó és „kisebbségi” érdekeket szolgálók társasága.

Rendőrség: A tábournoki kar többsége zsidó és köztörvényes bűnöző. Rendőrségi hatalommal felruházott zsidó őrző-védő Kft-k vannak, ütve-verve a magyarokat.

Honvédség: Nincs, csak zsoldosok. Viszont van zsidó honvédelmi miniszterünk: **Szekeres (Furmann) Imre**.

Budapest: **Demszky Gábor** zsidó vezetése alatt a csőd szélén áll.

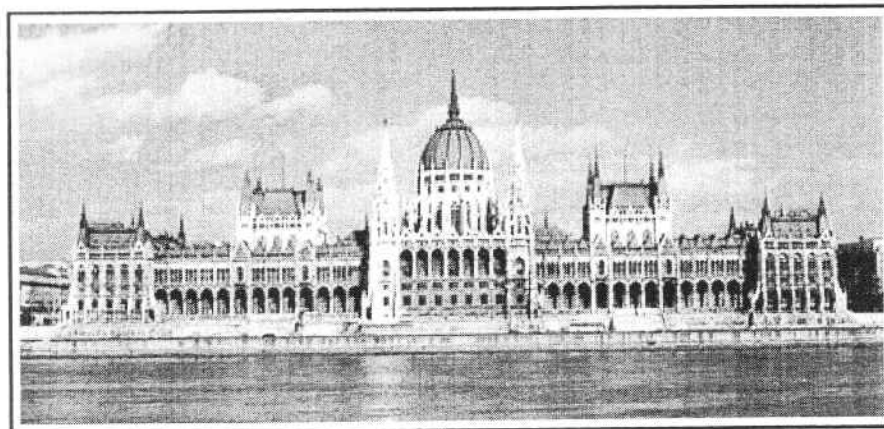
Kultúra: Mindenütt a liberális mocsok, hol vannak magyar íróink, művészeink?

Egészségügy: Zsidó miniszterekkel szétveretve, padlón, haldoklik a magyar.

Oktatás: Szintén zsidó miniszterek közreműködésével, felhívítva, tönkretéve.

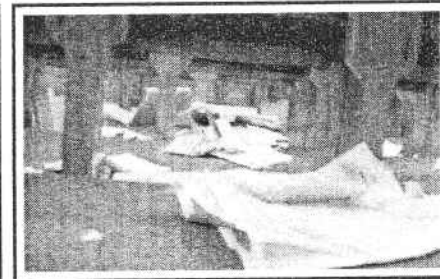
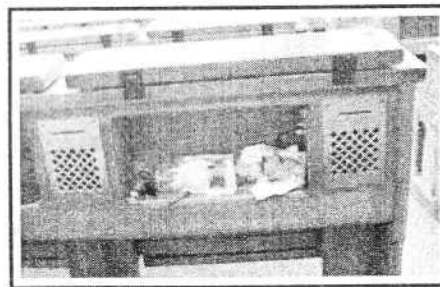
Katolikus Egyház: Zsidó vezetés alatt az egyházszakadás szélén.

Parlament: Kormány-, párt-, egyéni érdek mellett „politizáló” (hazudozó) „képviselők”, Wass Albert csoportosításának első csoportjába tartozók, már akik nem zsidók közöttük. S hogy milyen nagy dolgok történnek ebben a patinás épületben, alant képekben egy szemléltető példa.

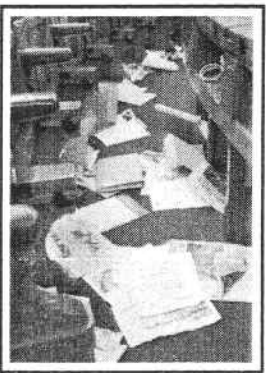
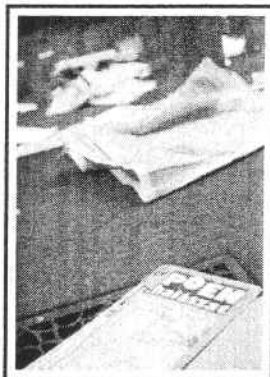
A disznók társasága az Országházban

Szotyolahéj, használt rágógumi, üres üveg, műanyag pohár, banánhéj, papírszemét, almacsutka, csokipapír, narancshéj, gumióvszer – mindez nem egy lelátó a focimeccs végén, hanem a parlamenti ülésterem szavazás után. Az ülések után a szemetet eltakarító terembiztosai szolgálat alkalmanként 10-20 zsák (!) szemetet gánajoz össze a képviselők után. Emberek ezek?!

Azt egyébként nem tiltja a házszabály, hogy a képviselők egyenek és igyanak az

ülésteremben, mint ahogy azt sem, hogy maguk alá dobálják a szemetet.

Így néz ki Magyarország is, ezen „képviselők” áldásos keze nyomán!

Ez a jelen, s meg kellett neveznem a bűnösöket, mert ezt senki nem teszi, a megfélemlítés és megosztás nagymesterei a fent említett faj képviselői. Nem tehettek volna ekkora hatalomra szert, ha nem lennének labancaink, ahogyan azt Wass Albert olyan szépen megfogalmazta. A szolgálalkú janicsárok, akik egy tál lencséért eladták magukat.

A kezdet

Még csak magában morgolódik a magyar, de ez jele annak, hogy nagy dolgok vannak készülöben. A nem is olyan távoli jövőben, hirtelen, „váratlanul” elindul valami, ami aztán elsodorja, menekülésre készíti a mai „politikai hatalmat”. Erre fel kell készülni, s a felkészülést már most el kell kezdeni. Először falun, hogy az inséges időkben legyen élelem, mert most falun már semmi sincs. Nincs jószág még saját részre sem az udvarokon. A felesleges takarmányt ne adjuk oda a kereskedőknek, hanem neveljük belőle jószágot, tyúkot, kacsát, libát, disznót, nem tö-

rődve azzal, hogy most milyen törvények akadályozzák ezt. Ez egy csendes lázadás, s azután következik a többlet termelés, amit majd az újra éledő városokban értékesíteni lehet. Ez az első lépés, mely egészséges élelmiszert biztosít.

A második lépés a szabadságharc, nem forradalom. Spontán alulról, váratlanul fog bekövetkezni, ami nem lesz egyszerű dolog, mert a hatalmon lévők mindent el fognak követni megakadályozása érdekében. Azt sem mondhatom, hogy vér nélkül fog ez bekövetkezni, ismervé ezeket a vadállatokat, akik a békés magyar tüntetőket, ünneplőket már most agyba-főbe verik. A győzelem után el kell kezdeni az „újjépítést”, s ehhez két évre egy ideiglenes magyar kormányt kell felállítani, kizárva azokat, akik bármilyen szinten – még a legalsóbb szinten is –, kapcsolatban voltak eddig a politikai élettel.

Az ideiglenes magyar kormány feladata

Az ideiglenes kormány feladata az élet újra indítása, a számonkérés, új választási törvények hozása, előkészítés az új választásokra.

A számonkérés. A magyar nem volt sosem bosszúálló, ezért első lépésben meg kell engedni, hogy a határok nyitva hagyásával távozzon az, aki távozni akar. (Ez lesz az első olyan eset, amikor nem a magyarnak kell menekülnie a saját hazájából!) Ideiglenes büntetőjogi törvények megalkotása, hogy a bűnösök bűnük súlya szerint megkapják a méltó büntetésüket. A távozók ingó és ingatlan vagyonának, gyárainak, üzemeinek teljes elkobzása, állami tulajdonba vétele, az itthon maradó bűnösök bűnük mértékében való elítélése, vagyonekobzás.

Külföldi hitelek törlesztésének azonnali felfüggesztése. A bankok a pánik első jelére, egy gombnyomással úgyis kimentették számítógépen keresztül „nem létező vagyonukat”. Mivel a magyar nép nem jogosította fel egyik kormányt sem külföldi hitelfelvételre, az ilyen hitelek visszafizetésére forduljanak azokhoz, akik aláírták ezeket a szerződéseket. (Csak kamatok formájában a hitelállomány tiszteresét már amúgy is visszafizettük.) A tőzsde azonnali bezárása, a „brókerek” szélnek eresztése. (Nincs tőzsdei játszadozás a verejtékes munkával megtermelt javak elköttyevetlélésével!)

A magyar föld nem eladó, s az alatta rejtőző természeti kincsek sem! Mivel történetek ilyen eladások, ezeket a szerződéseket is fel kell mondani, a külföldi vásárlók és cégek forduljanak azokhoz, akik ezt eladták nekik.

A mezőgazdaság új pályára állítása, erről majd a későbbiekben lesz szó.

A honvédelem megszervezése, a rendőrség átszervezése, a korrupt bűnöző vezetők felelősségre vonása. A bíróságok, ügyészségek megtisztítása.

Kereskedelmi televíziók azonnali megszüntetése, a sok ingyen élő, megtollasodott, sztáresináló, beképzelt média mogulok szélnek eresztése, esetleges felelősségre vonása. Két televízió, két rádió, amely minden történő dologról hitelesen tájékoztat.

A Nemzetőrség felállítása, az MNA tagjai adják a vezérkart és a tiszteteket, a Magyar Gárda tagjai a legénységet. Feladatuk a rendőrség mellett a rend biztosítása az országban.

A Nemzetgyűlés összehívása. A Nemzetgyűlésbe delegált magyarok kiválasztása nagy feladat, mert a delegáltak közül kerül ki az a kormány és az a vezető (király), akire és akikre az a feladat hárul, hogy elindítsák azt a folyamatot, amely Magyarország felemelkedéséhez vezet.

Hatalmas, embert, magyart próbáló feladat, de ez a két év majd felszínre hozza azokat a magyarokat, akik a továbbiakban felelősséggel, *alázattal fogják szolgálni* (és nem képviselni) az itt élő magyarságot.

A Magyar Szent Korona, a király, az új kormány, és az új Alkotmány

Első lépés a *királyválasztás*, a Magyar Királyság kikiáltása, a Magyar Szent Koronára való eskütétel, az alkotmányozás megkezdése a Szent Korona eszme szellemiségében, ami egyben azt is jelenti, hogy *a Magyar Szent Koronát visszahelyezzük jogi méltóságába*. (A Szent Korona az egész Kárpát-medence fölött öröklik, úgy mint a régi időkben, s az elszakított területek majd önként fognak visszacsatlakozni.) Az alkotmányozás befejezésével minden törvény csak ennek szellemiségében készülhet. A „rendszeraváltás” óta gyártott hatalmas mennyiségű, kiskapukkal zsúfolt, liberális törvények mehetnek a szemétdombra. Mindenki számára érthető egyszerű és igazságos törvények fognak születni.

Itt ki kell térnem a Magyar Szent Koronára. A magyarok többsége semmit sem tud róla! Úgy tekintik, mint egy koronázási ékszert! Ő isteni ajándék, még a Bibliában is olvashatunk róla! Rajta van múltunk, jelenünk, jövőnk! Most csak a **két legfőbb Parancsot** idézem:

1. „Szent Királynőnk és Szent Fia, Vezérlő Királyunk képít és követ vigyazza biztosan hűséges királyunk, turkiak királya!” Mindenki számára érthetően: Hűséges királyunknak (a mindenkor magyar királynak) a Parancs értelmében biztosan őriznie kell: 1. Szent Királynőnk képét a Szent Koronát, 2. az Ő Szent Fia „követ”, az országot, és 3. a Szent Lepelt, rajta Urunk Jézus képével (jelenleg Torinóban van „turini lepel”).

2. Királyunknak, turkiak királyának király, turkiak közül választassék! Magyarok királyának királyt, csak a magyarok közül választhatunk!

(Aki a Szent Koronáról többet szeretne tudni, olvassa el Gulyás Miklós Jutas: a Szent Koronáról – másként című munkáját.)

Az új kormány és az Országgyűlés

A pártokat el kell felejtetni, ezt már 2000 évvel ezelőtt Urunk Jézus megmondta. Az országot régi-új választási területekre osztva, csak egyéni képviselők indulhatnak egy-egy körzetben. Mintegy 180-200 képviselő elegendő jelenleg a területi egységnek megfelelően. A választott képviselők bármikor visszahívhatók, ha nem a választók érdekeit szolgálják. A törvényeket a kormány által felkért, az adott szakterületen dolgozó tudósok készítik, az Országház megszavazza, a királynak vétőjoga van.

Tartalékaink

Energia. Nem véletlen, hogy a zsidók új hazának tekintik Magyarországot, azért próbálták meg eladósítani, rabszolga sorba dönteni a magyarságot, hogy megkapa-

rinthassák.

Most csak Csonka-Magyarországról beszélve, nézzük meg milyen tartalékaink vannak az új élet megindításához.

Az energiaválság nem érint bennünket, mert Makó alatt olyan kőolaj és földgáz mezőket találtak, amely a mai fogyasztás mellett 100 évig biztosítja energiafogyasztásunk. Mivel *Magyarország (és a Kárpát-medence) Isten országa, s Isten népe a magyar, a Szent Korona által Boldogasszony Anyánk védelme alatt áll*, a föld és az alatta lévő természeti kincsek a magyarságé, azt idegenek el nem tulajdoníthatják. Így az eladott makói gáz és olajmező törvénytelen szerződés által került a kanadai zsidó cég birtokába, a szerződés tehát semmis. A kanadai cég kérje vissza pénzét azoktól, akik eladták neki. Úgyanígy a föld sem eladó, a zsebszerződések semmiek, felül kell vizsgálni a külföldiek egyéb földszerzését is.

Ivóvízkészlet, termálvizek. Az élethez a legnagyobb kincs az ivóvíz, amellyel korlátlan mennyiséggel rendelkezünk, melyet ezek a hatalmon lévők át akarnak vagy már át is játszottak a franciáknak. A vízért a világban még háborúkat is fognak indítani. Ara az olajjal is vetekedni fog. Ezt a kincset meg kell őrizni, és ugyanúgy vissza kell szerezni, mint az olajunkat. Ennyi melegvíz forrás egy helyen, mint itt a Kárpát-medencében a világon nincs. Mivel mind más-más összetételű és gyógyhatású, melléjük fürdőket kell telepíteni, az elfolyó még elég meleg vizet lakóházak, középületek fűtésére is fel lehet használni.

Merre tovább Magyarország?

Mezőgazdaság. A Kárpát-medence éghajlati és talajviszonyai olyanok, hogy itt minőségi mezőgazdasági termékek állíthatók elő. Ez a kis terület, amelyen 10 millió magyar él 30 millió ember élelmezését képes ellátni. Csak az itt honos mezőgazdasági termékeket kell és szabad előállítani, nem siettetve azok érését, mert nem az anyagi haszonszerzés a cél, hanem a minőségi és egészséges termelés.

Minden megterem, ami az ország élelmezésére szükséges. Zöldség, hagyma, paprika, káposzta, karalábé, paradicsom, dinnye, borsó, bab stb. (Hasonlítsuk össze az itthoni paradicsom és a multik által behozott paradicsim ízét, zamátát!) A többlet termelést fel kell dolgozni. A régi feldolgozó mezőgazdasági üzemeket fel kell újítani és újakat építeni. (Minőségi konzervek előállítására, s a többlet eladása megfelelő áron!)

Földig rombolták cukorgyárainkat, már csak Kaposváron maradt mutatóba, s hozzák be a szemetet ki tudja honnan. Cukorrépa termelésünket újra kell indítani, s ehhez újra fel kell lépíteni cukorgyárainkat.

Minden megterem búza (még meg van az ősi tönkölybúza), árpa, árpa, kukorica, zab, napraforgó, repce stb. Most a búzákat, kukoricákat áron alul „vásárolják” meg külföldiek. A búzákat, ami itthon a siker tartalma miatt már csak takarmányozásra lenne jó, a franciák vásárolják, hogy az övékéhez hozzákeverve javítsák annak minőségét.

Még fizettek is azért, ha valaki kiirtotta gyümölcsfa ültetvényét. Pedig az itthon termelt, múlt századi magyar nemesítők áldásos tevékenységével kinevelt gyü-

mölcsfajták íze, zamata páratlan a maga nemében. Alma, körte, szilva, meggy, cse-reznye, dió stb. Azért tették tönkre a termelést, mert konkurenciája a behozott gyümölcsöknek. Gondoljunk az alma felvásárlási árára: 1 kg 20 Ft, 1 db ki tudja milyen zöld alma 200 Ft. Ami a frissen fogyasztás után megmarad, jó befőtt alapanyag, aszalva téli csemege, a maradék ivólének való feldolgozása. (Még Amerikába is szállítottunk tankkonténerekkel sűrített almalevet.) És a még maradékot cefrésítve, minőségi pálinkát lehet előállítani.

Volt egy ősi országuk Moézia, ahol a méztermelés volt az elsődleges. Segíteni kell a termelőket, hiszen a legegészségesebb élelmiszer, még gyógyászati célra is használható.

Nem szabad behozatni ki tudja honnan, milyen egészre ártalmas, túlfagyasztott húsokat. A többlet gabonát hústermelésünk újraindítására kell felhasználni. Lótenyésztésünk valamikor világhírű volt, ma nem jegyzik sehol. Talán ennek az ágazatnak az újraindítása a legnehezebb feladat, s itt nem a hústermelés az elsődleges cél. Szürkemarhánk rideg tartásra is alkalmas, húsa a legegészségesebb a marhafajták közül, nem támadja meg őket az emberre is veszélyes marhakór. Tejtermelésünket a magyar tarka tehenünkkel meg lehet oldani. Sertés termelésünk mindig jó volt, s a feldolgozó húsiparunk tömegével állította elő a késztermékeket. Mangolicánk zsírsját étkezési célra kell felhasználni, kiváltva ezzel az étkezési olajat. Racka juhunk világhírű, de a tenyésztését újra kell indítani.

Baromfitermelésünk kiváló lenne, ha újra indítanánk. Tyúk, kacs, liba, pulyka stb. A nagy világjárvány a „madárinfluenza” sem tett kárt az állományban. Baromfitermelésünk újraindítása megoldaná tojásproblémánkat, s friss szárnyas húst biztosítva a családoknak.

A többlet termelés eladását nem nyugat felé gondolom, ez vonatkozik minden mezőgazdasági termelésünkre.

Ipar. Mivel a hústermelésünk beindult, az ipar egyik ágát kell újra életre keltenünk, s ez a bőripar. Cipők, bőrtárgyak, s egyéb bőripari cikkek előállítása. Textiliparunk az igényeknek megfelelő újraélesztése. A többi iparág majd az igények szerint fog újraéledni.

Kiemelt szerephez jut az építőipar, mely állami ellenőrzés alatt működik. Korrupciós és egyéb gazdasági bűncselekmények azonnali kivizsgálása, szigorú ítélkezés.

Kereskedelem. Létre kell hozni a magyar árukat értékesítő bolti hálózatot, a multikat, ha még maradnak megadóztatni, hogy az emberek inkább az olcsóbb, egészségesebb magyar termékeket vásárolják. Fel kell éleszteni a Hangya Szövetkezeteket a mezőgazdasági és vidéki kereskedelem céljából.

Közlekedés. A jövőben az országos közlekedésben a MÁV-nak van kiemelkedő szerepe. Most padlón, darabokban, szétszaggatva, idegennek eladva. A MÁV üzemeltetése állami feladat (vissza kell államosítani), megfelelő menetrend, sűrűbb vonatközlekedés, olcsó utazás. A bezárt mellékvonalak felújítása, újra üzembe helyezése, folyamatos villamosítás. A magán vasúttársaságok megszüntetése.

Bankrendszer. Állami bankrendszer. Feladata a lakossági folyószámlák kezelése, hitelfolyósítása a vállalkozásokhoz. Igazgatói fizetés maximálása, nincs prémium meg egyéb juttatások.

Egészségügy. Teljesen állami feladat, ingyenes ellátás. Kiemelt fizetésekkel, hiszen a nép egészsége a legfontosabb. Nincs szükség hálapénzre, az orvosok kiemelt fizetése miatt. A kórházak és rendelőintézetek állami kezelése. Mentőszolgálat korszerűsítése, mentősök kiemelt fizetése.

Honvédség. Nem támadó, hanem honvédő hadsereg létrehozása, a sorkatonai szolgálat visszaállításával. (1 éves sorkatonai szolgálat.)

Rendőrség. Teljes átvilágítás, új vezérkar. Kisebb településeken a körzeti megbízotti rendszer visszaállítása.

Tűzoltóság. Teljesen állami feladat. A legveszélyesebb foglalkozások egyike, ennek megfelelő díjazása, a géppark teljes modernizálása.

Gyógyszeripar. Valaha világhírű gyógyszeriparunk újra termelésbe állítása, gyógyszerkutatás kiemelt finanszírozása. Hazai alapanyagú gyógyszergyártás segítése, gyógynövények termesztése, begyűjtése.

Tájékoztató. Az egyik legfontosabb állami feladat. Az emberek tudni szeretik mi és miért történik körülöttük. A kereskedelmi csatornák teljes megszüntetése. Két-két televízió, rádió valamint körzetek szerint televíziók, rádiók. Szigorú állami felügyelet, tiltva a trágár beszéd, a félretájékoztatót.

Oktatás. Új oktatási rendszert kell kidolgozni, mert a jelenlegi liberalizált teljesen szétfelcsúszott. Már az óvodákban elő kell venni és olvasni a gyerekeknek a **magyar népmeséket**, mert mindegyiknek van eleje, vége, cselekménye, tanulsága. (A népmesék örítették meg ősünk mondait, történelmét.) Meg kell szeretetni általános iskolában az olvasást, elővéve a **magyar szépirodalmi írókat**, s kimagasló a **magyar történelem tanítása**, mely az ősidőkbe vész. Az általános iskolákban ingyenes az étkezés. Már az általános iskolában meg kell tanítanunk gyermekeinknek ősi **rovásírásunkat**, mert amellet, hogy gyökereinket megismerik ezáltal, a későbbiek folyamán, amikor megtaláljuk a Táltosaink által elrejtett könyvtárainkat, azok megfejtése, elolvasása sok ezirányú szakembert igényel. Újra kell indítani a szükséges szakmunkásképzést. (A magyar szakmunkások a világ minden részében keresettek.) Meg kell szigorítani egyetemi oktatásunk felvételijét. Csak azok a fiataljaink kerüljenek egyetemekre, akik a felvételit teljesítik. Létre kell hozni egy egyetemi kart, amely feltárja magyar nyelvészek, magyar történészek, magyar régészek, rováírás kutatók segítségével a magyar őstörténelmet.

S itt megállunk egy pillanatra.

A magyar a tudás népe. Ezt nem lehet egy kézlegyintéssel elintézni. (Az amerikaiak egy bizottságot hoztak létre, melynek feladata volt a magyar kutatók és feltalálók figyelése, mert nekik feltűnt, hogy ez a „kis” nép milyen szellemi produktumot hozott létre. Azt hitték, hogy az úrból jöttünk.) Tekintsünk vissza a mögöttünk hagyott évszázadra. Minden találmányban ott van a magyar feltalálók keze. Autó, helikopter, repülőgép, televízió, számítógép hogy csak a XX. század meghatározó

találmányait említsem. De az élet minden területén ott találjuk a kiemelkedő magyar tudósokat, ezért a kutatás állam által kimagaslóan finanszírozott terület, kutatóintézetek létrehozásával a **szellemi termékünk** az egyik legfontosabb eladható áruunk, melyre a világnak a „válság” után még nagy szüksége lesz. (Csak a legfontosabbat említve, új, olcsó energiahordozó feltalálása.)

A Magyar Tudományos Akadémia tagjait szélnek kell eresztetni, úgyszintén a Magyar Találmányi Hivatal embereit is. Mind a két intézetbe csak a magyar érdekeket képviselők, és a szakterületük kimagasló tudósai kerülhetnek.

A nemzet legkisebb egysége a család, a család nélkül nincs nemzet. Tehát **alanyi jogon jár a családi pótlék két gyermek után, de minden gyermek után akkor is, ha igazoltan iskolába járnak.** A gyermeket vállaló anyák segítése egy új Gyes és Gyed kidolgozásával.

A nyugdíjrendszer finanszírozása állami feladat. 40 év munkaviszony vagy a 60 év elérése után a teljes jogú nyugdíj folyósítása. Nincs szükség a magán nyugdíj pénztárakra. Az állam kötelessége gondoskodni időseiről.

Nincs kisebbségi probléma, mert a Magyar Királyság területén magát magyarnak vallókat egyenlő jogok illetik, így a kötelességeik is egyenlők. Nincs munka nélkül segélyezés. Aki nem talál munkát, azt közmunkára kell kötelezni, melyért bér jár, ami több mint a munkanélküli segély lenne.

Hitélet. Nagyon fontos szerepe volt és van. Őseink voltak az első keresztények (nem a mostani kereszténység). Ebben a mai Sátán uralta „választott népével”, s az őket kiszolgáló holdudvar ellenünk folytatott harcában kiemelkedő szerepe van. A romboló szekták azonnali betiltása (Hit gyülekezet, Jehova tanúi stb.), s az eltévedt lelkek visszafogadása. A Katolikus Egyház zsidó vezetés alatt, zsidó-kereszténységet hirdetve, lejárt dogmáihoz ragaszkodva, eljárszotta a hívők bizalmát. Azt javasolom, hogy kezdetnek vegyük elő a Bibliát, s csak az Új Szövetség tanulmányozásával ismerjük meg Urunk Jézus tanításait, s próbáljunk meg aszerint élni. Nagyon nehéz, mondhatnám azt, hogy lehetetlen, hiszen Ő Isten fia, az ember meg tudjuk a pénz és az anyagiak hajszolása miatt mára már teljesen lealjasult. Később majd elő fognak kerülni a Vatikán katakombáiból gnosztikus irata, ami az ősi magyar kereszténység újbóli felvételéhez fog vezetni, s akkor megalakulhat a Magyar Keresztény Egyház, ami természetesen egy hosszabb folyamat.

Összefoglalás

A mezőgazdaság új alapokra helyezésével beindulhat egészséges élelmiszer termelésünk. A makói gáz és olajmezők üzembe helyezésével az energia szolgáltatásunk által mindenkitől függetlenné válunk. Az országgyűlés és közintézmények megtisztításával, csak a Magyar Királyság érdekei lesznek előtérben, ennyi szenvedés után végre a magyarság felemelkedésével végre elfoglaljuk a nemzetek között azt a helyünket, ami megillet minket. Az oktatás megreformálásával a **tudás népe szellemi kincsei nem kerülnek idegen kezekbe** azért, mert a kutatóintézetek által létrehozott produktumok mellé gyárat, üzemeket telepítve, magunk fogjuk előállítani és gyártani az így feltalált dolgokat. Ez azt is jelenti, hogy a Magyar Király-

ságban nincs munkanélküliség, mindenki a munkájának megfelelő bérezésben részesül, s idővel még mi leszünk rászorulva az idegen munkavállalókra.

A fentiek végrehajtásához az egész magyarság összefogására van szükség. A rendszerelsikkasztás óta mindössze 18 év alatt idegen uraink „áldásos” tevékenységének köszönhetően már az egész magyarság megtapasztalhatta milyen a rabszolgasors. Pedig ez csak a kezdet. Ha hagyjuk, annyira leigáznak, hogy már mozdulni sem tudunk. A magyar mindig fellázadt rabszolgasorsára ellen, s reméljük most is megteszi ezt. Amennyiben nem, jöhet a nemzethalál. A legfontosabb, gondolkodjunk, s mindenki végezzen önvizsgálatot. Egyszerű: hol élek, hol születtem, milyen nyelvet beszélek, s így hova tartozom. Vessük le a belénk súlykolt kishitűséget, legyünk tisztában azzal, **hogy mi Isten népe, a tudás hordozói, az ősnép vagyunk!** Isteni küldetésünk a világ megmentése! Mutassunk hát példát más népeknek, hogy ők is lerázhassák magukról globalista uraikat, hiszen ma a világot egy kis vezetői réteg kormányozza, teljesen kifacsarva a nemzeteket.

A magyarságnak, mindig vezérre, fejedelemre, királyra volt szüksége ahhoz, hogy nagy, csodás dolgokat vigyen végre történelmében. Mindig voltak és mindig lesznek ilyen személyiségek. (Isten nem hagyja veszni gyermekeit, és Földi Paradicsomát a Kárpát-medencét, amit Boldogasszony anyák oltalma alá helyezve jelölt ki a magyarság számára.) A mostani helyzetünk olyan, hogy erre az isteni küldöltre megint rászorult a magyarság. El fog jönni a nem is olyan távoli jövőben, mint az a Szent Korona időegyenésén leolvasható. S hogy ki lesz Ő, s hogyan fog itélkezni, s törvényt hirdetni, az rajta van a Szent Koronán, s olvashatjuk a Biblia *Jelenések könyvében*. A magyart senki büntetlenül nem bánthatja. Aki hozzánk nyúlt a történelmünk folyamán vagy a múlté lett, vagy elnyerte méltó büntetését. Most is így lesz!

Így hát kedves magyar testvéreim készüljünk fel, s tegyük dolgunkat az isteni elvárásnak megfelelően. S akkor az oly sokat emlegetett Magyarok Istene is megsegít!

Békéscsaba. 2008.11.27.

Ű sátán így tanítja fattyait...

A sátán így tanítja fattyait, a **zsidókat**: *Ha uralkodni akarsz, egy nemzetségen akkor:*

- *tartsd tudatlanságban;*
- *tagadd le, hamisítsd meg történelmét;*
- *silányítsd el múltja szellemi értékeit;*
- *értékeld le eszményeit, példaképeit;*
- *tedd nevetségessé népi szokásait, kultúráját;*

- **üresítsd ki jelképeit;**
- **tedd működésképtelenné** (vagy vedd el) **iskoláit, kultúráatadó-, kultúraközvetítő-, és az összes önszerveződést lehetővé tevő civil intézményeit;**
- **öld meg a lelkét, vedd el a hitét, az önértetét, és törd meg az akaratát.** (Ez a sátán és fattyainak valódi természetéből fakad, a lélekrombolás!)

Hogy hogyan?

Vedd el, csald ki mindenét (privatizáció), vagy teremts olyan helyzetet, hogy kénytelen legyen felélnie minden tartalékát, vagyónát (99 %-os adóval). Ne hagyj, ne engedj önállóan gondolkodni, dönteni, cselekedni, nehogy rájöjjön arra, hogy másként és másképp is lehet (akár jól is) élni. Tartsd állandó, általános és teljes létbizonytalanságban. Szíts ellentéteket a társadalmi munkamegosztás minden szintjén, de még az azonos szinten tevékenykedők között is. (Amik között elsikkadnak a közös érdekek.)

Játszd ki őket egymás ellen, téveszd meg őket, de olyannyira, hogy képtelenek legyenek a kompromisszumra, és ne tudják megállapítani még azt se, hogy ki kivel van. A demokrácia jegyében zavard össze a jogrendszerét, és provokációkkal tedd próbára a tüρόképeségét. Radikalizáld a szembenállókat annyira, hogy bármikor kicsordulhasson a pohár, és bármikor okod lehessen a „jogos, jogerős” – akár erőszakos – beavatkozásra azokkal szemben, akik nem kívánatosak a számodra. (Történhet bármi, az ügyis téged fog igazolni.) Ziláld szét a családját is, hogy még otthon se legyen nyugta a család széthúzása miatt. A napi túlélési harc emészsze fel a család még meglévő energiáját, erkölcsi tartását. (Fontos, hogy ne tudja megtervezni, megalapozni, megszervezni, biztosítani a család életét, jövőjét, gyermekei nevelését, oktatását, boldogulását.) Teremts olyan helyzetet, hogy ne a lelkiismerete, becsülete, tudása, tisztessége, hanem a félelme, függősége, pillanatnyi érdeke, haszna motiválja.

A munkában csak részfeladatokat bizzál rá. (Ne legyen átlátása, rálátása az egészre.) De ezekből a részfeladatokból – és nem baj, (sőt néha előnyös is lehet) ha nincs semmi értelme, és az sem baj, ha tudja is, hogy nincs semmi értelme annak amit csinálnia kell – annyit adj neki, hogy éppen ne tudja teljesíteni. (Hogy mindig legyen okod az elmarasztalásra.)

Vedd el, de tedd az „ablakba” nemcsak a kezdeményezés és a kibontakozás lehetőségét, de még annak a reményét is. (Így elveszed tőle az önbecsülését, a munka és az alkotás örömeit, ezzel is növelve a kilátástalanságát.)

Átszervezésekkel tartsd őt állandó mozgásban – kerül, amibe kerül, ügyis ő termeli ki az árát (annyival kevesebbet visz haza, te meg elköltösz) – és ne hagyj neki időt a gondolkodásra, nehogy feltalálja magát, felismerje a rendszer hibáit, vagy kiismerje a hiányosságokból adódó lehetőségeket. A végsőkig tedd próbára az alkalmazkodó képességét is. (Így elveszti a biztonságérzetét, és állandósul a teljesítmény és bizonyítási kényszere is, ha meg akarja tartani az állását, beosztását.)

Ha adnod kell – a hierarchia szintjeinek megfelelően – csak annyit adj, hogy az adott szinten az „éhenhaláshoz” sok, de a tisztességes megélhetéshez kevés legyen.

(De pénz vagy a „munkakönyv” mindig legyen az „ablakban”, amivel fegyelmezni, és amire hivatkozni lehet.)

Egyben tudatosítsd benne a kiszolgáltatottság érzését úgy is, hogy ez az adomány nem jár, hanem csak adható, és bármikor minden indoklás nélkül csökkenthető, de meg is vonható. (A lényeg az, hogy mindég fusson a pénze után!)

Azt is tudnia kell, hogy tehet bármit, az ügyis törvénytelen, mert te vagy a törvény, és te mondd meg, hogy mi a jó, mi a rossz (neki, de nem neked) és mi, vagy ki az, amit, vagy akit el kell itélnie. (Legalábbis azt, hogy mindig neked lesz igazad és ügyis az fog történni, amit te akarsz.) A látszat kedvéért időnként megadhatod neki a döntés lehetőségét, de csak akkor, és olyan ügyekben, ha számodra közömbös a döntés kimenetele (akkor is te mondd meg, hogy miről dönthet, s a válasz is csak vagy igen, vagy nem lehet, más lehetőség nincs!). De tudtára kell hoznod azt is, hogy feltételeket vagy ultimátumot csak te szabhatsz, adhatsz.

Ne oktasd, ne neveld az ifjúságát, hanem idomítsad. Kiváltságok adományozásával jutalmazd, és azok elvonásával, egyéb hátrányok kilátásba helyezésével büntess. Reklámokkal irányítsd, akciókkal tereld. Ha tanulni akar, hát tanuljon (ha tud). Ha van rá elég pénze, ideje és energiája.

Azt viszont tudnod kell, hogy az okos ember nehezen, és/vagy drágán ellenőrizhető, befolyásolható. Az ellenőrizhetetlen és befolyásolhatatlan okos ember pedig veszélyes.

A liberalizmus, a szabadság és önmegvalósítás jegyében mutasd meg neki – de burkoltan –, hogy hogyan teheti tönkre, pusztíthatja el saját magát. [Pl.: figyelemelterelő, a lemondást, önfeladást ösztönző, a devianciát, a drogokat és a homoszexualitást propagáló „szórakoztató” (azaz pazar, profi kivétel, primitív tartalom, primitívebb szereplőkkel a még primitívebb közönségnek) tv- rádióműsorokkal, sajtótermékekkel vagy egyéb „vonzó” és látszólag „ártalmatlan” megnyilvánulásokkal.] Pozitívként állíts elé valójában negatív „öngyilkos” mintákat, példaképeket, amiket, akiket érdemes követni stb. (Ide azért jó „megmondó és rábeszélő” emberek kellene, mert az igazság és a hitelesség látszata kiemelten fontos. Éppen ezért sok pénzbe is kerül.)

Ha mindez sikerült, a maradékkal már azt csináltathatsz amit akarsz, mert – szó szerint és átvitt értelemben is – a kezedből fog enni, azt csinálhatsz vele amit akarsz, hiszen mint a kezes jószág ellenállni már nem tud (nem mer, vagy talán nem is akar), és védekezni (ha akar is) képtelen, s csak az az ösztön marad meg benne, ami összetartja a csordát.

Tartalomjegyzék

Ambrus Pál: Előszó	3
Hetesi Zsolt: A felélt jövő	4
1. A jövő – mely tulajdonképpen nincs is	4
2. Éghajlati és erőforrásválság	5
3. Ami megoldható	12
4. Erkölcsi felelősségünk	17
5. Összefoglalás	20
Lukács Csaba: Energiaválság: a falu és a kis közösség lesz az előrelátók mentevára?	23
Csath Magdolna: A lugano-i tanulmány	28
1. A leselkedő veszélyek	29
2. Mi befolyásolja a jövőt?	34
3. A „grandiózus népességszökkentő terv” elemei	36
4. Zárógondolatok	38
5. Utószó	40
Csendes Csaba: Magyarország számokban	40
Adamus St. Germain: Egy kis útmutató esetleges vészhelyzet esetére	46
Wass Albert: Te melyik csoportba tartozol?	51
Ambrus Pál: Merre tovább Magyarország?	52
A Sátán így tanítja fattyait	61

Könyvajánló

Ezúton szeretném az Ébredés Tisztelt Olvasóinak figyelmébe ajánlani kedves barátomnak, **Mikló Zsolt-nak** a közelmúltban, **Bronz-kór** címmel megjelent novellagyűjteményét.

E tehetséges fiatalember a miskolci Irodalmi Rádió szerzője, az Író Kilencek nemzetközi körének tagja; s a keze alatt eddig közel három tucat kisregény, novella láthatott napvilágot.

Élethelyzeteket, korunk beteges torzulásait az abszurditást sem nélkülöző különös humorán keresztül érzékelteti, esetenként azokat groteszk, meghökkentő módon teszi láthatóvá az olvasói számára.

A 243. oldalas kiadvány 16. elbeszélést tartalmaz, ára: 2990,- Ft
Elérhetőség: 06-70-457-5189 vagy nicoleta@alfold.net

Eddig megjelent ÉBREDÉS

2001	2006
01. Az ezerarcú ember	45. A Szent Koronáról – másként III.
02. A hitleri Németország	46. A Szent Koronáról – másként IV.
03. Keserűség és olajág	47. A pénzülgarchia és a központi bankok
04. Ébredj magyar, mert most halál az álom	48. Magyar biblia
	49. Magyar feltalálók
	50. Az Arvisurából I.
	51. Az Arvisurából II.
	52. Tatárlaka titka
	53. Az Arvisurából III.
	54. A magyar EU-csatlakozás egyenlege
	55. A hun-magyar rovás/írásról - másként I.
	56. A hun-magyar rovás/írásról - másként II.
	57. Forró Ősz 2006 I.
	58. Forró Ősz 2006 II.
	59. Forró Ősz 2006 III.
	2007
	60. Forró Ősz 2006 IV.
	61. A Szent Koronáról – másként V.
	62. A Szent Koronáról – másként VI.
	63. Az Arvisurából IV.
	64. Királygyilkosságok
	65. A Habsburg-ház bünei I.
	66. A Habsburg-ház bünei II.
	67. A Vérszerződés ereje
	68. Amit nem felejtethünk
	69. Az 1848-49-es forradalom és szabadságharc
	70. A Nimrud-hagyomány
	71. A Szent Koronáról – másként VII.
	72. A Szent Koronáról – másként VIII.
	73. Amit kitöröltek az élelünkéből
	74. Az Arvisurából V.
	2008
	75. A szkita-magyar kereszténység megéled I.
	76. A szkita-magyar kereszténység megéled II.
	77. Jövendölések
	78. A Kárpát-medence a Földi paradicsomkert
	79. A hazugság falai repedeznek
	80. A magyarság hiteles őstörténetének alapjai
	81. Hunok a Tejtúrról
	82. Japán-magyar kapcsolódások
	83. Dakák Erdélyben I.
	84. Dakák Erdélyben II.
	85. Mátyás és a Pálosok
	86. Rákóczi
	87. A Harmadik Köztársaság vége
	88. A Szfinx csillagászata Atlantisz titkaival I.
	89. A Szfinx csillagászata Atlantisz titkaival II.
	90. Amit a Magyar Szent Koronáról tudni illik
	91. Ősiségünk lelki bizonyítékai
	92. Saul rabbi iratai

Szabadon másolható, terjeszthető!